VISIT…

LANZAROTE Caliente.COM

WILL BANYAN

ROCKEFELLERS ΚΑΙ ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ

ΕΣΟΠΤΡΟΝ / Hellenic NEXUS

WILL BANYAN

ROCKEFELLERS ΚΑΙ ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ

ΕΣΟΠΤΡΟΝ / Hellenic NEXUS

WILL BANYAN

ROCKEFELLERS ΚΑΙ ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ

Η ιδεολογία, η στρατηγική και οι πρακτικές της ισχυρότερης οικογένειας του 20ού αιώνα

Μετάφραση: Μεταφραστική ομάδα NEXUS

ΕΣΟΠΤΡΟΝ / Hellenic NEXUS

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2008

Τίτλος πρωτοτύπου: *Rockefeller Internationalism*, Will Banyan
(Part 1-2-3-4-5-6)

ISBN 978-960-6765-10-0

Hellenic NEXUS
Εκδόσεις ΕΣΟΠΤΡΟΝ
Αρμοδίου 14, Αθήνα 105 52
τηλ.: 210-3236852
fax: 210-3210472
www.nexushellas.gr
e-mail: *info@nexushellas.gr*

Επιμέλεια: Θεοδόσης Δανάμπασης, Μαρία Λυσάνδρου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι ερευνητές της Νέας Παγκόσμιας Τάξης (ΝΠΤ) θεωρούν ότι τα μέλη της οικογένειας Rockefeller (Ροκφέλλερ) βρίσκονται ανάμεσα στους κύριους παίκτες, εάν δεν πρόκειται για τους πρωταρχικούς αρχιτέκτονες και ταμίες, πίσω από το περιβόητο μυστικό σχέδιο καθιέρωσης μιας, δικτατορικού τύπου, Παγκόσμιας Διακυβέρνησης. Στη δεκαετία του '70, ο Gary Allen, στο βιβλίο του *The Rockefeller File* (σελ. 77), είχε υποστηρίξει χαρακτηριστικά ότι ο κύριος στόχος των Rockefeller είναι η δημιουργία μιας «*Νέας Παγκόσμιας Τάξης, μιας παγκόσμιας κυβέρνησης που θα ελέγχει ολόκληρη την ανθρωπότητα*».

Ο δε David Icke περιγράφει τους Rockefeller ως μια οικογένεια ζωτικής σημασίας «στην ιεραρχία της γραμμής του αίματος», η οποία μάχεται να θέσει σε εφαρμογή τα «Σχέδια της Αδελφότητας» για έναν συγκεντρωτικό έλεγχο του πλανήτη.

Γεγονός είναι ότι η αναδυόμενη ΝΠΤ αποτελεί προϊόν αποφάσεων που ελήφθησαν κατ' εντολή της ελίτ της εξουσίας, στην οποία σαφώς ανήκουν και οι Rockefeller. Εν τούτοις, κάποια ζητήματα-κλειδιά παραμένουν άλυτα, με τους αντιπάλους της παγκοσμιοποίησης να βρίσκονται «διασπασμένοι» ως προς το κατά πόσον η ΝΠΤ προέρχεται από μια διαδικασία, μέσα στην οποία κάποιοι «σοσιαλιστικοί» υπερεθνικοί οργανισμοί ή μυστικές εταιρίες υποκαθιστούν με δόλιο τρόπο την κυριαρχία όλων των εθνών, συμπεριλαμβανομένων των ΗΠΑ, ή αν η ΝΠΤ αποτελεί, στην πραγματικότητα, μία διαδικασία διεθνούς «εταιρικού καπιταλισμού» υπό την ηγεσία των ΗΠΑ, με τους παγκόσμιους οργανισμούς σε δεύτερο ρόλο.

Εξετάζοντας τις συγκεκριμένες προτάσεις των Rockefeller, μπορούμε να δούμε ότι για την ελίτ των αρχιτεκτόνων της ΝΠΤ δεν είχε τεθεί δίλημμα διεθνών θεσμών ή μίας ενιαίας παγκόσμιας αγο-

ράς, αλλά ενός προσεκτικού συνδυασμού αμφοτέρων των προσεγγίσεων, με τοπικούς συνασπισμούς που θα αποτελούσαν βάση για την καθιέρωση ενός αυταρχικού και προσανατολισμένου στην αγορά συστήματος παγκόσμιας διακυβέρνησης. (Peter Krass, *Carnegie,* σελ. 242, 410-411)

Ουσιαστικά, η οικογένεια Rockefeller έχει αποτελέσει την εμπροσθοφυλακή μιας προσπάθειας να πειστούν, να ρυμουλκηθούν και να συντονιστούν οι κυβερνήσεις, ώστε να υποστηρίξουν το σχέδιο αυτό για μεγάλο διάστημα του 20ού αιώνα, μέχρι και σήμερα.

Πράγματι, οι στρατηγικές παγκόσμιας διακυβέρνησης, τόσο αυτές που σχετίζονται με το μοντέλο της «εταιρικής ηγεσίας» όσο και αυτές που σχετίζονται με το «κολεκτιβιστικό» μοντέλο (η αμερικανική ηγεσία, τα Ηνωμένα Έθνη [ΟΗΕ], το ελεύθερο εμπόριο, ο νεοφιλελευθερισμός, οι διεθνείς οικονομικοί οργανισμοί, οι τοπικοί συνασπισμοί ελεύθερου εμπορίου, ο έλεγχος πληθυσμού, οι ρυθμίσεις για το περιβάλλον, η Ατλαντική Ένωση [ΑΕ] και ο παγκόσμιος φεντεραλισμός), έχουν υποστηριχθεί επί έναν σχεδόν αιώνα από τους Rockefeller, άμεσα ή έμμεσα, μέσω των διαφόρων οργανισμών σχεδιασμού πολιτικής που έχουν χρηματοδοτήσει, ιδρύσει ή ελέγξει.

2. JOHN D. ROCKEFELLER, Ο ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ (1839-1937)

• Φιλανθρωπίες με... στρατηγικούς στόχους

Ο ενστερνισμός του διεθνισμού από τους Rockefeller δεν αρχίζει από τον John D. Rockefeller (Τζων Ντ. Ροκφέλλερ), τον πρεσβύτερο, ιδρυτή της Standard Oil και θεμέλιο της δύναμης των Rockefeller, αλλά με τον John D. Rockefeller, τον νεότερο, ο οποίος έλεγχε την περιουσία της οικογένειας κατά το πρώτο μισό του 20ού αιώνα.

Παρά τα πολλά ταξίδια στην Ευρώπη και τις προσπάθειες κατάκτησης των ξένων αγορών πετρελαίου (γεγονός που οδήγησε σε σύγκρουση με τους Ρότσιλντς σε κάποια στιγμή), ο John Rockefeller ο πρεσβύτερος είχε δείξει ελάχιστο ενδιαφέρον για τα διεθνή ζητήματα. Στα μέσα του 1890, άρχισε να αποσύρεται σταδιακά από το προσκήνιο της ηγεσίας της Standard Oil και να τοποθετεί σημαντικό μέρος της περιουσίας του στο Ίδρυμα Rockefeller και σε άλλα φιλανθρωπικά ταμεία.

Το 1915 μεταβίβασε τον εναπομείναντα πλούτο του στον μοναδικό γιο και κληρονόμο του.

3. JOHN D. ROCKEFELLER, Ο ΝΕΟΤΕΡΟΣ (1874-1960)

• Rockefeller θέλοντος και Fosdick επιτρέποντος

Αντίθετα με τον πατέρα του, ο John D. Rockefeller (Τζων Ντ. Ροκφέλλερ), ο νεότερος, ήταν ντροπαλός και σαφώς επιβαρημένος από τις προσδοκίες του πατέρα του να ηγηθεί της οικογενειακής επιχείρησης και των φιλανθρωπικών υποθέσεων. Για να φέρει εις πέρας το δύσκολο αυτό έργο, διόρισε τον δικηγόρο Raymond B. Fosdick (Ρέιμοντ Μπ. Φόσντικ, 1883-1972) στρατηγικό του σύμβουλο.

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι το όνομα του Fosdick απουσιάζει από τις περισσότερες αναφορές για τη ΝΠΤ, παρόλο που η σχέση του με τον John D. Rockefeller, τον νεότερο, ήταν κρισιμότατη. Ως ένας από τους εγγύτερους έμπιστους του John D. Rockefeller, διαχειριστής (1921-1936) του Ιδρύματος Rockefeller και αργότερα διευθυντής του (1936-1948), ο Fosdick ήταν ο πρώτος που παρότρυνε τον John D. Rockefeller Jr. να ασπαστεί τη φιλελεύθερη-διεθνιστική ιδεολογία του προέδρου των ΗΠΑ, Woodrow Wilson (Γούντροου Ουίλσον). Αυτό δεν αποτελούσε έκπληξη, αφού ο Fosdick ήταν υποστηρικτής του Wilson, όπως παραδέχτηκε το 1956, σε διάλεξή του στο Πανεπιστήμιο του Σικάγο.

Ο Fosdick ανέλαβε καθήκοντα το 1919 ως δεύτερος τη τάξει Γ. Γ. της Κοινωνίας των Εθνών (ο άλλος ήταν ο Γάλλος Ζαν Μονέ), μετά από πρόταση του Γενικού Γραμματέα, σερ Έρικ Ντράμοντ.

• Το όραμα του Wilson για μια Νέα Παγκόσμια Τάξη

Η πραγματοποίηση του οράματος του Wilson για μια ΝΠΤ έγινε η έμμονη ιδέα του Fosdick. (Gary Allen, *The Rockefeller File*, σελ. 77) Το όραμα αυτό χαρακτηριζόταν από τέσσερα βασικά στοιχεία:

- Το πρώτο και πιο γνωστό ήταν η *Κοινωνία των Εθνών* (ΚτΕ), την οποία ο Wilson οραματιζόταν να παίζει τον ρόλο ενός παγκόσμιου δικαστηρίου για την επίλυση εδαφικών διαφορών μέσω διαιτησίας.

Σύμφωνα με τον Henry Kissinger (Χένρι Κίσινγκερ), το τολμηρό όραμα του Wilson «*μεταφραζόταν σε οργανισμούς που ισοδυναμούν με παγκόσμια κυβέρνηση*». (Thomas J. Knock, *To End All Wars: Woodrow Wilson and the Quest for a New World Order*, σελ. 98, 112 και Henry Kissinger, *Diplomacy*, σελ. 234)

- Δεύτερον, ο Wilson που ήταν ένθερμος υποστηρικτής του παγκόσμιου ελεύθερου εμπορίου, είχε συμπεριλάβει στα περίφημα 14 σημεία του (πρόγραμμα που συνέταξε στο τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, το 1918, με σκοπό την προετοιμασία της χώρας για τη μεταπολεμική εποχή) τις απαιτήσεις μιας πλήρους εμπορικής ισότητας και της απομάκρυνσης όλων των οικονομικών εμποδίων. Ανησυχούσε, όμως, για το γεγονός ότι οι αμερικανικές βιομηχανίες «*είχαν επεκταθεί σε τέτοιο βαθμό, που θα έσκαγαν εάν δεν έβρισκαν ελεύθερη διέξοδο στις παγκόσμιες αγορές*». Θεωρούσε ότι η εδραίωση του ελεύθερου εμπορίου, μέσω μίας δεσμευτικής παγκόσμιας συνθήκης, θα έσωζε τους βιομηχάνους των ΗΠΑ. (Link, Wilson: *The Road to the White House*, σελ. 24 και Ross A. Kennedy, *Woodrow Wilson, World War I, and an American Conception of National Security*, σελ. 23)

- Τρίτον, ήταν υποστηρικτής μιας περιφερειακής ενσωμάτωσης τόσο σε οικονομικό, όσο και σε πολιτικό επίπεδο, πράγμα εμφανές στην ανεπιτυχή πρότασή του για μια «Παν-αμερικανική Συμφωνία», το 1914-15. Σκοπός της, σύμφωνα με τον σύμβουλό του, συνταγματάρχη House, θα ήταν «*η σύνδεση Βόρειας και Νότιας Αμερικής σε μία στενή Ένωση*». Οι Wilson και House πίστευαν ότι η «*Παν-αμερικανική Ένωση θα λειτουργούσε ως μοντέλο πολιτικής οργάνωσης στην Ευρώπη και, κατ' επέκταση, σε ολόκληρο τον*

κόσμο». (Charles Seymour, *The Intimate Papers of Colonel House*, τ. 1, σελ. 215)

- Τέταρτον, ο Wilson πίστευε ότι οι ΗΠΑ έπρεπε να αναλάβουν έναν παγκόσμιο ηγετικό ρόλο, ώστε *«να παίξουν τον ρόλο για τον οποίο ήταν προορισμένες και να διαθέσουν την ισχύ τους για την υποστήριξη της κυριαρχίας άλλων εθνών, και για την εγγύηση ειρήνης και δικαιοσύνης ανά τον κόσμο».* (Knock, *To End All Wars*, σελ. 112)

Ο Raymond B. Fosdick ήταν απόλυτα πεπεισμένος ότι ο μόνος τρόπος εξασφάλισης της παγκόσμιας ειρήνης θα ήταν μια παγκόσμια κυβέρνηση – και μόνο η ηγεσία των ΗΠΑ μπορούσε να πραγματοποιήσει κάτι τέτοιο. Έτσι, αφιερώθηκε σε μια προσπάθεια επηρεασμού της ελίτ και της Κοινής Γνώμης προς αυτή την κατεύθυνση.

Το 1928, ο Fosdick εξέδωσε το βιβλίο *Ο Παλιός Άγριος στον Νέο Πολιτισμό*, που υποστήριζε μια «πλανητική συνείδηση» και μια «συλλογική νοημοσύνη». Ο Fosdick υποστήριζε ότι, εάν τα έθνη επρόκειτο να συνυπάρξουν δίχως σύγκρουση, τότε *«θα έπρεπε να είχαμε κάποιον κεντρικό μηχανισμό, κάποια θεσπισμένη διαδικασία, μέσω της οποίας να καθορίζουμε τις αντιλήψεις και τους κανόνες της κοινής ζωής».* (Fosdick, *Chronicle of a Generation*, σελ. 215-216, 224-225, 227)

Οι αποδείξεις για τον «προσηλυτισμό» του John D. Rockefeller, του νεότερου, στην ιδεολογία του Fosdick αφθονούν. Μία από τις πρωτοβουλίες του ήταν η δημιουργία Διεθνών Εστιών για ξένους φοιτητές πανεπιστημίων (1920). Ο John έβλεπε τις Διεθνείς Εστίες σαν ένα εργαστήριο ανθρωπίνων σχέσεων και έναν κόσμο σε μικρογραφία, μέσα από τον οποίο θα μπορούσε να καλλιεργηθεί μια ατμόσφαιρα συναδελφικότητας.

Ο διαρκής επηρεασμός από τον «ουιλσονικό» διεθνισμό ήταν επίσης εμφανής σε έναν λόγο που έβγαλε το 1938, σχετικά με τις

συνέπειες της τεχνολογικής αλλαγής και της αυξανόμενης αλληλεξάρτησης: «*Με κάθε μέρα που περνάει, με κάθε νέα εφεύρεση που αυξάνει την ταχύτητα μετακίνησης και την ευκολία της επικοινωνίας, η συνεργασία μεταξύ ανθρώπων και εθνών γίνεται σταθερά όλο και πιο σημαντική. Τα έθνη του κόσμου έχουν καταστεί αλληλεξαρτώμενα πιο πολύ από ποτέ. Η παλιά τάξη της γεωγραφικής απομόνωσης, της προσωπικής ή εθνικής αυτάρκειας, δεν μπορεί ποτέ πια να επιστρέψει. Το μέλλον του πολιτισμού θα εξαρτηθεί από τον βαθμό επιτυχίας, στον οποίο άνθρωποι και έθνη θα μάθουν να συνεργάζονται και να ζουν μαζί...*» (Fosdick, John D. Rockefeller, Jr., σελ. 397-398)

Το αποκορύφωμα της αποδοχής του διεθνισμού από τον John D. Rockefeller ήταν η απόφαση της δωρεάς γης στη Νέα Υόρκη, για τα κεντρικά γραφεία του νεοϊδρυθέντος Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ). Το αποτέλεσμα ήταν διττό: πρώτον, κατάφερε να περάσει τη «φιλανθρωπική» φιλοσοφία του πατέρα του, *τη χρήση του πλούτου για την αλλαγή της κοινωνίας*, πράγμα που τον ενέπλεξε σε μία πληθώρα ιδρυμάτων και οργανώσεων, που έδωσαν στους Rockefeller «*μία απαράμιλλη επιρροή σε εθνικά ζητήματα*» (David Rockefeller, *Memoirs*, σελ. 191). Δεύτερον, στα ιδρύματα αυτά θεμελίωσε την ιδεολογία του Fosdick για διεθνή συνεργασία και διακυβέρνηση.

Ο John D. Rockefeller, ο νεότερος, είχε 6 παιδιά: μία κόρη, την Abby (Άμπυ), και πέντε γιους, τους Nelson (Νέλσον), Laurance (Λώρενς), John III (Τζων ο Τρίτος), Winthorp (Ουίνθροπ) και David (Ντέιβιντ).

4. NELSON ROCKEFELLER (1908-1979)

• Από τεχνοκράτης... πολιτικός

Ο Nelson (Νέλσων) χρησιμοποίησε το οικογενειακό του όνομα για να ανοίξει τις πόρτες για μια μεγάλη σταδιοδρομία στην κυβέρνηση των ΗΠΑ, σε θέσεις εξωτερικής πολιτικής επί προέδρων Roosevelt, Truman και Eisenhower. Οι επώδυνες, όμως, συμπλοκές του με τους τεχνοκράτες του κατεστημένου, οι οποίοι απεχθάνονταν εμφανώς την εισβολή του στις τάξεις τους, ενστάλαξαν μέσα του το πάθος για μεγαλύτερη πολιτική εξουσία. Δεν ικανοποιούνταν με την παρασκηνιακή δράση όπως τα αδέλφια του, ούτε ήταν πρόθυμος να υπομένει περισσότερη ταπείνωση, παραμένοντας ένας μικρός αξιωματούχος.

Σύμφωνα με τον συγγραφέα Stewart Alsop, ο Nelson συνειδητοποίησε ότι «*ότι υπήρχε μόνο ένας δρόμος για έναν άνθρωπο τόσο πλούσιο όσο εκείνος για να επιτύχει αυτό που πάντοτε ήθελε – αληθινή πολιτική ισχύ και εξουσία. Ο δρόμος αυτός ήταν η υποψηφιότητα για αξίωμα*». (Stewart Alsop, *Nixon & Rockefeller: A Double Portrait*, σελ. 80) Και το πολιτικό αξίωμα που επιθυμούσε ο Nelson ήταν η προεδρία των ΗΠΑ.

Το 1958, αντλώντας κεφάλαια από την τεράστια κληρονομιά του, ο Nelson νίκησε τον Άβερελ Χάριμαν στη «μάχη των εκατομμυριούχων» για τη θέση του Κυβερνήτη της Νέας Υόρκης, μια θέση την οποία θα κατείχε έως το 1973. Προσδοκώντας ότι η θέση του θα αποτελούσε αναβατήρα για την προεδρία, ο Nelson κατέβηκε διεκδικώντας το χρίσμα του ρεπουμπλικάνου υποψηφίου το 1960, το 1964 και το 1968, αποτυγχάνοντας όμως κάθε φορά και χάνοντας δύο φορές από τον Nixon. Κατά ειρωνικό τρόπο, ο Nelson μπήκε επιτέλους στο Λευκό Οίκο, στον απόηχο της παραίτησης Nixon το 1974 (εξαιτίας του σκανδάλου Watergate), ως διορισμένος, όμως, αντιπρόεδρος ενός διορισμένου προέδρου, του Τζέραλντ Φορντ.

• Διεθνιστής ή Ιμπεριαλιστής;

Υπάρχουν δύο αντίθετες εκδοχές-ερμηνείες του οράματος του Nelson για την εξωτερική πολιτική, κατά τη διάρκεια της πολιτικής του σταδιοδρομίας. Η πρώτη τον θέλει ορκισμένο αντικομμουνιστή, με ορισμένους δημοσιογράφους να τον έχουν χαρακτηρίσει «*τον πλέον ψυχρό πολέμιο απ' όλους*», καθώς και μιλιταριστή-ιμπεριαλιστή, που πίστευε ότι οι ΗΠΑ όφειλαν «*να ενεργούν επιθετικά, σε κάθε περίπτωση που εξωτερικά γεγονότα θα απειλούσαν τα συμφέροντά τους*». (Stephen Chapman, *Rocky as St Sebastian*, σελ. 12-14)

Οι οπαδοί της οπτικής αυτής εφιστούν την προσοχή στη φιλοδοξία του (Robert Fitch, *Nelson Rockefeller: An Anti-Obituary*, σελ. 13) για παροχή σε κάθε αμερικανική οικογένεια ενός δικού της πυρηνικού καταφυγίου, στις εκκλήσεις του για αύξηση 10% στις αμυντικές δαπάνες το 1960, στις επιθέσεις του ενάντια στον Eisenhower επειδή άφησε τις ΗΠΑ να μείνουν πίσω από την ΕΣΣΔ στο περίφημο «πυραυλικό χάσμα» και στην προφανή προθυμία του να χρησιμοποιήσει τακτικά πυρηνικά όπλα ενάντια στους «στασιαστές κομμουνιστές». (Stephen Chapman, *Rocky as St Sebastian*, σελ. 14)

Η δεύτερη ερμηνεία παρουσιάζει τον Nelson ως «*έναν ηγέτη της εκστρατείας απορρόφησης της κυριαρχίας των ΗΠΑ από ένα Παγκόσμιο Υπερκράτος*» (Gary Allen, *The Rockefeller File*, σελ. 50) και ως μυστικό υποστηρικτή ενός περιβόητου σχεδίου των... υπερπλουσίων ελίτ, για χρήση του κομμουνισμού με σκοπό την ανατροπή της κυριαρχίας των ΗΠΑ και άλλων «ελεύθερων εθνών» ανά τον κόσμο.

Οι αμοιβαία ανακόλουθες αυτές προσεγγίσεις αποτυγχάνουν να συλλάβουν την πραγματική ουσία της στρατηγικής του Nelson για την παγκόσμια τάξη, η οποία, βραχυπρόθεσμα, υποστήριζε τη χρήση της πλήρους αμερικανικής στρατιωτικής ισχύος για τη νίκη

επί του σοβιετικού κομμουνισμού, ενώ, μακροπρόθεσμα, οραματιζόταν τις ΗΠΑ ως υπερδύναμη που θα δημιουργούσε μια νέα παγκόσμια τάξη, στηριγμένη σε έναν παγκόσμιο φεντεραλισμό, τοπικούς συνασπισμούς και στο διεθνές ελεύθερο εμπόριο.

• Οι επιρροές του Nelson Rockefeller

Οι επιρροές στους στοχασμούς του Nelson περί εξωτερικής πολιτικής ήταν πολλές, αρχίζοντας από τον πατέρα του και τον Fosdick, και φθάνοντας στην πληθώρα των ειδημόνων της εξωτερικής πολιτικής που απασχολούσε ως συμβούλους.

Αρχίζοντας με την οξεία αντικομμουνιστική αντίληψη του Nelson, βρίσκουμε μία εκπληκτική πηγή. Μέχρι την αναμενόμενη αποχώρησή του από την κυβέρνηση Eisenhower το 1955, ο Nelson είχε ως σύμβουλο εξωτερικής πολιτικής τον Henry Kissinger, έναν βασικό υπέρμαχο της Realpolitik και ανερχόμενο αστέρι του κατεστημένου. Ο Kissinger θεωρείται ευρέως ως οπαδός της παγκόσμιας κυβέρνησης, και η συμμετοχή του στο CFR παρατίθεται ως πρωταρχική απόδειξη αυτής της υποτιθέμενης θέσης του.

Ωστόσο, ο Kissinger στο πρώτο του βιβλίο, *CFR, Nuclear Weapons and Foreign Policy* (σελ. 219-221), αποκήρυττε ρητά το ενδεχόμενο της παγκόσμιας κυβέρνησης ως «ελάχιστα ρεαλιστικό», προσθέτοντας ότι *«δεν υπήρχε διαφυγή από τις ευθύνες της θερμοπυρηνικής εποχής, προς την κατεύθυνση μιας υπερεθνικής εξουσίας»*.

Παρόλα αυτά, ο Kissinger εξακολουθούσε να είναι χρήσιμος στον Nelson, παρέχοντας υποστήριξη στις πλέον πολεμικές, αντικομμουνιστικές του φαντασιώσεις. Σύμφωνα με τον Joseph Persico, συγγραφέα των λόγων του Nelson επί 11 χρόνια, *«η σκληρή θεώρηση του οράματος του Kissinger, για έναν κόσμο διατηρημένο σε μια ισορροπία αντίρροπων δυνάμεων, ταίριαζε τέλεια στον Nelson»*. (Joseph Persico, *The Imperial Rockefeller: A Biography of Nelson A. Rockefeller*, σελ. 82)

Ωστόσο, στη μακροπρόθεσμη θεώρησή του, ο Nelson ήταν αναντίρρητα ένας φιλελεύθερος διεθνιστής, κάτι που είχε ήδη δείξει από το 1940 και μετά. Για παράδειγμα, έπαιξε αποφασιστικό ρόλο για να συμπεριληφθεί η Αργεντινή στον ΟΗΕ, διασφαλίζοντας ότι το άρθρο 51, το οποίο επιτρέπει σε ομάδες κρατών να σχηματίζουν συμμαχίες για την απόκρουση επιθέσεων, θα συμπεριλαμβανόταν στο τελικό καταστατικό του οργανισμού. (lsop, *Nixon & Rockefeller: A Double Portrait*, σελ. 88-89)

Την ίδια στιγμή, όμως, όντας δυσαρεστημένος από το σύστημα του ΟΗΕ που συμπεριλάμβανε τους Σοβιετικούς, και αποφασισμένος να «εξαγνίσει» την Κεντρική και Νότια Αμερική από την «ξένη εμπορική επιρροή», ο Nelson υπήρξε σθεναρός υποστηρικτής του τοπικισμού, στοχεύοντας ιδιαίτερα σε ένα δυτικό ημισφαίριο «ενωμένο υπό την ηγεσία των ΗΠΑ». (Peter Collier και David Horowitz, *The Rockefeller: An American Dynasty*, σελ. 230, 236-238) Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης Eisenhower, ο Nelson υπήρξε ένας από τους πλέον ένθερμους υποστηρικτές της Ατλαντικής Ένωσης, παρόλη την απόρριψη των θέσεών του ως «πρόωρων» από τον υπουργό Εξωτερικών John Foster Dulles.

Από το τέλος της δεκαετίας του 1940 μέχρι τις αρχές του 1950, υποστηρίζοντας τον στόχο του για καθιέρωση της οικονομικής κυριαρχίας των ΗΠΑ πάνω στη Λατινική Αμερική, είχε ιδρύσει τον Αμερικανικό Διεθνή Σύνδεσμο για Οικονομική και Κοινωνική Ανάπτυξη (AIA) και τον IBEC (International Basic Economy Corporation). Το AIA, φαινομενικά, στόχευε στην προώθηση της ανάπτυξης στη Λατινική Αμερική και στην καταπολέμηση της «φτώχειας, των λοιμών και του αναλφαβητισμού», τη στιγμή που το IBEC υποτίθεται ότι είχε σχεδιαστεί για την ενθάρρυνση της επένδυσης κεφαλαίων.

Στην πραγματικότητα, όμως, ο Nelson στόχευε στην κατάλυση των εθνικών συνόρων, προκειμένου να καταστεί εφικτή η διείσδυ-

ση των αμερικανικών εταιριών, σύμφωνα με τη μετατόπιση του ενδιαφέροντος των επιχειρήσεων των Rockefeller, από το πετρέλαιο στη διεθνή τραπεζική και τις επενδύσεις στον Τρίτο Κόσμο. (Blanche W. Cook, *The Declassified Eisenhower: A Divided Legacy of Peace and Political Warfare*, σελ. 295-296)

Ο Wilson πρότεινε ως στόχο των ΗΠΑ τη θεμελίωση «*ενός ειρηνικού κόσμου, στηριγμένου σε ξεχωριστές πολιτικές οντότητες που θα λειτουργούν ως κοινότητα*», καθώς είχε έρθει η ώρα της «*ευκαιρίας για τη διαμόρφωση μιας Νέας Παγκόσμιας Τάξης*». Αυτή θα συνίστατο από «*τοπικούς οργανισμούς, κάτω από ένα διεθνές σώμα αυξανόμενης εξουσίας, συνδυασμένο με τέτοιο τρόπο, ώστε να δύναται να αντιμετωπίζει προβλήματα που τα έθνη ολοένα και λιγότερο θα μπορούσαν να επιλύσουν από μόνα τους*».

Προκειμένου, λοιπόν, να προωθηθεί το σχέδιο του ελεύθερου εμπορίου, οι ΗΠΑ θα έπρεπε να ενθαρρύνουν τη δημιουργία τοπικών συστημάτων εμπορίου σε όλες τις περιοχές του ελεύθερου κόσμου, συμπεριλαμβανομένης μιας «Κοινής Αγοράς Δυτικού Ημισφαιρίου» που θα ενσωμάτωνε τη Βόρεια, τη Νότια και την Κεντρική Αμερική.

Μία ακόμα επιρροή για τον Νέλσον υπήρξε ο στενός φίλος και σύμβουλός του, Adolf Berle (Άντολφ Μπερλ, 1895-1971), ο οποίος επίσης συνέβαλε σημαντικά στον διεθνισμό του. Στα τέλη του 1940, το ψυχροπολεμικό όραμα συμπεριελάμβανε τη δημιουργία μιας «*Παγκόσμιας Πολιτικής Καλής Γειτονίας, που θα οργάνωνε μία κοινότητα φιλελεύθερων εθνών*» για την εναντίωση στην ΕΣΣΔ. Ήταν αντίθετος στο ΝΑΤΟ, ισχυριζόμενος ότι «*ολόκληρη η γλώσσα στρατιωτικής συνεργασίας ήταν ξεπερασμένη*», αντιπαραβάλλοντας τη συλλογική ασφάλεια διαμέσου του ΟΗΕ.

Επιπλέον, συνέβαλε στη διαμόρφωση του σχεδίου «Prospect for America» («Προοπτική της Αμερικής»), σχεδιάζοντας τις κατευθυντήριες γραμμές των ομάδων συζητήσεων και δίνοντας έμφαση

στην ανάγκη ανάπτυξης «μιας αποδεκτής πολιτικής φιλοσοφίας» για την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ. Επιπρόσθετα, ο Μπερλ συνεργάστηκε με τον Kissinger στη συγγραφή της τελικής αναφοράς του σχεδίου, και το στίγμα του φαίνεται στα τμήματα εκείνα που ευθέως επιχειρηματολογούν υπέρ των υπερεθνικών θεσμών και της διεθνούς οικονομικής ένταξης. (Jordan A. Schwarz, *Liberal: Adolf A. Berle and the Vision of an American Era*, σελ. 304-305, 311-312)

• Η Νέα Παγκόσμια Τάξη του Nelson

Το αποκορύφωμα των επιρροών αυτών ήταν, ουσιαστικά, μία εξελιγμένη έκδοση του μοντέλου Παγκόσμιας Τάξης των Wilson-Fosdick, που συνδύαζε το ελεύθερο εμπόριο, τον τοπικισμό, υπερεθνικούς οργανισμούς, την αμερικανική πρωτοκαθεδρία και την ήττα του κομμουνισμού. Στο κέντρο του πολιτικού προγράμματος του Nelson δέσποζε η παγκόσμια αλλαγή, ειδικά η οικονομική αλληλεξάρτηση που καθιστούσε το έθνος-κράτος περιττό.

Στις δε διαλέξεις του περί φεντεραλισμού στο πανεπιστήμιο του Harvard το 1962, ο Nelson ισχυρίστηκε: «*Κανένα έθνος σήμερα δεν είναι σε θέση να υπερασπιστεί την ελευθερία του ή να ικανοποιήσει τις ανάγκες του λαού του, μέσα από τα σύνορά του ή αποκλειστικά μέσω των δικών του πόρων... Το έθνος-κράτος, στέκοντας μόνο, κινδυνεύει να φανεί τόσο αναχρονιστικό, όσο κατέστη η ελληνική πόλη-κράτος στα αρχαία χρόνια.*» (Nelson A. Rockefeller, *The Future of Federalism: The Godkin Lectures at Harvard University 1962*, σελ. 63-64)

Την ίδια ώρα, ο Nelson ήταν επικριτικός έναντι του ρόλου του ΟΗΕ, ισχυριζόμενος ότι «*δεν επέτυχαν –ούτε είναι σε θέση να επιτύχουν– να διαμορφώσουν μια νέα τάξη πραγμάτων, όπως την επιβάλλουν επιτακτικά τα γεγονότα*» και κατηγορούσε την ΕΣΣΔ και τους συμμάχους της για την αποδυνάμωσή του. Το κομμουνιστικό μπλοκ, ισχυριζόταν ο Nelson, είχε αφιερωθεί «*σε μία τόσο έντεχνη*

και αποφασιστική χειραγώγηση των δημοκρατικών διαδικασιών του ΟΗΕ, προκειμένου να εξουδετερώσει την ισχύ και τον ρόλο του».

Ωστόσο, κατά τη διάρκεια των προκαταρκτικών για την προεδρία το 1968, ο Nelson ήταν λιγότερο απαισιόδοξος σχετικά με τον ΟΗΕ, ισχυριζόμενος ότι ο διεθνής οργανισμός δεν ήταν αποτυχία: «*Συνολικά, το αρχείο δείχνει ότι η δύναμη του ΟΗΕ είχε αυξηθεί*». Το ζήτημα για τους Αμερικανούς, ωστόσο, ήταν διττό: κατά πόσον μπορεί ο ΟΗΕ να υπηρετήσει το εθνικό συμφέρον των ΗΠΑ, και πόσο αποτελεσματικά μπορεί να προωθήσει μία πιο σταθερή παγκόσμια τάξη. Η απάντηση του Nelson ήταν ότι αμφότερα ήταν εφικτά.

Παρόλο που οι ΗΠΑ δεν θα μπορούσαν να ελπίζουν σε απόλυτο έλεγχο του ΟΗΕ, θα μπορούσαν να εξυπηρετήσουν το «εθνικό τους συμφέρον» (ένας κωδικός για τα *επιχειρηματικά συμφέροντα*), μέσω της διατήρησης της παγκόσμιας τάξης, με τη χρήση των πόρων των υπόλοιπων κρατών-μελών.

Οι ενέργειες μέσω του ΟΗΕ ήταν «*συχνά ο καλύτερος τρόπος ελέγχου επικίνδυνων κρίσεων, καθώς μονομερείς ενέργειες, σαν το Βιετνάμ, συχνά γύρναγαν αυτεπιστρεφόμενες. Ήταν απολύτως ξεκάθαρο ότι οι ειρηνευτικές επιχειρήσεις του ΟΗΕ είχαν ισχυροποιήσει την παγκόσμια τάξη και προωθούσαν, επίσης, τους αντικειμενικούς στόχους της πολιτικής των ΗΠΑ*». (Nelson A. Rockefeller, *The United Nations: A Balance Sheet, Vital Speeches of the Day*, σελ. 18, 21, 20)

Γι' αυτό, λοιπόν, πρότεινε την ανάληψη ηγετικού ρόλου από τις ΗΠΑ για τη «*μεταφορά των διενέξεων στον ΟΗΕ και την ενθάρρυνση ισχυρής ηγεσίας από μέρους του Γενικού Γραμματέα*», με μεγαλύτερη έμφαση στην «*προληπτική διπλωματία* (και τη) *σιωπηλή διπλωματία, και λιγότερη εξάρτηση από την ψήφο καθεαυτού για την επίτευξη των εθνικών μας στόχων*». (Nelson A.

Rockefeller, *The United Nations: A Balance Sheet, Vital Speeches of the Day*, σελ. 19, 21)

Ο κόσμος που ο Nelson είχε στο μυαλό του ήταν ουσιαστικά μια οριοθετημένη παγκόσμια ομοσπονδία που ένωνε όλα τα μη κομμουνιστικά κράτη. Σε διάλεξή του στο πανεπιστήμιο του Harvard, ο Nelson αποκάλυψε ότι είχε από καιρό αντιληφθεί πως ο δρόμος προς την ενότητα των ελεύθερων εθνών περνούσε διαμέσου τοπικών συνασπισμών στο δυτικό ημισφαίριο και τον Ατλαντικό, ίσως την Αφρική, τη Μέση Ανατολή και την Ασία (*The Future of Federalism*, σελ. 75-76).

Για την επίτευξη του παραπάνω στόχου, ο Nelson υποστήριξε την επέκταση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ), ώστε να συμπεριλάβει τη Βορειοατλαντική Συμμαχία ως σύνολο. (*Purpose and Policy*, σελ. 383)

Μέσω της ενθάρρυνσης παρόμοιων εξελίξεων στις λατινοαμερικάνικες χώρες, οι ΗΠΑ θα μπορούσαν να ηγηθούν μιας Παν-αμερικανικής Οικονομικής Ένωσης (ΠΟΕ), η οποία θα μπορούσε να καταλήξει στη *«γέννηση της μεγαλύτερης ζώνης ελεύθερου εμπορίου στον κόσμου»*. (*Purpose and Policy*, σελ. 383, 386)

Οι τοπικές συμφωνίες στην Ευρώπη και το Ημισφαίριο θα έπρεπε να χρησιμοποιούνται ως πρότυπα για την οικονομική οργάνωση άλλων περιοχών του κόσμου. Έτσι, *«οι τοπικές ομάδες που ακολουθούν όλο και πιο ελεύθερες εμπορικές πολιτικές μεταξύ τους, θα μπορούσαν να αποτελούν βήμα προς ένα ελεύθερο σύστημα παγκόσμιου εμπορίου»*. (*The Future of Federalism*, σελ. 386)

Ο Nelson υποστήριζε επίσης τη δημιουργία μιας Παγκόσμιας Κεντρικής Τράπεζας (ΠΚΤ), που *«θα προλάμβανε κρίσεις και θα συνέβαλλε σε μία παγκόσμια οικονομική πρόοδο»*, ισχυριζόμενος ότι ο ρόλος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου θα μπορούσε να διευρυνθεί σε μία τέτοια κατεύθυνση. (*Purpose and Policy*, σελ. 386-387)

Πάνω απ' όλα, η πιο σταθερή κεντρική ιδέα της διεθνιστικής ιδεολογίας του Nelson ήταν η σημασία της αμερικανικής πρωτοκαθεδρίας. «*Τα πραγματικά συμφέροντα της Αμερικής είναι αλληλεξαρτώμενα με τα συμφέροντα των εθνών του ελεύθερου κόσμου. Πρέπει να αναλάβουμε έναν ηγετικό ρόλο, αντάξιο των ΗΠΑ και ανάλογο με τα δικά μας μέγιστα οφέλη, όπως και αυτά του ελεύθερου κόσμου συνολικά.*» (*World Trade*, σελ. 497)

Ούτε ο θάνατος του Κομμουνισμού δεν θα ελευθέρωνε τις ΗΠΑ από αυτό το βάρος: «*Αντιμετωπίζουμε καθήκοντα που θα ήταν ουσιαστικά τα ίδια, ακόμα και αν δεν είχε υπάρξει ποτέ ο κομμουνισμός.*»

• Αντιπρόεδρος... κατά λάθος

Ωστόσο, η μοίρα πρόσφερε στον Nelson ένα απροσδόκητο δώρο, τον Δεκέμβριο του 1974: έγινε Αντιπρόεδρος στη σύντομη προεδρία του Ford. Παρόλο που ο Nelson ήταν ο επόμενος στη σειρά για την προεδρία, οι δηλώσεις του σχετικά με την εξωτερική πολιτική ήταν λίγες και αραιές κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου.

Έχοντας τον προστατευόμενό του, Kissinger, υπεύθυνο για την εξωτερική πολιτική, ο Nelson είχε αναλάβει να ασκεί έλεγχο στην εγχώρια πολιτική. Ωστόσο, χτυπήθηκε από τον επιτελάρχη του Ford, Donald Rumsfeld, ο οποίος ήταν αποφασισμένος να κρατήσει την Αντιπροεδρία μακριά από την εξουσία. (Michael Turner, *The Vice President As Policy Maker: Rockefeller in the Ford White House*, σελ.158-163) Αν και διορισμένος Αντιπρόεδρος του Εγχώριου Συμβουλίου, ο Nelson βρέθηκε σε μεγάλο βαθμό παραγκωνισμένος από τη λήψη αποφάσεων.

Σε τελική ανάλυση, όμως, η περιθωριοποίηση του Nelson δεν είχε αποτελέσματα, καθώς τα φιλελεύθερα διεθνιστικά σχέδια υιοθετήθηκαν από τον Ford και τον Kissinger, ούτως ή άλλως, παρόλο που αυτό οφείλεται περισσότερο στις ραδιουργίες του David

Rockefeller. Υπό την αιγίδα της Τριμερούς Επιτροπής, ο David είχε κινητοποιήσει το κατεστημένο ενάντια στη Realpolitik της κυβέρνησης Nixon εξαιρετικά αποτελεσματικά. Ο διεθνισμός των Rockefeller είχε αφήσει και πάλι το σημάδι του, όμως εντελώς ειρωνικά, καθώς ο Nelson, αν και Αντιπρόεδρος, έπαιξε μόνο περιφερειακό ρόλο...

Η αποτυχία του Nelson να εισέλθει στο Οβάλ Γραφείο τον περιόρισε, αναγκαστικά, σε έναν ρόλο ελάχιστα σημαντικό, σε σχέση με εκείνον του υποστηρικτή της ΝΠΤ. Προώθησε μεν τις πολιτικές για παγκόσμια κυβέρνηση, αλλά δεν ήταν ποτέ σε θέση να διατάξει την υλοποίησή τους. (David Rockefeller, *Memoirs*, σελ. 337)

Όπως θα φανεί παρακάτω, οι Rockefeller πρώτευσαν στις φιλανθρωπικές ενασχολήσεις, συμπεριλαμβανομένων των ιδρυμάτων, των think-tanks και των οργανισμών διαμόρφωσης πολιτικής – σε όλα αυτά, δηλαδή, που είχαν τη μεγαλύτερη επίδραση στην ιδεολογία της ΝΠΤ και στην εφαρμογή της. Και αυτός που ηγήθηκε του εγχειρήματος αυτού ήταν φυσικά ο David Rockefeller (Ντέιβιντ Ροκφέλερ).

5. DAVID ROCKEFELLER (1915-)

Οι περισσότερες αναλύσεις του ρόλου του David Rockefeller (Ντέιβιντ Ροκφέλερ) στη ΝΠΤ γελοιοποιούνται συνήθως από τους σχολιαστές του «σοβαρού» Τύπου ως προϊόντα φαντασίας. Το 1996, για παράδειγμα, το υψηλής ακροαματικότητας talk-show του Rush Limbaugh στο εθνικό ραδιόφωνο, λοιδορούσε ανοιχτά τέτοιες πεποιθήσεις, στο επονομαζόμενο «Τεστ για τρελάρες»:

«*Πιστεύετε ότι ο David Rockefeller, ο Henry Kissinger και άλλα διάσημα μέλη της ΝΠΤ παρέχουν καθημερινές εντολές στους πράκτορες των FBI, CIA, BATF, και της Εθνικής Οργάνωσης Γυναικών;*» – «*Πιστεύετε ότι το φεμινιστικό κίνημα υπήρξε πνευματικό τέκνο του David Rockefeller, με σκοπό τον καθημερινό πόλεμο μεταξύ ανδρών και γυναικών, ώστε να τους αποσπαστεί η προσοχή από την αληθινή συνωμοσία του CFR;*» – «*Εάν απαντήσατε έστω και μία από αυτές τις ερωτήσεις με "ναι", τότε είστε τρελάρας και έχετε περάσει το τεστ!*»

Ο David χλεύαζε συχνά τέτοιους ισχυρισμούς. Σε μια επιστολή στους *New York Times* (25 Αυγούστου 1980), αντιτέθηκε στην «ανόητη δυσφήμιση» που είχε υποστεί κατά καιρούς, παραπονούμενος ότι συνήθως τον «ξεχώριζαν ως αρχι-συνωμότη».

Παραδόξως όμως, ο νευραλγικός ρόλος του David στην προώθηση της παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής ενοποίησης, όχι μόνο αναγνωρίζεται, αλλά και εξαίρεται ανοιχτά από την ελίτ της εξουσίας. Στους εορτασμούς της 25ης επετείου της αμερικανικής ομάδας της Τριμερούς Επιτροπής το 1998, ορισμένοι παριστάμενοι έκαναν επανειλημμένα πρόποση υπέρ της «έννοιας του οράματος», της «διορατικότητας και της ηγετικής ικανότητας», της «μεγάλης γενναιοδωρίας» και της «αίσθησης καθήκοντος» του επίτιμου προέδρου τους.

«*Επίκειται η πρώτη παγκόσμια ιστορία της ανθρωπότητας*»,

ισχυρίστηκε ο Georges Berthoin, Ευρωπαίος πρώην πρόεδρος της Τριμερούς Επιτροπής, *«και αυτό οφείλεται στον David Rockefeller, τον πρωτοπόρο τζέντλεμαν του τριμερούς κόσμου»*. (Georges Berthoin, Shijuro Ogata, Conrad Black και Henry Kissinger, *Toasts to the Trilateral Commission Founder and Honorary Chairman, David Rockefeller*, www.trilateral.org) Παρομοίως, το 2002 ο τέως Γ.Γ. του ΟΗΕ, Kofi Annan, σε μία τελετή υπογραφής της νέας αυτοβιογραφίας του David, με τίτλο *Memoirs*, στα κεντρικά γραφεία του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη, χαιρέτησε τη συμβολή του πλουτοκράτη στην παγκόσμια τάξη: *«Πιστεύω ότι χωρίς διεθνιστές, όπως εσύ, το διεθνές σύστημα που επιχειρήσαμε να χτίσουμε, το διεθνές σύστημα που έχουμε σήμερα, δεν θα ήταν εδώ. Έτσι, σε ευχαριστούμε πολύ David!»* (Kofi Annan, *Remarks at book signing by David Rockefeller*, www.un.org)

• Ο πραγματικός κληρονόμος

Μία από τις πλέον κοινές παρατηρήσεις των βιογράφων της οικογένειας Rockefeller είναι ότι ο David, αν και μικρότερος γιος του John D. Rockefeller, του νεότερου, προέκυψε ο πραγματικός κληρονόμος των τεράστιων αποθεμάτων πολιτικής και οικονομικής ισχύος που είχε συσσωρεύσει ο παππούς του. Όπως παρατηρούν οι Peter Collier και David Horowitz, στο βιβλίο τους *The Rockefellers*, ο David, αντίθετα με τα αδέλφια του, ήταν *«ο πιο σοβαρός, αυτός που είχε συνειδητοποιήσει ευθύς εξαρχής τα κληρονομικά του δικαιώματα»* (Peter Collier-David Horowitz, *The Rockefellers: An American Dynasty*, Holt, σελ. 222). Ακόμα και ο Τζων ο πρεσβύτερος έμοιαζε να αντιλαμβάνεται ότι τα γονίδιά του είχαν επιτέλους επανεμφανιστεί μέσα από τον David.

Ο David ανακαλεί στο *Memoirs* ότι ήταν στην κηδεία του παππού του, όταν έμαθε ότι όχι μόνο είχε υπάρξει ο ευνοούμενός του, αλλά και ότι ο τελευταίος τον θεωρούσε ως ισάξιό του. Ο David ομολόγη-

σε: «*Νόμιζα ότι ο Nelson θα ήταν ο ευνοούμενος, αλλά δεν μπορούσα να προσποιηθώ ότι δεν ήμουν ικανοποιημένος.*» (*Memoirs*, σελ. 4)

Δίχως να έχει τη δίψα του Nelson για δημοσιότητα και φανερή εξουσία, το μονοπάτι της καριέρας του David πήρε μία διαφορετική πορεία. Έχοντας σπουδάσει στο Harvard, στο London School of Economics και στο πανεπιστήμιο του Σικάγο, ο David έγινε ο μόνος από τα παιδιά του Rockefeller του νεότερου που απέκτησε διδακτορικό δίπλωμα. Το αντικείμενο της διατριβής του, ουσιαστικά μιας επίθεσης κατά των κρατικών ρυθμίσεων στην επιχειρηματική δραστηριότητα, είχε τίτλο: *Αχρησιμοποίητοι Πόροι και Οικονομική Σπατάλη* (1940).

Έχοντας περατώσει τις σπουδές του, ο David επέστρεψε στη Νέα Υόρκη το 1940 για να εργαστεί ως γραμματέας του δημάρχου Fiorello La Guardia. Στα μέσα του 1941, έχοντας κουραστεί από την τοπική πολιτική και αναζητώντας «διοικητική εμπειρία», άρχισε να εργάζεται σε μία νέα κρατική υπηρεσία, το Γραφείο Υπηρεσιών Αμύνης, Υγείας και Κοινωνικής Πρόνοιας. Η θητεία στην τελευταία αυτή θέση αποδείχτηκε βραχύβια και, με το ξέσπασμα του Πολέμου, κατατάγηκε στον Αμερικανικό Στρατό ως αξιωματικός Μυστικών Υπηρεσιών στη Βόρεια Αφρική και τη Γαλλία.

Επιστρέφοντας στις ΗΠΑ το 1946, ο David έπιασε δουλειά στην «οικογενειακή τράπεζα», την Chase Manhattan. Άρχισε ως κατώτερο στέλεχος, αλλά χάρη στον έλεγχο που εξασκούσε η οικογένεια ανελίχθηκε γοργά στην ιεραρχία και το 1969 έγινε πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος. Ο David ήταν επικεφαλής της τράπεζας μέχρι την απόσυρσή του το 1981, συνέχισε όμως να παίζει ρόλο ως πρόεδρος της Διεθνούς Συμβουλευτικής Επιτροπής.

• Η εκπαίδευση ενός διεθνιστή

Ο David οφείλει μεγάλο μέρος της διεθνιστικής του ζέσης στην επιρροή των γονέων του, στις υπερπόντιες ταξιδιωτικές του εμπει-

ρίες και στη διαφοροποιημένη του αντίληψη μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (Β' Π.Π.). Υπήρχαν, όμως, και άλλες επιρροές, συμπεριλαμβανομένης της εκπαίδευσής του στα πανεπιστήμια του Χάρβαρντ και του Σικάγο, τη δεκαετία του 1930, όπως και της πρώιμης συμμετοχής του στο Συμβούλιο Εξωτερικών Σχέσεων (CFR) από το 1949 και στη Λέσχη Bilderberg από το 1954.

Ήταν στο Harvard, υπό την καθοδήγηση του καθηγητή Gottfried von Haberler (1901-1995), που ο David έλαβε σθεναρή πολιτική κατήχηση για τα οφέλη του ελεύθερου εμπορίου. Ο Αυστριακός καθηγητής ήταν, σύμφωνα με τον βιογράφο του, «*ένας από τους πρώτους οικονομολόγους που υποστήριξε σθεναρά την ανώτερη παραγωγικότητα και τα παγκόσμια οφέλη του ελεύθερου ή πολιτικά ανεξέλεγκτου διεθνούς εμπορίου...*». (Joseph T. Salerno, *Biography of Gottfried Haberler (1901-1995)*, www.mises.org) Στο πανεπιστήμιο του Σικάγο, οι αντιλήψεις αυτές ισχυροποιήθηκαν, όταν ένας άλλος οπαδός του ελεύθερου εμπορίου, ο οικονομολόγος Jacob Viner (1892-1970), δίδαξε τον David. Ο Viner υπήρξε ένας από τους κύριους θεωρητικούς του ελεύθερου εμπορίου στην εποχή του, ενώ υποστήριζε και τη χρήση διεθνών οργανισμών για τη διεύθυνση της παγκόσμιας Οικονομίας.

Το 1949, ο David προσχώρησε στο CFR, με το επίθετό του να του εξασφαλίζει μία θέση στο διοικητικό συμβούλιο. Παραδέχεται ότι ήταν αποφασισμένος «να παίξει ένα ρόλο» στη διαδικασία εξασφάλισης της ηγεσίας από τις ΗΠΑ και στην ανοικοδόμηση «μίας παγκόσμιας αρχιτεκτονικής», μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το 1997, στην 75η επέτειο του CFR, ο David χαιρέτησε το συμβούλιο ως το «πρώτιστο σχολείο πολιτικών ανδρών» της Αμερικής, παρατηρώντας ότι τα μεταπολεμικά σχέδια των ΗΠΑ και το «δίκαιο και στέρεο διεθνές σύστημα» σχεδιάστηκαν από το πρόγραμμα δράσης Μελετών Πολέμου και Ειρήνης του CFR. (David Rockefeller, *The Council at 75*, www.cfr.org

Το 1954, επελέγη από τον πρόεδρο Eisenhower ως ένα από τα ιδρυτικά στελέχη της Λέσχης Bilderberg. Πολλοί ερευνητές προσδίδουν στα ετήσια μυστικά συνέδριά της έναν ρόλο συμμετοχής στη θεμελίωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.) και στη διευκόλυνση της σχεδίασης μίας παγκόσμιας κυβέρνησης. (Mike Peters, *The Bilderberg Group and the project of European unification*) O David επιμένει, φυσικά, ότι η Λέσχη Bilderberg δεν είναι τίποτα περισσότερο από μία «ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα ομάδα συζητήσεων».

Άλλα μέλη της Λέσχης, ωστόσο, όπως ο Βρετανός πολιτικός Denis Healey, παραδέχονται ότι τα συνέδριά της καταλήγουν σε συναινετικές αποφάσεις, με τους περισσότερους εξ αυτών να πιστεύουν ότι «*μία μοναδική κοινότητα σε ολόκληρο τον κόσμο θα ήταν κάτι καλό*». (Jon Ronson, *Them: Adventures with Extremists*, σελ. 299)

Αυτό δεν είναι παρά ένα απλό δείγμα των επιρροών στις παγκοσμιοποιητικές αντιλήψεις του David, καταδεικνύει όμως και την εξάρτησή του από τις ιδέες των άλλων. Παρά το διδακτορικό του δίπλωμα, ο David δεν είναι ακριβώς ο θεωρητικός ιθύνων νους πίσω από τη ΝΠΤ, όπως εμφανίζεται. Αντιθέτως, όπως οι περισσότεροι πλουτοκράτες που σκοπεύουν να αλλάξουν τον κόσμο, οικειοποιείται τις ιδέες άλλων, συνήθως ακαδημαϊκών και τεχνοκρατών του κατεστημένου, και τις εντάσσει στο δικό του παγκόσμιο όραμα, όταν αυτές εξυπηρετούν τους σκοπούς του.

Ωστόσο, ο David παραδέχεται ότι «δεν υπήρξε ποτέ ιδιαίτερα δογματικός» στα πολιτικά ή οικονομικά του «πιστεύω», προτιμώντας να υποστηρίζει «*αποτελεσματικούς ανθρώπους και... πρακτικές πολιτικές*». (*Memoirs*, σελ. 486)

• Ένας Μέδικος της σύγχρονης εποχής

Οι παγκοσμιοποιητικές τάσεις του David Rockefeller θα είχαν ελάχιστο ενδιαφέρον, εάν αυτός δεν κατείχε αυτή τη μοναδικά

ισχυρή θέση στον πολιτικό στίβο των ΗΠΑ. «*Είναι ο μόνος πλέον ισχυρός ιδιώτης πολίτης στην Αμερική σήμερα*», παρατήρησε ο ακαδημαϊκός Thomas R. Dye του πολιτειακού πανεπιστημίου της Φλόριντα, στο βιβλίο του *Who's Running America?* (σελ. 157). Ο δημοσιογράφος Bill Moyers, στην ειδική τηλεοπτική εκπομπή, *Ο κόσμος του David Rockefeller* (1980), τον περιέγραψε ως «*τον μη εκλελεγμένο, πλην, όμως αναμφισβήτητο προεδρεύοντα του αμερικανικού κατεστημένου*» και «*έναν από τους πλέον ισχυρούς, σημαίνοντες και πλούσιους άνδρες της Αμερικής, που στέκεται στο κέντρο ενός τεράστιου δικτύου κεφαλαιούχων, βιομηχάνων και πολιτικών, η δράση των οποίων κυκλώνει την υφήλιο*». (Larry Abraham, *Call It Conspiracy*, σελ. 37)

Σε μία συνέντευξή του στο περιοδικό *Forbes*, το 1972, ο David δήλωσε: «*Δεν έχω δύναμη, με την έννοια να μπορώ να καλέσω οποιονδήποτε στην κυβέρνηση και να του πω τι να κάνει. Εξαιτίας της θέσης μου, μπορώ ευκολότερα να καλέσω κάποιον αξιωματούχο απ' ό,τι μπορεί κάποιος άλλος, αλλά το τι θα συμβεί με τα όσα θα προτείνω εξαρτάται από το αν θα θεωρήσουν ότι αυτά συγκλίνουν με τα όσα ήδη κάνουν.*» (Dye, *Who's Running America?*, σελ. 160)

Ο Dye το αμφισβητεί αυτό, ισχυριζόμενος ότι ο πραγματικός λόγος για την περίτεχνη άρνηση του David είναι απλός: καθώς είναι ήδη γνωστό ότι ασκεί μεγάλη εξουσία, δεν έχει κανένα λόγο να προσπαθήσει να εντυπωσιάσει. Στην πραγματικότητα, η θέση και η συμπεριφορά του David είναι παρόμοια με εκείνη της τραπεζικής οικογένειας των Μεδίκων, που κυβερνούσε ανεπίσημα τη Φλωρεντία του 15ου αι., υπονομεύοντας το περίτεχνο εκλογικό σύστημα μέσα από έναν συνδυασμό εξαπάτησης, διαφθοράς και βίας.

Οι Μέδικοι υπήρξαν η αποτελεσματική σκιώδης κυβέρνηση της Φλωρεντίας. Όπως σημειώνει και ο Tim Parks, στη *The New York*

Review of Books (1 Μαΐου 2003), η ηγεσία της οικογένειας των Μεδίκων κατανοούσε ότι «*η κατοχή εξουσίας από κάποιον για μεγάλο χρονικό διάστημα, απαιτούσε να μην φαίνεται ότι αυτός την κατέχει*».

Η προτίμηση του David σ' έναν παρασκηνιακό πολιτικό ρόλο προέρχεται από τη βαθιά απέχθεια που έτρεφε για τη συνήθη δημοκρατική πολιτική. Αν και ενδιαφερόταν ξεκάθαρα για εξουσία, ο David, αφότου εργάστηκε για τον δήμαρχο La Guardia, προφανώς θεώρησε την ιδέα της εξάρτησης από τις ιδιοτροπίες των ψηφοφόρων απωθητική. Αντίθετα, βρήκε έναν αξιόπιστο δρόμο για την εξουσία, συνεχίζοντας την οικογενειακή παράδοση της χρήσης φιλανθρωπίας ως «γέφυρας» μεταξύ των ιδιωτικών και των δημόσιων τμημάτων.

Οι πραγματικές προθέσεις του David έχουν αποκαλυφθεί σε λόγους του, σε συγκεντρώσεις της ελίτ, στους οποίους έχει δοθεί ελάχιστη σημασία. Όπως και ο Carnegie, ο David θεωρεί τον ενεργό πολιτικό ρόλο των πλουσίων ζήτημα καθήκοντος, παρά απλή ιδιοτροπία: «*οι ευκαιρίες κατοχής πλούτου κουβαλούν μαζί τους αντίστοιχες ευθύνες.*» (David Rockefeller, *Giving: America's Greatest National Resource*, *Vital Speeches of the Day*, σελ. 328) Το 1996, δήλωσε στον Οικονομικό Σύλλογο Νέας Υόρκης ότι η φιλανθρωπία εκτελεί μία ζωτική λειτουργία, στην οποία οι πλούσιοι και οι επιχειρηματίες, γενικά, μπορούν να συνειδητοποιήσουν την «*ευθύνη τους έναντι της κοινωνίας, πέραν της μεγιστοποίησης των κερδών των μετόχων – παρόλο που η δημιουργία κερδών οφείλει να έρχεται πρώτη, καθώς τα κέρδη είναι το πλέον σημαντικό εργαλείο που έχουμε για να προωθήσουμε την ευρύτερη ευημερία της κοινωνίας μας*». Ο David υποστήριζε ότι οι επικεφαλείς της βιομηχανίας θα έπρεπε να σταθούν ως «επιχειρηματικοί ηγέτες». (David Rockefeller, *America After Downsizing*, *Vital Speeches of the Day*, σελ. 42)

Αυτό συμπεριλαμβάνει, επίσης, ενεργό ανάμειξη στον μη κερδοσκοπικό χώρο, με την υποστήριξη διάφορων οργανώσεων που ασχολούνται είτε με τα εγχώρια, είτε με τα διεθνή ζητήματα. Δεν υπάρχει «*τίποτα το μεμπτό στη διαιώνιση του ονόματος κάποιου, με μια δωρεά σε μια οργάνωση ή σε κτίριο*», δήλωσε ο David στον Ίδρυμα Sid W. Richardson το 1985. (*Giving: America's Greatest National Resource*, σελ. 330, 331) Εάν δεν αναλάβει η επιχειρηματική τάξη ενεργό ρόλο στην επίλυση των «κοινωνικών προβλημάτων», προειδοποίησε τον Οικονομικό Σύλλογο Νέας Υόρκης, «*ο κόσμος θα απογοητευτεί από τις επιχειρήσεις και θα απαιτήσει να αναλάβει το κράτος τον προηγούμενο ρόλο του, αυτό του ρυθμιστή της οικονομικής μας ζωής*». (*America After Downsizing*, σελ. 41-42)

Έτσι, γίνονται ξεκάθαρα τα πραγματικά σχέδια του David: οι πλούσιοι πρέπει να κυβερνούν, περιορίζοντας τον ρόλο των εκλελεγμένων αξιωματούχων· ωστόσο, ο πολύς κόσμος πρέπει να καθησυχαστεί, ώστε να μην απαιτήσει την επιστροφή της δημοκρατίας, απειλώντας έτσι την κυριαρχία των πλουτοκρατών.

• Ο Αυτοκράτορας του Κατεστημένου

Ποια είναι, όμως, η πηγή της εξουσίας του David; Δεν είναι μόνο η προσωπική του περιουσία που ανέρχεται στο σχετικά χαμηλό ύψος των 2.5 δισ. δολαρίων (σε σύγκριση με τα 50 και πλέον δισ. δολαρίων του Bill Gates και του Warren Buffet). Μία προφανής πηγή ήταν η υψηλόβαθμη διοικητική του θέση στην τράπεζα Chase Manhattan. Η πρωταρχική, όμως, βάση της δύναμής του, όπως εξηγεί ο Dye, έγκειται στον διαρκή ρόλο του ως «διευθυντή της τεράστιας αυτοκρατορίας Rockefeller», κατέχοντας την ηγεσία των βιομηχανικών, οικονομικών, πολιτικών, αστικών και πολιτισμικών οργανισμών του δικτύου τους. (Dye, *Who's Running America?*, σελ. 153, 157)

Στο κέντρο του δικτύου βρίσκονται τα υπολείμματα της τερά-

στιας περιουσίας που είχε πρωταρχικά συγκεντρώσει ο John D. Rockefeller, ο πρεσβύτερος, και διασκορπίστηκε έπειτα σε μια πληθώρα οικογενειακών τραστ και φιλανθρωπιών. Αυτό συμπεριλαμβάνει το Ίδρυμα Rockefeller, με αξία περιουσιακών στοιχείων 3,1 δισ. δολάρια το 2001, και το Rockefeller Brothers Fund (RBF), με αξία περιουσιακών στοιχείων 670 εκατ. δολάρια το 2002. Ως πρώην αντιπρόεδρος (1968-1980), πρόεδρος (1980-1987) και συμβουλευτικός επίτροπος του RBF, ο David βρίσκεται πάντοτε στο επίκεντρο του δικτύου του.

Εκτός του επικέντρου αυτού υπάρχει μια πληθώρα οργανισμών, συμπεριλαμβανομένων ιδρυμάτων και διαφόρων συμβουλευτικών επιτροπών της κυβέρνησης, στις οποίες εμπλεκόταν ο ίδιος. Οι θέσεις που κατέλαβε, κατά καιρούς, είναι:

Επίτιμος πρόεδρος του πανεπιστημίου Rockefeller, επίτιμος πρόεδρος του Μουσείου Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης, πρόεδρος της Εταιρίας για τις Αμερικανικές Χώρες, διευθυντής του Εμπορικού και Οικονομικού Συμβουλίου ΗΠΑ-ΕΣΣΔ, πρόεδρος του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου της Νέας Υόρκης, πρόεδρος της Συμβουλευτικής Επιτροπής Μετασχηματισμού του Διεθνούς Νομισματικού Συστήματος των ΗΠΑ, επίτιμος πρόεδρος της Ιαπωνικής Εταιρίας, διευθυντής του Διεθνούς Οίκου, επίτροπος του Πανεπιστημίου του Σικάγο, επίτροπος της Βιβλιοθήκης John F. Kennedy, πρόεδρος των Υπερπόντιων Μελετών του Χάρβαρντ κ.λπ.

Ο ρόλος του David στους οργανισμούς αυτούς ουδέποτε υπήρξε περιθωριακός και οι θέσεις του συμπεριλαμβάνουν τις εξής: διευθυντής, πρόεδρος και επίτιμος πρόεδρος του CFR· ιδρυτής, πρόεδρος του Βορειο-αμερικανικού Τμήματος και επίτιμος πρόεδρος της Τριμερούς Επιτροπής· ισόβιο μέλος της Λέσχης Bilderberg· πρόεδρος και διευθυντής του Ινστιτούτου Διεθνών Οικονομικών· ιδρυτής, πρόεδρος και επίτιμος πρόεδρος του Συμβουλίου Αμερι-

κανικών Χωρών· επίτροπος της δωρεάς Carnegie για τη Διεθνή Ειρήνη. Είναι, επίσης, συνιδρυτής της διάσκεψης Dartmouth, των Διεθνών Σωμάτων Διοικητικής Υπηρεσίας και του Παγκόσμιου Κύκλου Φιλανθρώπων.

Σε μία πρόσφατη παρουσίαση βιβλίου για τον αποσυρόμενο πλουτοκράτη, η πρώην Αντιπρόσωπος Εμπορίου των ΗΠΑ, Carla Hills, εξύμνησε τον καίριο ρόλο του στην υποστήριξη του δικτύου: «*Εάν* [ο David Rockefeller] *δεν είχε υπάρξει ιδρυτής, πρόεδρος για μακρό χρονικό διάστημα, ευεργέτης, και συχνά μάλιστα όλα τα παραπάνω ταυτόχρονα, το CFR, το Συμβούλιο για τις Αμερικανικές Χώρες, το Ινστιτούτο για τα Διεθνή Οικονομικά, η Τριμερής Επιτροπή, το Πρόγραμμα Φίλων του Λευκού Οίκου και πολλά ακόμα, πιθανόν να μην υπήρχαν. Και αν υπήρχαν, πιθανόν να μην ήταν τόσο αποτελεσματικά όσο είναι σήμερα*» (Carla Hills, Zbigniew Brzezinski, Riordan Roett και David Rockefeller, *Memoirs: The Rockefeller Family in International Affairs*).

Πιστός στην προτίμηση αποφυγής του δημόσιου ελέγχου, ο David απέρριψε επίσημους κυβερνητικούς διορισμούς, συμπεριλαμβανομένων προτάσεων ανάληψης θέσης Γραμματέα Θησαυροφυλακίου και Αμύνης, και πολυάριθμες θέσεις πρέσβεων. Στο *Memoirs* (σελ. 485-487), αναφέρει τους «πολιτικούς προβληματισμούς» και την αφοσίωσή του στη Chase Manhattan ως τους λόγους απόρριψης των προτάσεων αυτών. Πίστευε, επίσης, ότι μέσω της προεδρίας της τράπεζας αυτής θα μπορούσε «*να επιτύχει πολλά προς όφελος των ΗΠΑ, ως ένας πρέσβης άνευ χαρτοφυλακίου*».

Ως αυτό-διορισμένος «πρέσβης άνευ χαρτοφυλακίου», ο David έχει χρησιμοποιήσει τη μοναδική του πρόσβαση για να επισκεφθεί αμέτρητους αρχηγούς κρατών, φαινομενικά για τις εργασίες της τράπεζας ή ως μέρος των αποστολών του CFR, αλλά συχνά ως ανεπίσημος απεσταλμένος της Ουάσιγκτον. Έχει συναντηθεί ιδιωτικά με εκατοντάδες ηγέτες – ένα προνόμιο που συνήθως κατέχουν

μόνο ανώτεροι κρατικοί αξιωματούχοι ή άλλοι αρχηγοί κρατών.

Η λίστα συμπεριλαμβάνει τον Νικήτα Χρουτσώφ, τον Αλεξέι Κοσσίγκιν, τον Γκαμάλ Αμπντέλ Νάσερ, τον Ντενκ Σιάο Πινγκ, τον Σαντάμ Χουσεΐν, τον Φιντέλ Κάστρο, τον Σάχη του Ιράν κ.ά. Το προϊόν των σχέσεων αυτών είναι ένα δίκτυο ισχύος και επιρροής, ενσωματωμένο στο τεράστιο ηλεκτρονικό Rolodex που βρίσκεται στο γραφείο του, στο Rockefeller Center, το οποίο λέγεται ότι εμπεριέχει 150.000 ονόματα. (*A Wealth of Names*, www.Forbes.com)

• Προς ΄Εναν «Ενιαίο Κόσμο»

Η κινητήριος δύναμη για τις περισσότερες ενέργειες του David τα τελευταία 40 χρόνια ήταν το όραμά του για τη δημιουργία μίας πιο ολοκληρωμένης παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής δομής – ενός ενιαίου κόσμου. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, υποστήριξε μια πολυδιάστατη στρατηγική, που περιλαμβάνει την παγκόσμια ηγεμονία των ΗΠΑ, τα Ηνωμένα ΄Εθνη, τις πολυεθνικές επιχειρήσεις, τη διεθνή οικονομική ολοκλήρωση, το παγκόσμιο και τοπικό ελεύθερο εμπόριο και την παγκόσμια διακυβέρνηση.

Ο θεμέλιος λίθος του οράματος της ΝΠΤ του David είναι η ηγεμονία των ΗΠΑ. Ο David ανάγει την αφοσίωσή του αυτή στην ιδέα που διαμόρφωσε «*γυρνώντας από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και πιστεύοντας ότι θα έπρεπε να ορθωθεί μια νέα διεθνής αρχιτεκτονική, και ότι οι ΗΠΑ είχαν μια ηθική υποχρέωση να παράσχουν ηγεσία στην προσπάθεια αυτή*». (*Memoirs*, σελ. 406) Στην πραγματικότητα, «*πρέπει να αποκαταστήσουμε τον δικαιωματικό μας ρόλο στον κόσμο, επαναβεβαιώνοντας την ισχύ του νομίσματός μας και της Οικονομίας μας*», ισχυρίστηκε ο David το 1979, προειδοποιώντας για την οικονομική παρακμή της Αμερικής. (*America's Future*, σελ. 19)

Για τον David, η αρχηγία των ΗΠΑ ουδέποτε σήμαινε μονοπο-

λισμό ή ωμό ιμπεριαλισμό για την εξασφάλιση παγκόσμιας κυριαρχίας. Αντίθετα, η αρχηγία αυτή όφειλε να χρησιμοποιηθεί για το χτίσιμο μιας ΝΠΤ, βασισμένης σε υπερεθνικούς θεσμούς και οικονομική αλληλεξάρτηση. Αυτό θα επιτυγχανόταν μέσω συνεργασίας με άλλα έθνη, είτε σε ένα «τριμερή συνεταιρισμό» με τη Δυτική Ευρώπη και την Ιαπωνία, είτε κάτω από την κηδεμονία διεθνών οργανισμών, όπως ο ΟΗΕ. «*Με τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης*», είπε ο David σε μια συνάντηση του Επιχειρηματικού Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών (BCUN), το 1994, «*η ευκαιρία για μια πεφωτισμένη αμερικανική ηγεσία είναι πιθανόν ακόμα μεγαλύτερη απ' ό,τι ήταν το 1939, στην αρχή του Β' Π. Π., ή το 1945, όταν άρχισε ο Ψυχρός Πόλεμος*». (David Rockefeller, όπως αναφέρεται στο Business Council for the United Nations Briefing, σελ. 1) Εντούτοις, αποτελούσε «*πλάνη το ότι οι Αμερικανοί από μόνοι τους έχουν τη σοφία να σχεδιάσουν ορθή πολιτική για διαφορετικές κοινότητες εθνών*», ισχυρίστηκε ο David, επί τη ευκαιρία της 75ης επετείου του CFR. Ο στόχος αυτός θα μπορούσε να επιτευχθεί μοναχά «*διαμέσου υπομονετικής συνεργασίας ανάμεσα στους ηγέτες πολλών χωρών*», με τις ΗΠΑ να παίζουν ρόλο-κλειδί στην «*καλλιέργεια της συνεργασίας αυτής*». (*The Council at 75*, www.cfr.org)

Ο David επιμένει στο *Memoirs* ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν άλλη επιλογή στο ζήτημα, καθώς οι διεθνείς συνθήκες είναι επιτακτικές: «*Οι ΗΠΑ δεν μπορούν να ξεφύγουν από τις ευθύνες τους. Ο σημερινός κόσμος απαιτεί ηγεσία, και το έθνος μας πρέπει να την παράσχει. Στον 21ο αιώνα δεν υπάρχει χώρος για απομονωτιστές, οφείλουμε όλοι να είμαστε διεθνιστές*». (*The Council at 75*, www.cfr.org)

Προβαίνει, επίσης, σε συγκεκαλυμμένη κριτική των ιμπεριαλιστικών σχεδίων που υιοθέτησε η διακυβέρνηση του George W. Bush: «*Ο κόσμος έχει πλέον καταστεί τόσο αξεδιάλυτος, που οι ΗΠΑ δεν μπορούν να προχωρήσουν μόνες τους, όπως μας προτρέ-*

πουν κάποιοι εξέχοντες πολιτικοί να πράξουμε. Είμαστε η μοναδική υπερδύναμη του κόσμου και το οικονομικά κυρίαρχο έθνος. Ένα από τα καθήκοντά μας είναι η παροχή διακριτικής και σταθερής ηγεσίας, που πρώτιστα εμπεδώνεται στις εθνικές μας αξίες και ιδανικά.» (*Memoirs*, σελ. 419).

• Υπονόμευση της εθνικής κυριαρχίας

Αν και κρίσιμη, η ηγεσία των ΗΠΑ δεν αποτελεί το μοναδικό χαρακτηριστικό του οράματος του David: η υπονόμευση της εθνικής κυριαρχίας παίζει εξίσου σημαντικό ρόλο. Ως ο μοναδικός σπουδασμένος οικονομολόγος των Rockefeller, έχοντας διδαχθεί από τους κύριους θεωρητικούς του ελεύθερου εμπορίου, ο David έχει συνειδητοποιήσει ότι η εξουσία των εθνικών κυβερνήσεων μπορεί να υπονομευθεί με τον καλύτερο τρόπο, συρρικνώνοντας σταθερά τον έλεγχό τους πάνω στα οικονομικά ζητήματα. Στην πραγματικότητα, πάντοτε θεωρούσε τον κρατικό παρεμβατισμό ως εμπόδιο στην ευημερία.

Υπερασπιζόμενος, όμως, την άρση των περιορισμών στην επιχειρηματικότητα, είτε μέσω απορύθμισης είτε μέσω ελεύθερου εμπορίου, ο David πάντοτε αναγνώριζε ότι κάτι τέτοιο διάβρωνε την εθνική αυτονομία. Σε μία διάλεξη το 1975 στο Μάντσεστερ της Αγγλίας, ξεχώρισε τις πολυεθνικές εταιρίες ως έναν από τους κύριους οδηγούς της διαδικασίας αυτής, περιγράφοντάς τες ως «*τα πιο σημαντικά εργαλεία στην πρωτοφανή εξάπλωση του ελεύθερου εμπορίου*». Ο σκοπός αυτής της διάλεξης ωστόσο, ήταν η υπεράσπιση των πολυεθνικών εταιριών από τη «νέα δαιμονολογία» που απορρέει από την, κυριαρχούμενη από τον Τρίτο Κόσμο, Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, κυρίως με τη μορφή της αποκαλούμενης Νέας Διεθνούς Οικονομικής Τάξης και των Διακηρύξεων της Λίμα.

Οι διακηρύξεις αυτές στόχευαν στην αναδιάταξη της παγκόσμιας Οικονομίας, υποβάλλοντας τις πολυεθνικές εταιρίες σε

παγκόσμιους κανόνες, στην ανακούφιση του Τρίτου Κόσμου από τα χρέη και στην αλλαγή των κανόνων διεθνούς εμπορίου προς όφελος των αναπτυσσόμενων κρατών. Θεωρώντας αυτά τα σχέδια απαράδεκτα, ο David κατηγόρησε την «επαναστατική αριστερά» και τους «ριζοσπαστικούς πολιτικούς», επειδή «*ζητούσαν με τον πιο επίμονο τρόπο μία επιβολή φόρων με χαρακτήρα τιμωρίας και μια παραλυτική ρύθμιση των πολυεθνικών*». (David Rockefeller, *Multinationals Under Siege*, σελ. 313-314, 321)

Άλλο ένα χαρακτηριστικό της επιμονής του David για παγκόσμια οικονομική ολοκλήρωση είναι η πεποίθησή του ότι το σπάσιμο των φραγμών του εμπορίου και των επενδύσεων ήταν ουσιώδες για την παγκόσμια τάξη. Συζητώντας το ζήτημα των εξωτερικών επενδύσεων το 1969, ο David υποστήριξε ότι, αν οι δυτικές επιχειρήσεις επρόκειτο να επεκτείνουν «τη σύγχρονη κοινωνία της τεχνολογίας» και στον Τρίτο Κόσμο, αυτό «*θα έκανε περισσότερα από οτιδήποτε άλλο... για την επαναφορά και την ενδυνάμωση της ελπίδας στην ιδέα της διεθνούς συνεργασίας*». (David Rockefeller, *International Financial Challenges*, σελ. 86)

«*Σε έναν κόσμο αυξανόμενης αλληλεξάρτησης*», είχε πει ο David στον Βρετανό συγγραφέα Anthony Sampson (1970), «*το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμαστε είναι προστασία*». (Anthony Sampson, *The Money Lenders*, σελ. 188) Πράγματι, «*η επέκταση του εμπορίου*» και η «*εμφάνιση μιας αυθεντικής παγκόσμιας Οικονομίας*» ήταν «*οι καλύτερες προοπτικές μας για τη διατήρηση της ειρήνης ανάμεσα στα έθνη*». (Rockefeller, *Multinationals Under Siege*, σελ. 312-313)

• Ολοκληρώνοντας το Δυτικό Ημισφαίριο

Ο David δεν επιδίωξε να εφαρμόσει τους στόχους του μόνο σε παγκόσμιο επίπεδο, αλλά προσπάθησε να καθιερώσει την οικονομική αλληλεξάρτηση και σε τοπικό. Οι περισσότερες από τις προ-

σπάθειές του έχουν αφιερωθεί στην οικονομική και πολιτική ολοκλήρωση των Αμερικανικών Χωρών ή του Δυτικού Ημισφαιρίου. Για να το επιτύχει αυτό, δημιούργησε μία επιχειρηματική ομάδα-λόμπι, το *Συμβούλιο για τις Αμερικανικές Χώρες* (COA). Σκοπός του COA, όπως εξήγησε σε ένα άρθρο το 1996, ήταν *«να προσομοιώσει και να υποστηρίξει την οικονομική ολοκλήρωση»*. Όμως, ο απώτερος στόχος ήταν να εγκλωβίσει ολόκληρη την περιοχή σε ένα καλούπι νεοφιλελεύθερης πολιτικής, καθιστώντας την πιο ελκυστική στις πολυεθνικές.

Το 1964, ο David παραπονιόταν δημόσια για την αυξανόμενη δημοτικότητα των «ψυχρών αντικαπιταλιστικών αισθημάτων» στην περιοχή, θεωρώντας υπεύθυνη μια καμπάνια «των Σοβιετικών, του Κάστρο και των Κινέζων κομμουνιστών πρακτόρων». Υποστήριζε ότι αυτή η «κομμουνιστική προπαγάνδα» είχε πείσει πολλούς Λατινοαμερικανούς πολιτικούς να επιβάλουν νόμους που στόχευαν στον περιορισμό ή την εκδίωξη ξένων επενδυτών.

Ισχυριζόμενος ότι ήταν βαθιά θλιμμένος από την αδύναμη απάντηση των εταιριών των ΗΠΑ, επέμεινε σε μια στρατηγική μάχης ενάντια στην κομμουνιστική προπαγάνδα, προειδοποιώντας ότι, εάν αποτύχαιναν να δράσουν, *«θα βρισκόμασταν σε σοβαρό κίνδυνο απώλειας των επενδύσεών μας, (και) των αγορών μας»*. (*What Private Enterprise Means to Latin America*, σελ. 402, και *The US Business Image in Latin America*, σελ. 8)

Στο *Memoirs*, ο David καυχιέται για τον ρόλο του στην ανατροπή αυτής της τάσης, ως ιδρυτής και πρόεδρος της άλλης φιλανθρωπικής του οργάνωσης: της *Κοινωνίας των Αμερικανικών Χωρών* (AS).

Το 1983, η Συμβουλευτική Επιτροπή της AS, που συγκλήθηκε από τον David, συμφώνησε στην ανάγκη εξεύρεσης λύσης στην καταστροφική κρίση εξωτερικού χρέους που μάστιζε τότε τις περισσότερες λατινοαμερικανικές χώρες, στην πρόκληση της οποίας η τράπεζά του είχε άμεση ανάμειξη. Ο David είχε τότε αναθέ-

σει στο Ινστιτούτο Διεθνών Οικονομικών (του οποίου ήταν μέλος), να μελετήσει το ζήτημα και να προτείνει λύση. Το αποτέλεσμα ήταν η μελέτη *Προς μια Ανανεωμένη Οικονομική Ανάπτυξη στην Λατινική Αμερική* (1986), που υποστήριζε «*την εξασθένιση των εμπορικών φραγμών, το άνοιγμα στις ξένες επενδύσεις και την ιδιωτικοποίηση των κρατικών επιχειρήσεων*». (*Memoirs*, σελ. 434-435). Αυτές οι συνταγές είναι τώρα γνωστές με το όνομα «Ομοφωνία της Washington».

Το 1989, ο David ζήτησε εντατικοποίηση της οικονομικής συνεργασίας μεταξύ ΗΠΑ και Λατινικής Αμερικής και, 3 χρόνια αργότερα, στο –υποστηριζόμενο από το COA– Forum των Αμερικανικών Χωρών, με παρευρισκόμενο τον τότε πρόεδρο George Bush τον πρεσβύτερο, και τοπικούς ηγέτες, πρότεινε την δημιουργία «μιας ζώνης ελεύθερου εμπορίου του δυτικού ημισφαιρίου». (*Memoirs*, σελ. 436-437)

Η επιτυχία των προσπαθειών του είναι εμφανής στη συμφωνία που επετεύχθη στο Κεμπέκ του Καναδά, τον Απρίλιο του 2001, για τη θεμελίωση μίας Ζώνης Ελεύθερου Εμπορίου των Αμερικανικών Χωρών (FTAA), που θα κάλυπτε ολόκληρο το ημισφαίριο (πλην Κούβας), μέχρι το 2006.

Εντούτοις, στο απώτερο όραμά του για την περιοχή, ο David παραμένει επιφυλακτικός. Όταν, για παράδειγμα, είχε ερωτηθεί το 2002, αν υποστήριζε το όραμα του Robert Pastor για μια «Βορειο-αμερικανική Κοινότητα», βασισμένη στο υπόδειγμα της Ε.Ε. (Robert Pastor, *Toward a North American Community*, Institute for International Economics, 2002 και *Become a Resident of North America*, Emory Report, 2002), ο David υπήρξε διφορούμενος, λέγοντας απλά ότι ήταν «προς το συμφέρον μας» να επεκταθεί η NAFTA στη Νότια και Κεντρική Αμερική... (Carla Hills, Zbigniew Brzezinski, Riordan Roett και David Rockefeller, *Memoirs: The Rockefeller Family in International Affairs*)

• Ο θάνατος του έθνους-κράτους

Ο David, όπως ο πατέρας και ο αδελφός του Nelson, θεωρούσε για πολύ καιρό το έθνος-κράτος ως ένα θεσμό που πεθαίνει. Τα τελευταία 40 χρόνια, ο David διακήρυξε σε πολλά fora ότι ο κόσμος είτε θα γίνει, είτε έχει ήδη γίνει «αλληλεξαρτώμενος», τόσο σε πολιτικό όσο και οικονομικό επίπεδο, μία κατάληξη που ο ίδιος αποδίδει σε αναπόφευκτες ιστορικές δυνάμεις, παρά στον δικό του εσκεμμένο σχεδιασμό.

Σε μια αγόρευση το 1963, ο David αναφέρθηκε στον «*αυξανόμενα διεθνή χαρακτήρα των αμερικανικών επιχειρήσεων και της συνεπαγόμενης αλληλοδιασύνδεσης των οικονομικών αγορών του κόσμου*». (David Rockefeller, *New Trends In The Financial Markets*, σελ. 268) Τη δεκαετία του 1970, μιλούσε συχνά για τον «αλληλοεξαρτώμενο κόσμο μας» και για το πώς «είμαστε όλοι μέρος μιας παγκόσμιας Οικονομίας» (*Η συνταγή Rockefeller για την Παγκόσμια Ανάπτυξη*, Australian Financial Review, 23 Νοεμβρίου 1978, σελ. 2 και Committee for Economic Development of Australia, CEDA, 1979, σελ. 21, 25), ενώ το 1980 είχε προβλέψει ότι «*μέχρι το έτος 2000, ο όρος "εξωτερικά ζητήματα" θα αποτελούσε αναχρονισμό*»! (David Rockefeller, *The Chief Executive in the Year 2000*, σελ. 163-164)

Στα 1990, όταν η ιδέα της παγκοσμιοποίησης γινόταν γρήγορα το επιχειρηματικό σλόγκαν της δεκαετίας, ο David μπορούσε να μιλάει με βεβαιότητα για την «*εμφάνιση του παγκοσμιοποιημένου ανταγωνισμού και μιας ολοκληρωμένης παγκόσμιας Οικονομίας*». (*America After Downsizing*, σελ. 40) Στο *Memoirs*, δεν αφήνει αμφιβολία για το ότι θα πρέπει να θεωρούμε τη διάβρωση της εθνικής κυριαρχίας ως αναπόφευκτη: «*Η διεθνής αλληλεξάρτηση δεν αποτελεί ποιητική φαντασίωση, αλλά μία υπαρκτή πραγματικότητα, που οι επαναστάσεις της χώρας αυτής σε τεχνολογία, επικοινωνίες, και γεωπολιτική έχουν καταστήσει μη αναστρέψιμη.*» (*Memoirs*, σελ. 406)

Ωστόσο, η σημαντικότερη ερώτηση είναι: *Τι πιστεύει ο David ότι θα έπρεπε να αναπληρώσει το διογκούμενο αυτό κενό;* Τι είδος «πιο ολοκληρωμένης παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής δομής» έχει στο μυαλό του; Οι απαντήσεις του ιδίου, αν και αποσπασματικές, αποκαλύπτουν προσήλωση στην ιδέα μιας παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Όπως ορίζεται από την Επιτροπή για την Παγκόσμια Διακυβέρνηση, ο όρος αναφέρεται σε μια διεθνή τάξη, στην οποία τα έθνη δεν θα είναι πια οι κυρίαρχοι πολιτικοί θεσμοί, αλλά θα οφείλουν να μοιράζονται την εξουσία όχι μόνο με το σύστημα των Ηνωμένων Εθνών, αλλά και με Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ), με τα κινήματα πολιτών, τις πολυεθνικές εταιρίες και την παγκόσμια αγορά κεφαλαίου. (Επιτροπή για την Παγκόσμια Διακυβέρνηση, *Our Global Neighbourhood: The Report of the Commission on Global Governance*, σελ. 2-3)

Αρχικά, ο David πίστευε ότι οι πολυεθνικές (ειδικά αυτές που ιδρύθηκαν στις ΗΠΑ) κρατούν το κλειδί «για την ανόρθωση μιας διαρκούς δομής παγκόσμιας συνεργασίας. (Επιχειρηματικό Συμβούλιο Ενημέρωσης των Ηνωμένων Εθνών, Χειμώνας 1995, σελ. 1) Σε μήνυμα του, σε μια έκθεση αφίσας του ΟΗΕ, με την ονομασία *Για Έναν Καλύτερο Κόσμο το 2000*, ο David ισχυρίστηκε ότι, από το 1945, οπότε και ιδρύθηκε ο Οργανισμός, εκείνος υπήρξε «ένας από τους πιο αφοσιωμένους υποστηρικτές του».

Επιπλέον, ο David προσδιόρισε τον ΠΟΕ, τη NAFTA, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) και την ΠΚΤ, ως «δημιουργικές διεθνείς δραστηριότητες» (*Memoirs*, σελ. 406), ενώ έγραψε κάποτε στη *Wall Street Journal* (1 Μαΐου 1998) ότι «*όλοι χρειάζονται το ΔΝΤ γιατί, δίχως αυτό, η παγκόσμια Οικονομία δεν θα μπορούσε να γίνει ένα εξιδανικευμένο όραμα απόλυτα ρευστών, άψογα ενημερωμένων και ολοκληρωτικά αρρύθμιστων αγορών κεφαλαίου*».

• Ο ρόλος των πολυεθνικών και των ΜΚΟ

Σε ό,τι αφορά τον ρόλο των πολυεθνικών εταιριών, ο David σημειώνει ότι η υπαναχώρηση της κρατικής εξουσίας έχει προσφέρει πολλές ευκαιρίες ανάληψης πολιτικού ρόλου στον επιχειρηματικό τομέα. Το 1996 ισχυρίστηκε ότι, με την περιστολή των κοινωνικών δαπανών των κρατών, «*θα εξαρτιόταν από τους επιχειρηματικούς ηγέτες και τις εταιρίες τους η επέκταση της συμμετοχής τους στον μη κερδοσκοπικό τομέα*». (*America After Downsizing*, σελ. 42) Ή, όπως το έθεσε στο περιοδικό *Newsweek* το 1999: «*Τα τελευταία χρόνια, έχει υπάρξει σε πολλά μέρη μια τάση προς τη δημοκρατία και τις οικονομίες της αγοράς. Αυτό έχει ελαττώσει τον ρόλο του κράτους, γεγονός το οποίο ο επιχειρηματικός κόσμος τείνει να βλέπει θετικά. Από την άλλη, όμως, κάποιος πρέπει να πάρει τη θέση της κυβέρνησης, και οι επιχειρήσεις μού φαίνονται ως λογικές οντότητες για να το κάνουν αυτό*». (*Looking for New Leadership*, Newsweek, 1 Φεβρουαρίου 1999, σελ. 41)

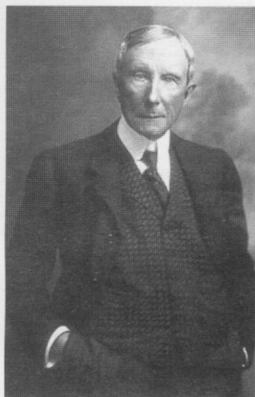
Αυτό συμπεριλαμβάνει την υποστήριξη του ΟΗΕ καθώς, όπως είχε δηλώσει και το 1994 στο Επιχειρηματικό Συμβούλιο του ΟΗΕ, «*η επιχειρηματική υποστήριξη* (για την εξεύρεση λύσης) *των πολλών προβλημάτων που σχετίζονται με τον διεθνή χώρο, στα οποία βρίσκεται αναμεμιγμένος* (ο ΟΗΕ), *χρειάζεται τώρα περισσότερο από ποτέ άλλοτε*». (Επιχειρηματικό Συμβούλιο Ενημέρωσης των Ηνωμένων Εθνών, Χειμώνας 1995, σελ. 1)

Για τις ΜΚΟ, ο David βλέπει έναν κρίσιμο ρόλο στα παγκόσμια προβλήματα. Το μήνυμα έχει ήδη διαδοθεί από το 1989, από τον τότε πρόεδρο του Ιδρύματος Rockefeller, Peter Goldmark, τον νεότερο, σε μία τριήμερη συνδιάσκεψη για τον εορτασμό των 150ης επετείου από τη γέννηση του John D. Rockefeller, του πρεσβύτερου: «*Κάθε μείζον Ίδρυμα οφείλει να έχει μια διεθνή διάσταση στο πρόγραμμά του*», είπε ο Goldmark. «*Σε μια περίοδο πλανητικού περιβαλλοντικού κινδύνου, παγκόσμιων επικοινωνιών, δια-*

πειρωτικών πυραύλων, μιας παγκόσμιας Οικονομίας, καθώς και μιας διεθνούς αγοράς ιδεών, τεχνών και πολιτικών τάσεων, απλά δεν υπάρχει δικαιολογία για το αντίθετο.» Ο David παραδέχτηκε ότι η ομιλία του Goldmark έγινε με τις ευλογίες του, αν όχι κάτω από τις οδηγίες του, με στόχο να επιγκεντρωθεί στη «φιλανθρωπία του 21ου αιώνα» και όχι να αποτελέσει απλά ένα εγκώμιο του John D. Rockefeller, του πρεσβύτερου. (Goldmark και Rockefeller, *Call for US Philanthropies To Address Global Problems*, San Francisco Chronicle, 31 Οκτωβρίου 1989)

Το πραγματικό αντικείμενο της «φιλανθρωπίας του 21ου αιώνα» του David έγινε πιο εμφανές κατά τη δεκαετία του '90: το Ίδρυμα Rockefeller, το Οικογενειακό Ταμείο των Rockefeller και το Ταμείο Αδελφών Rockefeller χρηματοδοτούσαν ΜΚΟ, είτε μέσω άμεσων δωρεών, είτε μέσω οργανώσεων όπως το Δίκτυο Χρηματοδοτών για το Εμπόριο και την Παγκοσμιοποίηση. Πολλές ΜΚΟ που έχουν λάβει χρηματοδότηση από τα ιδρύματα Rockefeller, όπως το Παγκόσμιο Κίνημα Ανάπτυξης, ή η Ruckus Society και το Κέντρο για τη Δημόσια Εντιμότητα, είναι φαινομενικά πολέμιοι του ίδιου σχεδίου εταιρικής παγκοσμιοποίησης, το οποίο ο David προώθησε τόσο πολύ, τη στιγμή που άλλοι είναι υπέρμαχοι ενδυναμωμένων και «εκδημοκρατισμένων» διεθνών θεσμών και νόμων.

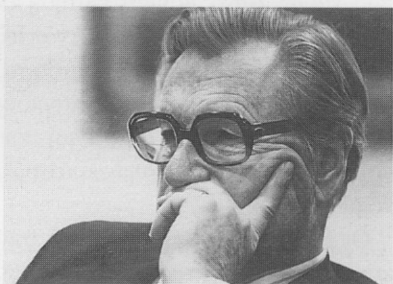
Οι ΜΚΟ, παρόλα αυτά, μέσα από την απαράμιλλη δυνατότητα καταστρατήγησης της κανονικής διπλωματικής διαδικασίας, ισχυριζόμενες ότι εκπροσωπούν την «κοινωνία των πολιτών», έχουν αποδειχτεί όργανα που, σε γενικές γραμμές, δίχως να δίνουν δημόσια αναφορά, είναι πολύ αποτελεσματικά τόσο στη διάβρωση της εθνικής κυριαρχίας, όσο και στο κτίσιμο της παγκόσμιας διακυβέρνησης. Όπως έχουν παρατηρήσει ορισμένοι αναλυτές, οι ΜΚΟ είναι η εμπροσθοφυλακή μίας «νέας διπλωματίας», που *«απαξιώνει την εθνική κυριαρχία για χάρη των πολυμερών συμφω-*

John D. Rockefeller, ο πρεσβύτερος. Παρ' όλη την κολοσσιαία περιουσία του (σε σημερινή αντιστοιχία, σχεδόν 200 δισ. δολάρια), η ιδεολογική κληρονομιά στην οικογένεια και, κατ' επέκταση, στη ΝΠΤ, ήταν μια φιλανθρωπική φιλοσοφία, βασισμένη στο υποτιθέμενο ενδιαφέρον του για τη βελτίωση της ανθρωπότητας.

Ο John D. Rockefeller, ο νεότερος, στην ουσία προέβλεψε το τέλος του έθνους-κράτους. Σε ομιλία του σε ξένους φοιτητές, το 1924, αναφέρθηκε στην ελπίδα του ότι *«κάποια μέρα, κανείς δεν θα μιλάει για τη χώρα του, αλλά για "τον κόσμο μας"»...*

Nelson Rockefeller. Συχνά χρησιμοποιούσε μία γλώσσα που επιστρατεύουν και οι σύγχρονοι συνήγοροι της παγκοσμιοποίησης. «*Σήμερα*», υποστήριζε στα τέλη του 1940, «*το κεφάλαιο πρέπει να πάει όπου μπορεί να παράγει τα περισσότερα αγαθά, να προσφέρει τη μεγαλύτερη υπηρεσία, να ικανοποιήσει τις πιο άμεσες ανάγκες των ανθρώπων... Το αμερικανικό επιχειρηματικό πνεύμα μπορεί να βοηθήσει στη λύση των προβλημάτων αυτών, που είναι ζωτικά για την καθημερινή μας ζωή και για τη θέση μας στα διεθνή ζητήματα*». Ισχυριζόταν ότι οι ΗΠΑ «*όφειλαν λύσουν τέτοια προβλήματα, προκειμένου να επιβιώσει το σύστημά μας*». (Ferdinand Lundberg, *The Rich and the Super-Rich: A Study in the Power of Money Today*)

Ο αναμφισβήτητα μεγαλοφυής David Rockefeller. Έπειτα από χρόνια άρνησης των κατηγοριών για το πρόσωπό του, ο David έβαλε ένα τέλος στις εικασίες, πραγματοποιώντας την παρακάτω παραδοχή στην αυτοβιογραφία του:

«*Για περισσότερο από έναν αιώνα, οι ιδεολογικοί εξτρεμιστές, σε αμφότερα τα άκρα του πολιτικού φάσματος, αρπάζονται από ευρέως δημοσιευμένα περιστατικά..., προκειμένου να επιτεθούν στην οικογένεια Rockefeller, για την υπέρμετρη εξουσία που ισχυρίζονται ότι ασκούμε στους αμερικανικούς πολιτικούς και οικονομικούς θεσμούς. Ορισμένοι πιστεύουν, μάλιστα, ότι αποτελούμε μέρος μιας μυστικής ομάδας που εργάζεται ενάντια στα συμφέροντα των ΗΠΑ, χαρακτηρίζοντας την οικογένειά μου κι εμένα "διεθνιστές", και ότι συνωμοτούμε με άλλους ανά τον κόσμο, για να φτιάξουμε μία πιο ενοποιημένη πολιτική και οικονομική δομή – έναν ενιαίο κόσμο, εάν θέλετε. Εάν αυτή είναι η κατηγορία, τότε είμαι ένοχος και, μάλιστα, περήφανος γι' αυτό!*» (David Rockefeller, *Memoirs*)

Ο John D. Rockeffeller ο Τρίτος, κατά την παράδοση επιταγής ύψους 8,5 εκατ. δολαρίων στον πρώτο Γ.Γ. του ΟΗΕ, Trygve Lie, για την αγορά έκτασης στη Νέα Υόρκη, όπου θα κτίζονταν τα γραφεία του Οργανισμού. Η παραμονή του στην αφάνεια ενισχύθηκε από τον θάνατό του, σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα, το 1978. Πέθανε την εποχή της οξείας αντιπαράθεσης με τον Nelson σχετικά με τον έλεγχο της αυτοκρατορίας των φιλανθρωπικών οργανώσεων της οικογένειας, και ιδιαίτερα του Ταμείου των Αδελφών Rockefeller.

Laurance S. Rockefeller. Η συμμετοχή του στην όλη ιστορία των UFO αποτελεί μέρος του ευρύτερου σχεδίου αναμόρφωσης των ηθικών αξιών της ανθρωπότητας. Αντί να εδραιώσει την ύπαρξη μίας αρνητικής εξωγήινης απειλής, επιδίωξή του είναι να ενισχύσει προοδευτικά την αίσθηση ότι υπάρχει μία αυθεντική, ενδεχομένως καλοπροαίρετη, εξωγήινη παρουσία. Μία παρουσία, η οποία, από την ύπαρξή της και μόνο, συνιστά πρόκληση για το υπάρχον θρησκευτικό, πολιτιστικό και πολιτικό πλαίσιο, αναγκάζοντας τους ανθρώπους να συνασπισθούν γύρω από μία και μοναδική νέα ιδέα.

Η Peggy Dulany, στις αρχές του 1997, συμμετείχε στο συνέδριο της Διεθνούς Διακυβέρνησης Βιώσιμης Ανάπτυξης και ανέπτυξε τον «ρόλο των διεθνών χρηματοδοτικών ιδρυμάτων και δικτύων στη χρηματοδότηση της βιώσιμης ανάπτυξης».

Επίσης, υπήρξε πρόεδρος μίας Ανεξάρτητης Ομάδας Εργασίας για την Προώθηση των Οικονομικών Δεσμών των ΗΠΑ με την Αφρική, με τη χορηγία του CFR. Μεταξύ των προτάσεων της ομάδας εργασίας ήταν να αυξηθούν οι ιδιωτικές επενδύσεις κεφαλαίων στην Αφρική και να δημιουργηθεί η βάση για τη σύναψη ελεύθερων εμπορικών συμφωνιών.

Ο David Rockefeller, ο νεότερος, έχει αναμειχθεί σε αρκετές περιβαλλοντικές οργανώσεις, στις οποίες περιλαμβάνονται η Επιτροπή Pew για τους Ωκεανούς, το Ίδρυμα για τα Εθνικά Πάρκα και το Ταμείο για το Μέλλον της Αλάσκας. Η κυριότερη επιχειρηματική αρμοδιότητα του David είναι η συμμετοχή του στο Διοικητικό Συμβούλιο της Rockefeller & Co., Inc., του οποίου διετέλεσε και πρόεδρος.

Steven Rockefeller. Αναφερόμενος στην «*ανάπτυξη νέων, πιο ισχυρών διεθνών αστικών δικτύων, τα οποία περιλαμβάνουν πολλές ΜΚΟ που ασκούν επιρροή*», ο Steven ισχυρίστηκε ότι: «*Η αναδυόμενη παγκόσμια αστική κοινωνία είναι σε θέση να ασκήσει σημαντική επιρροή στις κυβερνήσεις και τις πολυεθνικές εταιρίες στον 21ο αιώνα.*»

νιών», στις οποίες οι ομάδες συμφερόντων *«αναζητούν να επιτύχουν σε διεθνές επίπεδο ό,τι δεν μπορούν να επιτύχουν σε εθνικό»*. (David Davenport, *The New Diplomacy*, Policy Review, Δεκέμβριος 2002- Ιανουάριος 2003)

Άλλοι προειδοποιούν ότι *«η προσέγγιση ΜΚΟ εμπεριέχει την υπονόμευση των συστημάτων λήψης αποφάσεων που βασίζονται στα Συντάγματα και τη λαϊκή κυριαρχία»*, προς όφελος ενός συστήματος που *«τοποθετεί συμφέροντα* (είτε ΜΚΟ, είτε επιχειρηματικά) *ως νόμιμους εταίρους, μαζί με τις εκλελεγμένες από τον λαό κυβερνήσεις»*. (John R. Bolton, *Should We Take Global Governance Seriously?*, Chicago Journal of International Law, Άνοιξη 2000)

Παρόλο που ορισμένες ΜΚΟ είναι ανένδοτα αντίθετες στα σχέδια του David υπέρ της αγοράς και του ελεύθερου εμπορίου, η ολική του στρατηγική εμφανίζεται να καπελώνει και, εν τέλει, να ελέγχει όσο το δυνατόν περισσότερες ΜΚΟ, προκειμένου να τις χρησιμοποιήσει ως ζωτική τρίτη δύναμη, τόσο για τη δημιουργία όσο και για τη διαχείριση της ανερχόμενης παγκόσμιας διακυβέρνησης. Όσο γι' αυτές που δεν μπορούν να απoριζοσπαστικοποιηθούν και να συμβιβαστούν, εξακολουθώντας να επιδιώκουν πιο επαναστατικά και αντικαπιταλιστικά σχέδια και μεθόδους, αποστερούνται τη χρηματοδότηση και αφήνονται στο έλεος της κρατικής καταπίεσης. (Susan George, *Democracy at the Barricades*, Le Monde Diplomatique, Αύγουστος 2001)

• Η ιδέα της Τριμερούς και η κληρονομιά του David Rockefeller

Ένα από τα πλέον διαβόητα επιτεύγματα του David Rockefeller, στην υπηρεσία της ΝΠΤ, είναι η *Τριμερής Επιτροπή*. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του στο *Memoirs*, είχε συλλάβει την ιδέα της Τριμερούς στις αρχές της δεκαετίας του '70, όταν συνειδητοποίησε ότι *«οι παγκόσμιοι συσχετισμοί δυνάμεων είχαν αλλάξει ριζικά»*.

Παρόλο που οι ΗΠΑ ήταν ακόμα η κυρίαρχη υπερδύναμη, η οικονομική τους ηγεμονία είχε υποσκελιστεί από την πρόσφατα αναγεννημένη Ιαπωνία και τη Δυτική Ευρώπη. Ακόμα χειρότερα, η προηγούμενη φιλική μεταπολεμική σχέση μεταξύ των τριών περιοχών είχε φθαρεί σε ανησυχητικό βαθμό. Η λύση του ήταν, φυσικά, η δημιουργία μιας «τριμερούς οργάνωσης», της Τριμερούς Επιτροπής, η οποία *«θα γεφύρωνε εθνικές διαφορές και θα έφερνε την Ιαπωνία εντός της διεθνούς κοινότητας»*. (*Memoirs*, σελ. 415-416)

Φυσικά, πίσω από την υποστήριξη του David σε μια «τριμερή» αντίληψη, κρύβονται πολύ περισσότερα. Πέρα από το ότι υποβαθμίζει τη μεγάλη του εξάρτηση από την αυθεντική ιδέα του Zbigniew Brzezinski περί «τριμερούς λύσης», ο David αποτυγχάνει να αναφέρει τους κύριους στόχους πίσω απ' τη δημιουργία της Τριμερούς.

Οι στόχοι αυτοί συμπεριλάμβαναν: τη θεμελίωση μίας οργάνωσης σχεδιασμού πολιτικής της ελίτ ως συμπλήρωμα –αν όχι ως αντικαταστάτη– του CFR· τον έλεγχο της κυβέρνησης Nixon· την ενθάρρυνση της ενότητας ανάμεσα στις εκβιομηχανισμένες δυνάμεις, ως προσωρινή εναλλακτική λύση απέναντι σε έναν ΟΗΕ που βρισκόταν υπό τη διαρκώς αυξανόμενη επιρροή ριζοσπαστικοποιημένων κρατών του Τρίτου Κόσμου, έτσι, που μαζί να επιτύχουν τον στόχο μιας πιο ολοκληρωμένης παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής δομής.

• Η Τριμερής Λύση του Brzezinski

Εκείνος που είχε συλλάβει την τριμερή ιδέα ήταν ένας ανερχόμενος καθηγητής του πανεπιστημίου Columbia, ονόματι Brzezinski, κατ' αρχάς μέσα από τις σελίδες του ιδρυθέντος από τη CIA περιοδικού *Encounter* και, ακολούθως, στο βιβλίο του *Between Two Ages: America in the Technetronic Era* (1970). Ο Brzezinski είχε προειδοποιήσει για μια διαφαινόμενη «σοβαρή κρίση», καθώς η γρήγορη

τεχνολογική αλλαγή του Πρώτου Κόσμου, η οποία οδηγούσε προς μια παγκόσμια «τεχνοτρονική κοινωνία», διεύρυνε το χάσμα μεταξύ του Πρώτου και του Τρίτου Κόσμου.

Προκειμένου να προληφθεί το χάος που θα προκαλούσε ο αναπόφευκτος αυτός «παγκόσμιος κατατεμαχισμός», ο Brzezinski είχε ζητήσει τη δημιουργία μιας «κοινότητας αναπτυσσόμενων εθνών», που θα περιλάμβανε «*τα ατλαντικά κράτη, τα πλέον προηγμένα ευρωπαϊκά κομμουνιστικά κράτη και την Ιαπωνία*». Σχεδιασμένη ως ένα «συμβούλιο για τη διεθνή συνεργασία», η κοινότητα αυτή θα εξέλισσε μία «*μακροπρόθεσμη στρατηγική για τη διεθνή ανάπτυξη, βασισμένη στην αναδυόμενη παγκόσμια συνείδηση*». (Zbigniew Brzezinski, *Between Two Ages*, σελ. 293, 295-297, 308)

Η προσέγγιση αυτή ήταν απαραίτητη, σύμφωνα με τον Brzezinski, εξαιτίας της εμφανούς εξασθένησης της θέσης που κατείχε η Αμερική ως υπερδύναμη. Οι ΗΠΑ «*δεν μπορούν να διαμορφώσουν τον κόσμο από μόνες τους*», υποστήριζε. Αντιθέτως, έπρεπε να συνεργαστούν με άλλες προηγμένες χώρες σε μια «ενωμένη απάντηση», για τη διασφάλιση της παγκόσμιας σταθερότητας. Υποστήριξε ένα πρόγραμμα δύο σταδίων, με μία σύνδεση αρχικά των ΗΠΑ, Δυτικής Ευρώπης και Ιαπωνίας και, ακολούθως, με την εμπλοκή των «προηγμένων κομμουνιστικών κρατών». Το εγχείρημα αυτό, αν και ήταν «*πιο φιλόδοξο από τη σύλληψη μιας ατλαντικής κοινότητας*», θα ήταν «*λιγότερο φιλόδοξο από την ιδέα μιας παγκόσμιας κυβέρνησης, ωστόσο πιο εφικτό*». (Brzezinski, *Between Two Ages*, σελ.296-297, 304, 308)

Το βιβλίο *Between Two Ages* αποδείχτηκε ισχυρή επιρροή από την αρχή. Έλαβε πολλές θετικές κριτικές, και το ίδρυμα Brookings χρηματοδότησε ένα πρόγραμμα «Τριμερών Σπουδών», προκειμένου να διερευνηθεί το εφικτό της ιδέας. Ο Brzezinski προώθησε επίσης την ιδέα του σε πολλά άρθρα στο περιοδικό του CFR, *Foreign Affairs*, και στο περιοδικό του Ιδρύματος Carnegie για τη

Διεθνή Ειρήνη, *Εξωτερική Πολιτική*. Τα άρθρα αυτά εστίαζαν στην πραγματοποίηση της πρώτης φάσης του Τριμερούς Σχεδίου· συν τοις άλλοις, ήταν αξιοσημείωτα για τη σαφή υποστήριξη της τριμερούς ιδέας ως της κατάλληλης απάντησης στις πολλές υπερβολές της διακυβέρνησης Nixon.

Η κριτική του Brzezinski στον Nixon ήταν τριπλή: πρώτον, έχοντας γυρίσει την πλάτη στον Τρίτο Κόσμο, ο Nixon απέτυχε να χειριστεί «*τη μεταδοτική απειλή της παγκόσμιας αναρχίας*», αυξάνοντας τον κίνδυνο ενός «*παγκόσμιου κοινωνικού και πολιτικού κατακερματισμού*». Δεύτερον, η εκ μέρους του αναγνώριση της Κίνας και η διπλωματική αποκλιμάκωση έναντι της ΕΣΣΔ είχε μια αρνητική επίπτωση στις αμερικανο-ευρωπαϊκές και αμερικανο-ιαπωνικές σχέσεις. Επιπλέον, δημιούργησε ρήγματα ανάμεσα στις καπιταλιστικές χώρες, πράγμα που τα κομμουνιστικά κράτη πιθανόν να εκμεταλλεύονταν. Τρίτον, η προσέγγιση της «ισορροπίας δυνάμεων» που υποστήριζε ο Nixon ήταν μία «*μη ρεαλιστική και θεμελιωδώς ανέφικτη στρατηγική*», που προσέφερε «*περιορισμένες δυνατότητες ηγετικής και ιστορικής κατεύθυνσης*». (Zbigniew Brzezinski, *Half-Past Nixon*, σελ. 10, 12, 13 και Brzezinski, *The Balance of Power Delusion*, σελ. 59)

• Η Νέμεση του Nixon

Υπάρχουν ελάχιστες αμφιβολίες για το ότι η επίθεση του Brzezinski στον Nixon ήταν αρεστή στον David Rockefeller, καθότι ο πλουτοκράτης έχανε γρήγορα την εμπιστοσύνη του στη συγκεκριμένη διακυβέρνηση, ιδίως σε οικονομικά ζητήματα. Η «Νέα Οικονομική Πολιτική» (NEP) του Nixon (1971), η οποία είχε εισάγει διατίμηση μισθών και τιμών και είχε αυξήσει τους δασμούς, εξόργισε τον David, αλλά και το μεγαλύτερο μέρος του κατεστημένου.

Όπως παραδέχεται ο David, θεωρούσε τη NEP ως μία «μάταιη

προσπάθεια» για την καταπολέμηση του πληθωρισμού, μία προσπάθεια που ερχόταν σε σύγκρουση με τη δική του διάθεση «*να επιτραπεί στις αγορές να επικρατήσουν ελεύθερα*». (*Memoirs*, σελ. 486 και John B. Judis, *Twilight of the Gods*, σελ. 47)

Ο David είχε ζητήσει ακρόαση από τον Νίξον για να συζητήσει «τη νομισματική και εμπορική πραγματικότητα», πιθανώς για να στρέψει τον πείσμονα πρόεδρο στη σωστή κατεύθυνση, όμως ο αρχηγός του επιτελείου του Nixon, H. R. Haldeman, τον εμπόδισε. Τελικά, αν και εξασφάλισε μια συνάντηση με τον βοηθό του Nixon, John Ehrlichman, το διάβημά του απέβη άκαρπο και οι απόψεις του απορρίφθηκαν από έναν εκ των παριστάμενων αξιωματούχων ως «όχι ιδιαίτερα καινοτόμες». (Joan Hoff, *Nixon Reconsidered*, σελ. 168, 396)

Ο David ανησυχούσε ότι η έλλειψη οικονομικής αντίληψης θα άφηνε τις ΗΠΑ εκτεθειμένες σε απόπειρες του Τρίτου Κόσμου για τον έλεγχο της παροχής ζωτικών αγαθών, και ιδίως του πετρελαίου. Επιπλέον, σύμφωνα με τον συγγραφέα Roland Perry, ανησυχούσε μήπως οι Σοβιετικοί και οι Κινέζοι «*χρησιμοποιούσαν τη διπλωματική αποκλιμάκωση ως αναβατήρα για επέκταση, με συνέπεια την εξασθένιση των καπιταλιστικών χωρών*». (Roland Perry, *The Programming of the President*, σελ. 52-53)

Το άλλο κίνητρο του David για τη δημιουργία της Τριμερούς Επιτροπής ήταν η εξασθενημένη αποτελεσματικότητα του CFR, μεγάλο μέρος της οποίας οφειλόταν σε μία εμπρηστική δημόσια διαμάχη γύρω από τον πόλεμο του Βιετνάμ. Παρόλο που η θέση του κατεστημένου είχε αλλάξει, υποστηρίζοντας την άμεση απόσυρση των στρατευμάτων, το ίδιο το CFR είχε παραμείνει διχασμένο ανάμεσα σε υποστηρικτές και αντιτιθέμενους στον πόλεμο.

Η διάσπαση αυτή έγινε εμφανής το 1970, όταν ο David, ως ο νέος πρόεδρος του CFR, επιχείρησε να διορίσει τον William Bundy (έναν από τους αρχιτέκτονες του πολέμου) στη θέση του

εκδότη του περιοδικού *Foreign Affairs*. Ο διορισμός προκάλεσε οργή στα νέα μέλη του CFR (κυρίως στους ακαδημαϊκούς), που αντιτάχθηκαν στον πόλεμο για ηθικούς λόγους. Κάποιοι, μάλιστα, αποκάλεσαν τον Bundy «εγκληματία πολέμου». Αυτό σύγχυσε τον Rockefeller, που θεωρούσε τον Bundy «άνθρωπο ποιότητας και κουλτούρας». Του κατέστησε, ωστόσο, σαφές ότι ο πόλεμος «είχε μολύνει την ατμόσφαιρα» στο συμβούλιο. (*Memoirs*, σελ. 408 και Judis, *Twilight of the Gods*, σελ. 45-46)

Η επίδραση της μάχης ενάντια στον διορισμό του Bundy ήταν βαθιά για τον David. Εμπνευσμένος από την έκκληση του Brzezinski για «πιο ανεπίσημες τριμερείς επαφές» ανάμεσα στις κοινωνικές ελίτ των τριών περιφερειών, ο David αποφάσισε να θεμελιώσει μια νέα ομάδα σχεδιασμού πολιτικής, η οποία θα έφερνε σε επαφή τις ελίτ της εξουσίας των προηγμένων καπιταλιστικών χωρών (Judis, *Twilight of the Gods*, σελ. 48 και Brzezinski, *Japan's Global Engagement*, σελ. 281)

• Η ίδρυση της Τριμερούς Επιτροπής

Ο David εξαπέλυσε τη σταυροφορία του το 1972. Τον Μάρτιο του ιδίου έτους, σε ομιλίες στα Διεθνή Οικονομικά Fora, πρότεινε τη δημιουργία μιας «Διεθνούς Επιτροπής για την Ειρήνη και την Ευημερία», αποτελούμενης από «εξέχοντες ιδιώτες πολίτες» από την Ευρώπη, τη Βόρεια Αμερική και την Ιαπωνία, οι οποίοι θα σχεδίαζαν λύσεις για τα παγκόσμια προβλήματα.

Τα «προβλήματα του μέλλοντος» που εντόπισε ο David αποκαλύπτουν πολλά σχετικά με την ευρύτερη παγκόσμια ατζέντα του: «*αποκλιμάκωση των εντάσεων, διεθνές εμπόριο και επενδύσεις, περιβαλλοντικά προβλήματα, έλεγχος του εγκλήματος και των ναρκωτικών, έλεγχος του πληθυσμού και βοήθεια προς τις αναπτυσσόμενες χώρες*». Επιπλέον, ο David πήρε τον Brzezinski μαζί του στην ετήσια συνάντηση της Λέσχης Bilderberg στο Knokke του Βελγίου,

όπου πρότεινε να συμπεριληφθούν οι Ιάπωνες αντιπρόσωποι στην Bilderberg, αντί να δημιουργήσουν μία νέα οργάνωση. Η πρότασή του αυτή έτυχε ενθουσιώδους υποστήριξης από τον Brzezinski, αλλά «εκτελέστηκε διά τυφεκισμού», όπως είπε ο ίδιος, από τον Βρετανό βουλευτή Denis Healy. (Judis, *Twilight of the Gods*, σελ. 48-49 και David Rockefeller, *Η Γένεση της Τριμερούς Επιτροπής*, *www.trilateral.org*)

Τότε, ο David μετακινήθηκε προς ένα πιο οικείο περιβάλλον, συγκεντρώνοντας διακεκριμένες προσωπικότητες από τις ΗΠΑ, τη Δυτική Ευρώπη και την Ιαπωνία στην ιδιοκτησία της οικογένειας Rockefeller, στο Pocantico Hills, τον Αύγουστο του 1972. Οι παριστάμενοι συμφώνησαν με τον David ότι «κάτι έπρεπε να γίνει» και, έτσι, γεννήθηκε η Τριμερής Επιτροπή, με τον Brzezinski στη θέση του διευθυντή.

Η Επιτροπή ξεκίνησε επίσημα τον Ιούλιο του 1973, μαζί με το περιοδικό της, *Trialogue*, ως μια οργάνωση που «θα σχηματοποιούσε και θα πρότεινε πολιτικές» για την επίτευξη μιας «εγγύτερης συνεργασίας ανάμεσα στις τρεις προηγμένες περιφέρειες». Το γεγονός αυτό συνέπεσε βολικά με ένα ιδιαίτερα οξύ άρθρο του Brzezinski στο *Foreign Affairs*, το οποίο επέμενε ότι *«η ενεργή προώθηση μίας τέτοιας τριμερούς συνεργασίας θα έπρεπε να γίνει η κεντρική προτεραιότητα της πολιτικής των ΗΠΑ»*. (Holly Sklar, *Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management*, σελ. 83-83 και Brezinski, *US Foreign Policy: The Search for Focus*, σελ. 723)

Με αυτή τη νέα οργάνωση, ο David επισκέφθηκε τον –διορισμένο από τον Nixon– υπουργό Εξωτερικών Henry Kissinger, για να τον ενημερώσει σχετικά με τα καλά νέα. Και παρόλο που δεν υπάρχει καμία αναφορά της συνάντησης αυτής στα ογκώδη απομνημονεύματα του Kissinger, στο δείπνο για την 25η επέτειο της Τριμερούς Επιτροπής το 1998, αποκάλυψε ο ίδιος τι είχε συμβεί:

«Το 1973, όταν υπηρετούσα ως υπουργός Εξωτερικών, ο David Rockefeller εμφανίστηκε μία μέρα στο γραφείο μου, λέγοντάς μου ότι χρειαζόμουν μία μικρή βοήθεια. Οφείλω να ομολογήσω ότι η σκέψη αυτή δεν ήταν αυτονόητη για μένα εκείνη τη στιγμή. Πρότεινε να δημιουργήσει μία ομάδα Αμερικανών, Ευρωπαίων και Ιαπώνων, για να κοιτάξουν μπροστά στο μέλλον. Και εγώ τον ρώτησα: "Ποιος θα αναλάβει να το φέρει εις πέρας αυτό για εσένα, David;" Εκείνος αποκρίθηκε: "Zbig Brzezinski." Ήξερα ότι ο Rockefeller το εννοούσε. Όταν το σκέφτηκα, είδα ότι υπήρχε όντως ανάγκη». (Kissinger, *Προπόσεις για τον ιδρυτή της Τριμερούς Επιτροπής*, www.trilateral.org)

Σε ολόκληρο τον κόσμο είναι ελάχιστοι εκείνοι, ιδίως εκτός κυβέρνησης, που μπορούν να περνούν την πόρτα του Υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ και να ενημερώνουν ότι, επειδή η κυβέρνηση έχει βρεθεί στην ανάγκη, έχει στηθεί μια οργάνωση για να τη βοηθήσει να μπει στη σωστή πορεία. Ακόμα λιγότεροι, δε, μπορούσαν να εξασφαλίσουν την άμεση συγκατάθεση του υπουργού Εξωτερικών που, λίγο πριν το συμβάν, είχε απορρίψει αλαζονικά απαιτήσεις απεσταλμένων του κατεστημένου για άμεση αποχώρηση των αμερικανικών δυνάμεων από το Βιετνάμ. (Godfrey Hodgson, *The Establishment*, σελ. 26-27) Ο David Rockefeller ήταν ένας από αυτούς τους ελάχιστους.

Ωστόσο, όντας άτομο που δεν θέλει να ντροπιαστεί οικειοθελώς, ιδίως ενώπιον ενός τόσο εξέχοντος ακροατηρίου, ο Kissinger διάνθισε τη μαρτυρία του, υποστηρίζοντας ότι ο σκοπός της επίσκεψης του David ήταν η αναζήτηση της ευλογίας του για το τριμερές εγχείρημα, την οποία φυσικά και έδωσε. Η Ιστορία, όμως, δεν επιβεβαιώνει πλήρως τον Kissinger, καθώς αυτός έγινε υπουργός Εξωτερικών τον Σεπτέμβριο του 1973, μία εποχή κατά την οποία η Τριμερής Επιτροπή είχε ήδη ιδρυθεί, καθιστώντας τις ευλογίες του περιττές...

Εάν η επίσκεψη του David είχε όντως πραγματοποιηθεί νωρίτερα εκείνο το έτος, μπορεί να εξηγηθεί η ομιλία του Kissinger, γνωστή ως «΄Ετος της Ευρώπης» (Απρίλιος, 1973). Αναγνωρίζοντας την ανάγκη για «νέα είδη συνεργατικής δράσης» για τον χειρισμό ενός πλήθους παγκόσμιων προβλημάτων, ο Kissinger ζήτησε τη δημιουργία μιας νέας «Ατλαντικής Χάρτας», η οποία θα περιλάμβανε τη Δυτική Ευρώπη, τις ΗΠΑ, τον Καναδά και «τελικά, την Ιαπωνία». (Henry A. Kissinger, *American Foreign Policy*, σελ. 165, 167) Το «΄Ετος της Ευρώπης», όμως, αποτελούσε ελαττωματική εκδοχή της τριμερούς ιδέας, καθώς έθετε την Ευρώπη σε υποδεέστερο ρόλο από τις ΗΠΑ, προκαλώντας μεγάλη οργή στη γηραιά ήπειρο.

Συνεπώς, πολλοί οπαδοί της «Τριμερούς» απέρριψαν την πρόταση του Kissinger, υποστηρίζοντας ότι αυτή «*είχε προκύψει χωρίς πραγματικές προηγούμενες διαβουλεύσεις*», «*στερείτο περιεχομένου*» και ισοδυναμούσε με «*μία επίθεση της* (αμερικανικής) *κυβέρνησης ενάντια στην Ε.Ε.*». (Zbigniew Brzezinski, *The Trilateral Relationship*, σελ. 10, Brzezinski, *US Foreign Policy*, σελ. 723 και J. Robert Schaetzel, *Some European Questions for Dr. Kissinger*, σελ. 67)

Μέχρι το 1974, ωστόσο, ο Nixon είχε παραιτηθεί ατιμασμένος και πολλοί εκ των συνεργατών του, συμπεριλαμβανομένου του Haldeman και του Ehrlichman, είχαν είτε εκδιωχθεί, είτε φυλακιστεί. Μόνο ο Kissinger παρέμεινε στη θέση του. Η Τριμερής Επιτροπή, εντωμεταξύ, ισχυροποιούνταν διαρκώς, με το ιδρυτικό της συνέδριο να λαμβάνει χώρα στο Τόκιο, τον Οκτώβριο του 1973. Τον Μάιο του 1975, η πρώτη ολομελής συνάντηση των περιφερειακών ομάδων της Επιτροπής (Βόρεια Αμερική, Ευρώπη και Ιαπωνία), με τον αριθμό των μελών να ανέρχεται στα 300, έλαβε χώρα στο Κιότο. Στην τρίτη ετήσια έκθεσή της που εκδόθηκε στα μέσα του 1976, η επιτροπή τόνισε θριαμβευτικά ότι στις ΗΠΑ «*υπήρχε*

μια αξιοπρόσεκτα αυξημένη έμφαση στους τριμερείς θεσμούς, ως ακρογωνιαίους λίθους της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής». (Sklar, *Trilateralism*, σελ. 81)

• Η «Ευρεία Συναίνεση»

Η δημιουργία της Τριμερούς Επιτροπής αποτέλεσε σημαντικό θρίαμβο για τον David Rockefeller, καθώς ήταν αποκλειστικά αφοσιωμένη στο όραμα της παγκόσμιας τάξης και στην υπερνίκηση των διενέξεων που βασάνιζαν το CFR. Ο David, ωστόσο, καθώς αντιμετώπιζε αυξανόμενες διαμαρτυρίες, πείσμωσε από ισχυρισμούς ότι η επιτροπή ήταν «ένα μεγάλο συνωμοτικό σώμα» που έλεγχε τον κόσμο , με τον ίδιο να είναι ο «αρχισυνωμότης».

Ο ίδιος επέμενε ότι, στην πραγματικότητα, η επιτροπή ήταν «απλά μια ομάδα προβληματισμένων πολιτών» που ενδιαφερόταν *«για την καλλιέργεια μεγαλύτερης κατανόησης και συνεργασίας ανάμεσα στους διεθνείς συμμάχους»*. (David Rockefeller, *In Pursuit of a Consistent Foreign Policy: The Trilateral Commission*, σελ. 519-520 και David Rockefeller, *Trilateral* '80, σελ. 44)

Οι ισχυρισμοί του περί «ευρείας έκτασης πολιτικών απόψεων» έρχονταν σε άμεση αντίθεση με προηγούμενους ισχυρισμούς του ιδίου και άλλων μελών της Τριμερούς, που επιβεβαίωναν την προσήλωσή της στον φιλελεύθερο διεθνισμό. Στον πρόλογο μιας συλλογής αναφορών της Επιτροπής, που εκδόθηκε το 1978, διατυπώθηκε η παρατήρηση ότι, πέρα από κάποιες διαφορές, το ενοποιητικό στοιχείο στην Τριμερή Επιτροπή ήταν η ευρεία συναίνεση γύρω από την παραδοχή ότι η *«συνεργασία των τριών περιφερειών είναι απαραίτητη για την εξασφάλιση διαχείρισης της παγκόσμιας αλληλεξάρτησης»*.

Ο πρόλογος ήταν προσυπογραμμένος από τον Ευρωπαίο πρόεδρο Georges Berthoin, τον Ιάπωνα πρόεδρο Takeshi Watanabe και από τον Βορειοαμερικανό πρόεδρο David Rockefeller. Ωστόσο, ο

C. Fred Bergsten, ένας από τους πολλούς αξιωματούχους που αποσκίρτησαν από την κυβέρνηση Nixon για να συμμετάσχουν στην Επιτροπή, δεν άφησε καμμία αμφιβολία, διακηρύττοντας ότι *«ο φιλελεύθερος διεθνισμός είναι το πιστεύω μας»*. (Georges Berthoin, David Rockefeller και Takeshi Watanbe, *Foreword, The Trilateral Commission*, σελ. 8-9 και Jeremy Novak, *The Trilateral Connection*, σελ. 57)

Αυτή η ευρεία συναίνεση σήμαινε ότι οι ΗΠΑ δεν είχαν άλλη επιλογή από την αποδοχή της τριμερούς ιδέας. Με την οικονομική της δύναμη να φθίνει, η Αμερική ήταν μια υπερδύναμη σε παρακμή και, συνεπώς, μη δυνάμενη να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της στο έργο της διατήρησης της παγκόσμιας ασφάλειας. Ο David το κατέστησε σαφές στο Συμβούλιο Παγκοσμίων Σχέσεων το 1980: *«Σήμερα, είτε μας αρέσει είτε όχι, ο κόσμος, συμπεριλαμβανομένων των ΗΠΑ, έχει καταστεί πραγματικά αλληλεξαρτώμενος, και οι μέρες που η Αμερική μπορούσε να είναι ο στρατιωτικός χωροφύλακας του κόσμου, το μοναδικό οπλοστάσιο δημοκρατίας στον πλανήτη, έχουν παρέλθει.»* (Rockefeller, *The Trilateral Commission*, σελ. 517)

Ωστόσο, όπως είχε παρατηρήσει το 1975, το επείγον καθήκον της διαχείρισης ενός αλληλεξαρτώμενου κόσμου δεν θα μπορούσε να ανατεθεί στον ΟΗΕ, καθώς τον είχαν καταλάβει εθνικιστικές και αντικαπιταλιστικές δυνάμεις. Τονίζοντας την αποτυχία του ριζοσπαστικοποιημένου αυτού ΟΗΕ να δημιουργήσει μια «ενοποιημένη παγκόσμια πολιτεία», κατέληξε με δριμύτητα ότι *«ο ΟΗΕ έχει, σε μεγάλο βαθμό, υποβιβάσει τον εαυτό του σε ένα φόρουμ για την έκφραση και την προώθηση στενών συμφερόντων μεμονωμένων εθνών ή συνασπισμών, αντί για τα ευρύτερα ανθρώπινα συμφέροντα, τα οποία διακηρύσσει ο καταστατικός του χάρτης»*. Αυτά τα ευρύτερα ανθρώπινα συμφέροντα θα μπορούσαν να εξυπηρετηθούν, εφόσον *«οι δυνάμεις της ελεύθερης αγοράς θα είχαν τη δυνα-*

τότητα να υπερβούν τα εθνικά όρια» (David Rockefeller, *Multinationals Under Siege: A Threat to the World Economy*, σελ. 315-316)

Το όραμα του David υιοθετήθηκε και από άλλες ηγετικές φυσιογνωμίες στην οργάνωση. Το μέλος της Επιτροπής και πρώην υπουργός Εξωτερικών της Ιαπωνίας, Kiichi Miyazawa, εξήγησε στη συνάντηση της Επιτροπής το 1980, στο Λονδίνο, ότι από τότε που η Αμερική «είχε απολέσει την πάλαι ποτέ κυρίαρχη θέση της», η μόνη λύση θα ήταν χώρες των τριών περιφερειών *«να συνεργαστούν μεταξύ τους, για να μοιραστούν την υπευθυνότητα της διατήρησης»* μιας σταθερής πολιτικής τάξης και μιας ορθής οικονομικής διαχείρισης.

Επίσης, ο πρόεδρος του Βορειο-αμερικανικού τμήματος της Επιτροπής, Gerard C. Smith, είχε δήλωσε το 1974 στο CFR ότι, από τη στιγμή που ήταν πλέον εμφανές ότι ο ΟΗΕ δεν επρόκειτο να εκπληρώσει την υπόσχεσή του ως παγκόσμια οργάνωση, γύρω από την οποία θα μπορούσε να σχηματιστεί μία παγκόσμια δομή, θα χρειάζονταν άλλες προσεγγίσεις. Αν και *«λιγότερο φιλόδοξη»* από τον ΟΗΕ, εξηγούσε, *«η τριμερής κοινότητα μπορούσε κάλλιστα να καταστεί μείζων παράγοντας στη δημιουργία μιας νέας παγκόσμιας τάξης»*. (Kiichi Miyazawa, *To Meet the Challenge*, σελ. 678-79 και Gerard C. Smith, *The vital triangle*, σελ. 150)

Η «ευρεία συναίνεση» καθρεφτιζόταν επίσης στις αναφορές της ομάδας εργασίας, τα λεγόμενα «Τριγωνικά Έγγραφα», τα περισσότερα εκ των οποίων έδειχναν να συνιστούν απάντηση στην αυξανόμενη αλληλεξάρτηση, την οποία τώρα ονομάζουμε «παγκόσμια διακυβέρνηση». Το τριγωνικό έγγραφο υπ. αριθμόν 14, για παράδειγμα, με τίτλο *Προς Ένα Ανανεωμένο Διεθνές Σύστημα*, περιέγραφε τον «κόσμο των ξεχωριστών εθνών» ως *«ένα νοερό σύμπαν, το οποίο δεν υφίσταται πλέον»*, δεδομένης της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής αλληλεξάρτησης που *«είχαν αυξηθεί*

όσο ποτέ άλλοτε». (Richard N. Cooper, Karl Kaiser και Mastaka Kosaka, *Towards a Renovated International System*, σελ. 187, 193, 214-219)

• Φέρτε τον Carter!

Σύμφωνα με τον David, έως τα μέσα της δεκαετίας του '70, η προσέγγιση του κόσμου της Τριμερούς Επιτροπής είχε καταστεί «η θέση συναίνεσης της εξωτερικής πολιτικής» στις ΗΠΑ. Ο διάδοχος του Nixon, Gerald Ford, έκανε μεγάλες προσπάθειες να προσαρμοστεί σε αυτή τη συναίνεση, διορίζοντας δύο επιτρόπους της Τριμερούς στο υπουργικό του συμβούλιο: τον υπουργό Εμπορίου, Elliot Richardson, και τον υπουργό Μεταφορών, William Coleman. Ενθαρρύνθηκαν, επίσης, οι συσκέψεις μεταξύ της κυβέρνησης και της Επιτροπής. Ο David Rockefeller, ωστόσο, θεώρησε τις προσπάθειες του Ford ανεπαρκείς και καλλιέργησε ενεργά ένα αναπληρωματικό καθεστώς, μέσα στις τάξεις των δημοκρατικών.

Σύντομα, ο εναλλακτικός πρόεδρος ενσαρκώθηκε στη μορφή του Carter, Κυβερνήτη της Georgia. Ο Carter έμοιαζε ως ο ιδανικός πρόεδρος για τα πρότυπα της Τριμερούς, καθώς είχε υπάρξει ενθουσιώδες μέλος της Επιτροπής από το 1973, τότε που ο David τον είχε προσκαλέσει προσωπικά να συμμετάσχει. Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, ο Carter είχε ευχαριστήσει δημοσίως την Τριμερή, επειδή του είχε δώσει μια *«εξαίρετη ευκαιρία για μάθηση»* και αποδέχτηκε τις βασικές της αρχές, απορρίπτοντας απροκάλυπτα την στρατηγική ισορροπίας δυνάμεων του Nixon. Ένα από τα ζητήματα των ομιλιών του Carter ήταν ότι *«είχε έρθει η ώρα να αντικατασταθεί η πολιτική της ισορροπίας δυνάμεων με την πολιτική της παγκόσμιας τάξης και να αναζητηθεί ο συνεταιρισμός ανάμεσα στη Βόρεια Αμερική, τη Δυτική Ευρώπη και την Ιαπωνία».* (Laurence H. Shoup, *The Carter Presidency and Beyond:*

Power and Politics in the 1980s, σελ. 50-51και Jimmy Carter, *The Presidential Campaign*, σελ. 268, 683)

Ευνοούμενος και από τις «αυτοκαταστροφικές» αποφάσεις του Ford να εγκαταλείψει τον Nelson Rockefeller ως εταίρο στην προεκλογική εκστρατεία και να συγχωρήσει τον Nixon για το σκάνδαλο Watergate, ο Carter εισήλθε στον Λευκό Οίκο τον Ιανουάριο του 1977. Ο David, αν και ήταν βέβαιος για την προσήλωση του Carter στην τριμερή ιδέα, δεν άφησε τον νέο του προστατευόμενο τελείως ανεξέλεγκτο, συνεχίζοντας την καθοδήγηση. Ενώ, στο επίσημο ημερολόγιο του προέδρου, έχουν καταγραφεί μόνο δύο συναντήσεις μεταξύ του Carter και του Rockefeller στον Λευκό Οίκο (*The Daily Diary of President Jimmy Carter*, 2 Φεβρουαρίου 1977, σελ. 2 και 20 Απριλίου 1978, σελ. 3), σύμφωνα με τον ιστορικό Robert Wood, «*οι φάκελοι του Λευκού Οίκου της εποχής Carter είναι γεμάτοι από αλληλογραφία του David Rockefeller*». (Robert C. Wood, *Whatever Possessed the President?: Academic Experts and Presidential Policy 1960-1988*, σελ. 120)

Επιπλέον, ο Carter είχε διορίσει 20 μέλη της Επιτροπής σε ανώτερες θέσεις στην κυβέρνησή του (π.χ. ο Brzezinski έγινε Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας), παραδίδοντας αποτελεσματικά την εξουσία στην «Τριμερή». Με τόσο πολλούς οπαδούς της «τριμερούς ιδεολογίας» στον Λευκό Οίκο και με «οικείους» επικεφαλείς των Υπ. Αμύνης, Εξωτερικών και της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, ο David ένιωθε βέβαιος ότι δεν θα επαναλαμβανόταν μία επιβλαβής διακυβέρνηση, όπως εκείνη του Nixon.

Εντούτοις, παρόλη τη φαινομενικά άψογη στελέχωση, η κυβέρνηση Carter δεν παρέμεινε σε εύνοια για πολύ καιρό. Το 1978, ένα νέο μέλος της Τριμερούς διαφώνησε με τη νέα πολιτική ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Carter, που ασκούσε πίεση στους τριτοκοσμικούς συμμάχους της Αμερικής, ώστε να σταματήσουν οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Μιλώντας στο *Trialogue*, προειδοποίησε

για μεγάλους κινδύνους, συμπεριλαμβάνοντας την «πρόκληση επαναστάσεων σε φιλικές χώρες». Οι ΗΠΑ, αντιθέτως, όφειλαν να εφαρμόσουν «επιλεκτικότητα» στην πολιτική των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και να είναι πιο επιεικείς έναντι «αυταρχικών καθεστώτων», καθώς θα βρίσκονταν πιο κοντά σε μία δημοκρατική μετεξέλιξη απ' ό,τι θα ήταν τα «ολοκληρωτικά καθεστώτα» (κομμουνιστικά κράτη). (*Henry Kissinger*, Trialogue, Άνοιξη 1978, σελ. 3)

Το νέο αυτό μέλος ήταν ο Henry Kissinger, και τα επιχειρήματά του χτύπησαν μια ευαίσθητη χορδή του David, ο οποίος είχε ήδη επιδείξει μια περίεργη αδιαφορία απέναντι στις θηριωδίες των πολλών δικτατόρων, με τους οποίους είχε συνεργαστεί κατά καιρούς. «*Θεωρώ*», είπε ο David το 1979, «*ότι οι επίσημες επιπλήξεις και η δημόσια καταδίκη καθεστώτων που βρίσκουμε καταπιεστικά είναι μάλλον απίθανο να επιφέρουν τα επιθυμητά αποτελέσματα*». (Rockefeller, *America's Future*, σελ. 15)

Το βέβαιο είναι ότι η πραγματική πολιτική του Carter στην προώθηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν ήταν ιδιαίτερα ριζοσπαστική. Στην πραγματικότητα, χαρακτηριζόταν από μείζονες παραλείψεις, ιδιαίτερα στην περίπτωση της Καμπότζης, όπου η κυβέρνησή του επέλεξε να υποστηρίξει έμμεσα τους γενοκτόνους Ερυθρούς Χμερ. (Kenton Clymer, *Jimmy Carter, Human Rights and Cambodia*, Diplomatic History, Απρίλιος 2003, και Samantha Power, *A Problem From Hell, America and the Age of Genocide*, Flamingo, 2002, Κεφ. 6)

Ωστόσο, το γεγονός ότι ο David Rockefeller μπορούσε να πιέσει δημόσια την κυβέρνηση Carter για παράβλεψη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ότι, έπειτα (1998), έλαβε από τον Bill Clinton το Προεδρικό Μετάλλιο της Ελευθερίας για την «πάλη υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», είναι ένα ακόμα παράδειγμα της ωμής υποκρισίας της εποχής μας (ο Kissinger έλαβε το ίδιο βραβείο από τον Gerald Ford, το 1977).

Η περιγραφή του Clinton, σύμφωνα με την οποία ο David ήταν «*ένας αυθεντικός ανθρωπιστής, που σπανίως βλέπει το έθνος μας*», επιβεβαιώνει επίσης τον ισχυρισμό του Noam Chomsky περί μίας «κουλτούρας τρομοκρατίας» που διακατέχει την ελίτ της εξουσίας στις ΗΠΑ. (*Remarks by the President at the Medals of Freedom Presentation*, White House Press Release, 15 Ιανουαρίου 1998)

Η αυξανόμενη ανυπομονησία του David έναντι της κυβέρνησης Carter προχωράει παραπέρα: η εξωτερική της πολιτική αποτύγχανε να πραγματοποιήσει τις προσδοκίες του, με αποτέλεσμα εκείνος να κρούσει τον κώδωνα κινδύνου για «*την απώλεια της ισχύος και της πρωτοκαθεδρίας στην παγκόσμια σκηνή*». (Rockefeller, *America's Future*, σελ. 14) Οι φιλονικίες ανάμεσα στους «Τριμεριστές» και τον υπουργό Εξωτερικών, Cyrus Vance, έδειχναν να παράγουν μια ασυνάρτητη εξωτερική πολιτική. Ο David έγραψε ότι «*η άσκηση της πολιτικής έχει υπάρξει συγκεχυμένη, επειδή οι πολιτικές έχουν υπάρξει αντικρουόμενες*» και ότι η Washington «*εξέπεμπε σήματα τα οποία εξέφραζαν παλινδρόμηση-αμφισημία, αλλαγή θέσεων και αστάθεια, χωρίς να λένε τίποτα για το τι σχεδιάζουμε να πράξουμε ή για το ποιες θα είναι οι επόμενές μας κινήσεις. Φίλοι και εχθροί μάς βρίσκουν απρόβλεπτους και αφερέγγυους*». (Rockefeller, *The Trilateral Commission*, σελ. 518)

Μια άλλη έγνοια του David ήταν το οικονομικό πεπρωμένο της Αμερικής. Η αποτυχία του Carter να «νοικοκυρέψει» την Οικονομία αποδεικνυόταν καταστροφική: «*Το διεθνές νομισματικό σύστημα έχει κλονιστεί και η παγκόσμια ηγεμονία της Αμερικής έχει εξασθενήσει*». Επιπλέον, παραπονέθηκε για μια προερχόμενη από την Ουάσιγκτον τάση να ρυθμίζει τις καταστάσεις, η οποία μείωνε τα εταιρικά κέρδη και την παραγωγικότητα. (Rockefeller, *America's Future*, σελ. 15-18)

• Reagan και μετά...

Η επιθυμία του David Rockefeller σύντομα έγινε πραγματικότητα, όταν το 1980 ο ρεπουμπλικάνος υποψήφιος Ronald Reagan εξασφάλισε τη νίκη επί του Carter.

Ο ρόλος του στην ήττα του Carter είναι αρκετά γνωστός: ο David, σε συνεργασία με τον Henry Kissinger και τον πρώην πρόεδρο του CFR, J. McCloy, είχαν πιέσει τον Carter να δεχτεί τον πρόσφατα εκθρονισμένο Σάχη του Ιράν στις ΗΠΑ για ιατρική περίθαλψη. Η πράξη αυτή επέσπευσε την *κρίση των ομήρων* στην πρεσβεία των ΗΠΑ στην Τεχεράνη, γεγονός ιδιαίτερα επιβλαβές για τον Carter – παρόλο που είναι άγνωστο το αν ο David επιθυμούσε μια τέτοια κατάληξη. Στο *Memoirs* (σελ. 374), ο David δεν κρύβει τα κίνητρά του, υποστηρίζοντας ότι ο Σάχης «*άξιζε μια πιο τιμητική μεταχείριση από το ισχυρότερο έθνος του πλανήτη*».

Έτσι, λοιπόν, το όνομα του David συνδέθηκε με την επονομαζόμενη συνωμοσία της «Οκτωβριανής Έκπληξης», στην οποία υποτίθεται ότι ο μετέπειτα διευθυντής της CIA, William Casey, συνωμότησε για να ακυρώσει τις απόπειρες της κυβέρνησης Carter να διαπραγματευτεί την προεκλογική απελευθέρωση των ομήρων.

Υπάρχουν ελάχιστα στοιχεία για την άμεση ανάμειξη του David Rockefeller. Ωστόσο, ένας από τους συνεργάτες του στην Chase Manhattan φέρεται να έχει μιλήσει για τέτοια υπονομευτικά σχέδια σε μία συνάντηση με τον Casey, ενώ ένας «συνδεδεμένος με τον Rockefeller δικηγόρος» φέρεται να είχε αναμειχθεί σε κάποιες αμφίβολες χρηματικές συναλλαγές, που διευκόλυναν το έργο της υπονόμευσης. (Robert Parry, *October Surprise X-Files* (Part 4): *The Money Trail*, The Consortium News.com.)

Σύντομα, η κυβέρνηση Reagan έλυσε πολλά από τα προβλήματα που είχε εντοπίσει ο David στην διακυβέρνηση Carter, ακόμα κι αν πολλά από τα εξέχοντα στελέχη της νέας κυβέρνησης έβλεπαν καχύποπτα την Τριμερή Επιτροπή. Ο Reagan ενστερνίστηκε τον

κρίσιμο διαχωρισμό του Kissinger, παρέχοντας σθεναρή υποστήριξη σε αντικομμουνιστικές δικτατορίες, ιδίως στην Κεντρική Αμερική, υιοθετώντας εχθρική στάση έναντι των κομμουνιστικών κρατών. Από οικονομικής πλευράς, όπως παραδέχτηκε με ικανοποίηση ο David το 1985, η κυβέρνηση Reagan έπραττε σύμφωνα με τις προσδοκίες του: «*Είναι ενθαρρυντικό το γεγονός ότι η παρούσα κυβέρνηση της Washington είναι αφιερωμένη στην ενθάρρυνση του ιδιωτικού τομέα και στην περιστολή του ρόλου της κυβέρνησης.*» (David Rockefeller, *Giving: America's Greatest National Resource*, σελ. 328)

Μέσα από τον συνδυασμό επιθετικής ρητορικής και δόμησης ενός αμυντικού οχυρού, ο Reagan επανέφερε την αίσθηση υπερδύναμης των ΗΠΑ, εξακολουθώντας να περιθωριοποιεί τον ρόλο του ΟΗΕ. Το μόνο πρόβλημα, σύμφωνα με τον David, ήταν ότι η προεκλογική του καμπάνια είχε σταθεί κριτική έναντι της Τριμερούς Επιτροπής. Αυτό, βέβαια, σύντομα άλλαξε, όταν «*ο Reagan έφτασε ,τελικά, στο σημείο να καταλάβει της αξία της Τριμερούς και προσκάλεσε όλα τα μέλη της σε μια δεξίωση στον Λευκό Οίκο, τον Απρίλιο του 1984*». (*Memoirs*, σελ. 418)

Τα όρια της επιρροής της Τριμερούς έγιναν πιο εμφανή, κατά τη διάρκεια της πρώτης κυβέρνησης Bush. ΄Εχουν υπάρξει σχετικά λίγοι «Τριμεριστές» στην κυβέρνηση, ιδίως σε υπουργικό επίπεδο, σύμφωνα με ορισμένες πηγές. Ο George H. W. Bush είχε παραιτηθεί και από την Επιτροπή και από το CFR το 1978, θεωρώντας του οργανισμούς αυτούς «υπέρ του δέοντος "φιλελεύθερους"».

Ωστόσο, ο David Korten υποστηρίζει ότι η προσήλωση του Bush στην ατζέντα της Τριμερούς ήταν εμφανής στην υποστήριξη του ελεύθερου εμπορίου και της NAFTA, στόχοι που επίσης υποστηρίζονταν από τον David Rockefeller. Όσο για την εξωτερική του πολιτική, παρόλη τη ρητορική του την εποχή του Πολέμου του Κόλπου, σχετικά με τη δημιουργία μιας «Νέας Παγκόσμιας Τάξης»,

προκύπτει ότι ο Bush υστερούσε στο φιλελεύθερο διεθνιστικό όραμα που προάσπιζε η Τριμερής και ο ιδρυτής της.

Όπως παραπονέθηκε αργότερα ένας «τριμεριστής», σε αντίθεση με την «έντονη 'ουιλσονική' φήμη ενός ιδεαλιστικού διεθνισμού» του Bush, η επιχείρηση «Καταιγίδα της Ερήμου» ήταν, στην πραγματικότητα, «*αφιερωμένη στη διατήρηση της ιερότητας των διεθνών συνόρων και της έννοιας της εθνικής κυριαρχίας*». Επίσης, αποτυγχάνοντας να εφαρμόσει τη ρητορική του, ο Bush «*είχε δώσει στις δυνάμεις του απομονωτισμού μία ακόμα πιο μεγάλη ευκαιρία*». (Michael Beschloss και Strobe Talbott, *At The Highest Levels*, σελ. 5, David Korten, *When Corporations Rule the World* και Strobe Talbott, *Post-Victory Blues*, Foreign Affairs, σελ. 57-59)

Η κυβέρνηση Clinton, αντιθέτως, ούσα επανδρωμένη από πολύ περισσότερα μέλη της Τριμερούς, έδειξε πολύ μεγαλύτερη αφοσίωση στους στόχους της. Πράγματι, ο Clinton έδειχνε να υιοθετεί τις συστάσεις του «τριγωνικού εγγράφου» υπ. αριθμ. 41, με τίτλο *Η Παγκόσμια Συνεργασία μετά τον Ψυχρό Πόλεμο* (1991). Η αναφορά πρότεινε μία ατζέντα 10 σημείων για «ευρεία πολυεθνική συνεργασία», για την πρόληψη της κατάτμησης του κόσμου σε «ξεχωριστά μπλοκ».

Η ατζέντα αυτή αντικατοπτρίστηκε ακολούθως στη στρατηγική «μεγέθυνσης» του Clinton, η οποία ανακοινώθηκε το 1993 από τον Σύμβουλό του επί της Εθνικής Ασφαλείας, τον «Τριμεριστή» Anthony Lake. Ο Lake υποστήριζε ότι «*οι δημοκρατίες των μεγαλύτερων αγορών πρέπει να δράσουν μαζί για να αποτρέψουν μία οικονομική καταστροφή, μέσω της αναβάθμισης των διεθνών οικονομικών οργανισμών και να πιέσουν σθεναρά για την επίτευξη του παγκόσμιου ελεύθερου εμπορίου*». Τέτοιες διακηρύξεις δικαιολογούσαν και τις αναφερόμενες προσπάθειες του David να προστατεύσουν τον Clinton από την παραπομπή σε δίκη για το σκάνδαλο Lewinsky το 1998. (Joseph S. Nye Jr, Kurt Biedenkopf και Motoo

Shina, *Global Cooperation After The Cold War: A Reassessment of Trilateralism*, σελ. 51-52, 56, Anthony Lake, *From Containment to Enlargement*, σελ. 15-16 και *David Rockefeller to the Rescue*, NewsMax.com, 16 Οκτωβρίου 1998)

Τώρα, ωστόσο, με τις σχέσεις μεταξύ ΗΠΑ και Ε.Ε. να έχουν επιδεινωθεί δραματικά από την ιμπεριαλιστική ατζέντα του Αμερικανού Προέδρου, George W. Bush Jr., η αποτελεσματικότητα της Τριμερούς στην προώθηση μίας συντεταγμένης πολιτικής φαίνεται αμφίβολη. Οι συναντήσεις της Τριμερούς Επιτροπής στην Ουάσιγκτον και την Πράγα το 2002, απ' ό,τι αναφέρθηκε, κηλιδώθηκαν από τις διαφωνίες μεταξύ υποστηρικτών και –Ευρωπαίων, κυρίως– αντιτιθέμενων στα σχέδια του Bush για εισβολή στο Ιράκ. (James P. Tucker Jr., *Trilats Hold War Rally*, American Free Press, 16 Απριλίου 2003 και Christopher Patten, Richard Perle, *Patten vs Perle: Is the US a Unilateralist Hegemon?*, Transatlantic Relations, Χειμώνας 2003)

• Στη σκιά του David Rockefeller

Τον Οκτώβριο του 2002, ο David Rockefeller εξέδωσε την αυτοβιογραφία του, το *Memoirs*. Το έργο, γραμμένο υπό την επίβλεψη του ιστορικού της οικογένειας Rockefeller, Peter J. Johnson, συγκροτήθηκε από ένα επιτελείο τουλάχιστον 15 επιπλέον ανθρώπων, οι οποίοι βοηθούσαν στην έρευνα αρχείων, στην αντιγραφή συνεντεύξεων και στη δημιουργία ενός χρονικού της ζωής του David.

Οι αντιδράσεις στο *Memoirs* ήταν ποικίλες: πολλοί κριτικοί εντυπωσιάστηκαν από τη μαρτυρία του David, εγκωμιάζοντάς τον ως έναν «γοητευτικό και σεμνό τζέντλεμαν» (Gerry Frank, *Giuliani and Rockefeller: a tale of striking contrasts*, OregonLive.com, 8 Νοεμβρίου 2002), έναν «διακριτικό και διπλωματικό τραπεζίτη» (Robert Lenzer, *An Old-Fashioned Plutocrat*, Forbes.com, 21 Οκτω-

βρίου 2002) και έναν «τίμιο, σκληρά εργαζόμενο άνδρα» (Kenneth Auchincloss, *Poor Little Rich Man*, Newsweek Online, 21 Οκτωβρίου 2002).

Υπήρξαν ορισμένες αντίθετες απόψεις, με ορισμένους κριτικούς να εκφράζουν ανησυχία για *«τα στραβά μάτια που έκανε, προκειμένου να συνεργαστεί με ανήθικα καθεστώτα, αν όχι για την προθυμία που έδειχνε»* (Diane Bock Stern, *David Rockefeller's Memoirs*, The Journal News.com, 25 November 2002) και να παρατηρούν ότι ο David έδειχνε *«ψυχρά απομακρυσμένος από τις φρικαλεότητες που οι φίλοι και οι σύνδεσμοί του πραγματοποίησαν»*, έχοντας ξοδέψει *«μεγάλο μέρος της καριέρας του στη Chase, κάνοντας μπίζνες με τυράννους»*. (David Brooks, *David Rockefeller's 'Memoirs': Born to Be Mild*, New York Times, 20 Οκτωβρίου 2002) Ένας κριτικός κατακεραύνωσε το *Memoirs* σημειώνοντας ότι, ενώ ο David αποτελούσε σημαντικό πρόσωπο για βιβλίο, *«ως ένας άνθρωπος μέτριας διανόησης... προφανώς δεν ήταν ο κατάλληλος να το συγγράψει»*. (Benjamin Schwarz, *New & Noteworthy*, The Atlantic Monthly, Απρίλιος 2003)

Εντούτοις, με τους περισσότερους κριτικούς να αδιαφορούν για κάποιες για τις πιο αμφιλεγόμενες πλευρές της ζωής του David Rockefeller, το εγχείρημα αυτό έχει γίνει μια επιτυχία δημοσίων σχέσεων για τον 93χρονο πλουτοκράτη. Έχει επιτυχώς καλλιεργηθεί μία εικόνα του ως ευγενούς, καλοπροαίρετου και πολυταξιδεμένου φιλάνθρωπου τραπεζίτη. Μας ενθαρρύνουν να εντοπίσουμε ακόμα και χιούμορ στην εμφανώς φαινομενική λήθη του, σχετικά με τον μεγάλο του πλούτο και την αξιοσημείωτη πρόσβασή (και επιρροή) του στους ηγέτες του κόσμου. Για τους ερευνητές της ΝΠΤ, ωστόσο, παρόλο που το *Memoirs* παρέχει κάποια αξιόλογα στοιχεία και παραδοχές, μετά βίας αποτελεί μια περιεκτική πηγή πληροφοριών για τη ζωή του και την προσπάθειά του να χτίσει τη Νέα Παγκόσμια Τάξη.

Η στρατηγική του David, όμως, αποκαλύπτει κάτι θεμελιώδες σχετικά με τον πλούτο και την ισχύ: *δεν έχει σημασία πόσα χρήματα έχει κάποιος, εάν αυτά δεν χρησιμοποιηθούν για να πάρουν τον έλεγχο των οργανισμών εκείνων, που παράγουν τις ιδέες και τις πολιτικές που καθοδηγούν τις κυβερνήσεις και τους ανθρώπους που τις αποτελούν*.

6. Ο JOHN D. ROCKEFELLER Ο ΤΡΙΤΟΣ, Ο LAURANCE ΚΑΙ «ΤΑ ΞΑΔΕΛΦΙΑ»

Μαζί με τον Winthorp (Ουίνθορπ) και την Abby (Άμπυ), οι Laurance (Λώρενς) και John D. Rockefeller ο Τρίτος (Τζων Γ') είναι τα ξεχασμένα παιδιά του John D. Rockefeller, του νεότερου.

Αυτό δεν πρέπει να εκπλήσσει, εάν ληφθεί υπ' όψιν ο επιφανής δημόσιος βίος των Nelson και David, οι οποίοι επισκίασαν τα υπόλοιπα αδέρφια σε θέματα πολιτικής ισχύος και επιρροής. Ο John ο Τρίτος, παρά το γεγονός ότι είναι ο κατά τίτλο κληρονόμος της περιουσίας των Rockefeller και έχει το όνομα του τρομερού ιδρυτή της Standard Oil, δεν υπήρξε ποτέ επιφανές δημόσιο πρόσωπο, ενώ ο Laurance ανέκαθεν απέφευγε τη δημοσιότητα και σπάνια έκανε δημόσιες εμφανίσεις ή δηλώσεις.

Επομένως, τα στοιχεία που υπάρχουν σχετικά με αυτούς είναι αποσπασματικά. Ιδιαίτερα εμφανής είναι ο παθιασμένος ενθουσιασμός τους για την προστασία του περιβάλλοντος, την οποία βλέπουν κάτω από το πρίσμα του ελέγχου της αύξησης του πληθυσμού της γης – μάλλον απευθυνόμενοι στις μάζες των φτωχών και όχι των πλουσίων. Σε ό,τι αφορά δε τον John τον Τρίτο, οι απόψεις του γίνονται εμφανείς και μέσα από τις κινήσεις του για το άνοιγμα των οικονομικών αγορών της Ανατολικής Ασίας στα αμερικανικά κεφάλαια.

• John D. Rockefeller ο Τρίτος (1906-1978)

Ο μεγαλύτερος γιος του John D. Rockefeller του νεότερου και της γυναίκας του, Άμπυ Ώλντριντς, έδειξε να έχει κληρονομήσει όλα τα μη ελκυστικά γνωρίσματα του πατέρα του, στα οποία περιλαμβανόταν και ένα έντονο κόμπλεξ ενοχής για το γεγονός ότι ήταν κληρονόμος μίας τόσο τεράστιας περιουσίας. Η αίσθηση ότι τα κέρδη των Rockefeller είχαν αμαρτωλή προέλευση ενισχυόταν

ακόμη περισσότερο από την επίμονη άρνηση του John D. Rockefeller του πρεσβύτερου να συζητήσει με τα παιδιά ή τα εγγόνια του το ξεκίνημα της Standard Oil.

Κι όμως, όπως συμβαίνει με όλες αυτές τις προσωπικότητες που επιδίδονται σε τέτοιου είδους αυτοκριτική, σύντομα υπεισέρχεται και η πεποίθηση ότι έχουν αυτοδικαίως κερδίσει το ηθικό δικαίωμα να επιβάλλουν την γνώμη τους στους άλλους. Αυτό ακριβώς συνέβη και με τον John τον Τρίτο, ιδίως όταν πήρε την ηγεσία του δικτύου φιλανθρωπικών ιδρυμάτων Rockefeller (τέλη της δεκαετίας του '20), καταλαμβάνοντας τη θέση του προέδρου του Ιδρύματος Rockefeller και του Συμβουλίου Ανώτατης Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης και, αργότερα, ιδρύοντας την Κοινωνία της Ασίας (ΚτΑ) και το Συμβούλιο Πληθυσμού.

Ο Άλεξ Μόρις, συγγραφέας του ογκώδους βιβλίου *Those Rockefeller Brothers* (1953), παρατηρεί ότι, μέσα σε μία περίοδο 18 ετών, ο John ο Τρίτος είχε γίνει μέλος σε 36 τουλάχιστον συμβούλια και επιτροπές. (Ferdinal Lundberg, *The Rich and The Super-Rich: A Study in the Power of Money Today*, σελ. 597) Εκτός από το ΄Ιδρυμα Rockefeller και το Συμβούλιο Ανώτατης Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης, ο John ήταν μέλος του Ινστιτούτου Rockefeller Ιατρικών Ερευνών, του Ιατρικού Συμβουλίου Κίνας και του Γραφείου Κοινωνικής Εξυγίανσης.

Μέσω της συμμετοχής του σε αυτή την πληθώρα κερδοσκοπικών και μη κερδοσκοπικών οργανισμών, ο John γρήγορα αντικατέστησε τις ενοχές του με μία αποφασιστικότητα να κάνει περισσότερα πράγματα, να κάνει το καλό, έχοντας ενστερνιστεί την πεποίθηση του Πρεσβύτερου ότι οι Rockefeller, στην πραγματικότητα, ήταν «διαχειριστές» της περιουσίας του Θεού.

Ο John ο Τρίτος έδειξε για πρώτη φορά τις νέες ευαισθησίες του στις αρχές της δεκαετίας του '50, μετά τη λήξη της θητείας του στο Ναυτικό στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και, αργότερα,

ως πολιτιστικός σύμβουλος του John Foster Dulles, την εποχή που ήταν επικεφαλής των διαπραγματεύσεων των ΗΠΑ για τη σύναψη συνθήκης με την Ιαπωνία. Μέσα από αυτή την περίοδο ανάμειξης σε κρατικά θέματα, ο John απέκτησε βαθύ και διαρκές ενδιαφέρον για κάθε τι ασιατικό. Αυτή την εκτεταμένη παγκόσμια προοπτική αποφάσισε να την επιβάλει και στους Αμερικανούς.

Αποφασισμένος να βελτιώσει τις σχέσεις μεταξύ Ιαπωνίας και Αμερικής, ο John ο Τρίτος αναβίωσε την ετοιμοθάνατη Κοινωνία της Ιαπωνίας. Προσπάθησε, επίσης, να αποκαταστήσει και να βελτιώσει τις κυβερνητικές και μη κυβερνητικές σχέσεις μεταξύ των ΗΠΑ και των περισσότερων χωρών της Ασίας. Αυτό το εγχείρημα αποδείχθηκε πολύ δυσκολότερο από την αναστύλωση της Κοινωνίας της Ιαπωνίας μέσω χρηματικής και μη υποστήριξης, γιατί το πολιτικό κλίμα είχε αλλάξει.

Ειδικότερα το Ινστιτούτο Σχέσεων του Ειρηνικού, το οποίο είχε υποστηριχτεί από τους Rockefeller, αμφισβητήθηκε έντονα, κυρίως από την Ειδική Κοινοβουλευτική Επιτροπή Ελέγχου των Αφορολόγητων Ιδρυμάτων (ή «Επιτροπή Ρις»). Αν και πολλές από τις κατηγορίες της Επιτροπής Ρις ήταν ενδεχομένως άδικες –ιδίως λόγω της άρνησης του Γερουσιαστή Ρις να επιτρέψει στους επικεφαλής των ιδρυμάτων να αντικρούσουν τις εναντίον τους κατηγορίες– κατάφερε, έστω και προσωρινά, να περιορίσει τις δραστηριότητες των ιδρυμάτων.

Ο John ο Τρίτος προσπάθησε να παρακάμψει αυτές τις δυσκολίες επανιδρύοντας το Ινστιτούτο Σχέσεων του Ειρηνικού κάτω από νέο μανδύα και μοιράζοντας τις αρμοδιότητές του σε μια σειρά νέων και παλαιών οργανισμών. Ο ακαδημαϊκός τομέας του Ινστιτούτου μεταφέρθηκε στον Σύνδεσμο Άπω Ανατολής, ενώ τον πολιτιστικό τομέα του ανέλαβε η ΚτΑ, η οποία ιδρύθηκε επίσημα το 1956. (John E. Harr, *The Rockefeller Conscience: An American Family in Public and in Private*, σελ. 90-96)

Αν και δημόσια έδειχνε ότι ενδιαφερόταν μόνο για την ενίσχυση των πολιτιστικών σχέσεων μεταξύ ΗΠΑ και Ασίας, ο John είχε άλλα, μακροπρόθεσμα σχέδια για την ΚτΑ. Όπως έγραψαν οι Harr (που παλαιότερα έγραφε τους λόγους του John του Τρίτου) και Johnson, στο βιβλίο τους *The Rockefeller Conscience* (1991), ο John «*είχε πλήρη επίγνωση της αναγκαιότητας και της σημασίας μιας εκτενούς προσέγγισης στην εξωτερική πολιτική αυτών των περιοχών*».

Ξεκινώντας από πολιτιστικές δραστηριότητες, η ΚτΑ εξελίχθηκε σε έναν οργανισμό που σήμερα προσδιορίζει την αποστολή του ως την «*ενίσχυση της κατανόησης για την Ασία και της επικοινωνίας μεταξύ των Αμερικανών και των κατοίκων της Ασίας και του Ειρηνικού*». Πλέον, η ΚτΑ ασχολείται με την εξωτερική, οικονομική και αμυντική πολιτική της περιοχής. Οι επιπτώσεις αυτής της «πανασιατικής προσέγγισης», ιδίως όταν τη δει κανείς σε συνάρτηση με τις απόψεις των Nelson και David, που υποστηρίζουν την «ενσωμάτωση» των περιοχών, είναι παραπάνω από εμφανείς...

Άλλο ένα αμφιλεγόμενο δημιούργημα του John του Τρίτου ήταν το Συμβούλιο Πληθυσμού, που ιδρύθηκε το 1952. Σύμφωνα με τον Steve Weissman, ο John και άλλοι ιδρυτές του πρώτου «Οικολογικού Ιδρύματος», το οποίο αποτελούνταν από το Συμβούλιο Πληθυσμού και το Ίδρυμα Διαφύλαξης του Laurance Rockefeller, συνδέονται με την κοινή άποψη ότι οι φυσικοί πόροι πρέπει να διατηρηθούν και να προστατευθούν από την εκμετάλλευση των μικρότερων επιχειρήσεων και των ιδιωτών, ώστε μακροπρόθεσμα να εξασφαλιστεί συνεχής και αδιάλειπτη παροχή πόρων, αποκλειστικά για τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις! (Katherine Barkley, Steve Weissman, *The Eco-Establishment* και Why *The Population Bomb Is a Rockefeller Baby*, Editors of Ramparts, Eco-Catastrophe, Harper & Row, 1970)

Ο έλεγχος του πληθυσμού έγινε ένα αναπόφευκτο μέρος αυτού

του προγράμματος Διαφύλαξης, κάτι το οποίο ο John είχε ενστερνιστεί με εμφανή ενθουσιασμό από την εποχή του Γραφείου Κοινωνικής Εξυγίανσης, που είχε χρηματοδοτηθεί από τους Rockefeller. Κάτι τέτοιο εναρμονιζόταν και με τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της οικογένειας, όπως είχε γίνει εμφανές από το 1936, όταν το Ίδρυμα Rockefeller είχε χρηματοδοτήσει το Γραφείο Ερευνών Πληθυσμού στο Πανεπιστήμιο Princeton. (*Why the Population Bomb Is a Rockefeller Baby*, σελ. 29, και Raymond B. Fosdick, *The Story of the Rockefeller Foundation*, σελ. 24)

Όπως εξήγησε ο John στη διάλεξη που έδωσε στον Οργανισμό Τροφίμων και Αγροκαλλιέργειας του ΟΗΕ το 1961, η μεγάλη αποστολή του Ιδρύματος Rockefeller ήταν «η ευημερία της ανθρωπότητας». Ο John υποστήριξε ότι «*υπάρχει μία σχέση ανάμεσα στην αύξηση του πληθυσμού και στην κοινωνική ανάπτυξη*» και ότι «*οι υπεύθυνοι ηγέτες κάθε χώρας έπρεπε να αποφασίσουν κατά πόσο ήταν επιβεβλημένη η σταθεροποίηση του πληθυσμού*». «*Για μένα*», εξήγησε, «*η αύξηση του πληθυσμού είναι το δεύτερο υπέρτατο πρόβλημα της εποχής μας, μετά τον έλεγχο των ατομικών όπλων*».

Η γλώσσα που χρησιμοποίησε ήταν πολύ προσεγμένη, οι υπαινιγμοί όμως γρήγορα έγιναν εμφανείς: το δυσοίωνο γεγονός της αύξησης του πληθυσμού για το οποίο προειδοποίησε, «*υπερβαίνει όλες τις βασικές ανάγκες της ανθρωπότητας και... εμποδίζει την πραγμάτωση των υψηλότερων αναγκών του ανθρώπου*».

Στο βιβλίο του, *The Second American Revolution* (1973), ο John ο Τρίτος εμμένει στην άποψη ότι ο υπερπληθυσμός είναι ίδιος με πυρηνικό πόλεμο, ισχυριζόμενος πως «*ο αργός δρόμος είναι εκείνος που θα κάνει [τον] πλανήτη μη κατοικήσιμο. Ουσιαστικά, μακροπρόθεσμα, κανένα πρόβλημα δεν είναι πιο πρωταρχικής σημασίας*». Ο John παραθέτει με αρκετή υπερηφάνεια τα στοιχεία της Επιτροπής Πληθυσμιακής Αύξησης και του Αμερικανικού Μέλλοντος (στην οποία πρόεδρος ήταν ο ίδιος), που δημιουργήθη-

καν από το Κογκρέσο το 1970: «*Ήρθε ο καιρός οι ΗΠΑ να αποδεχθούν και να υιοθετήσουν ένα σχέδιο σταθεροποίησης του πληθυσμού*». (Peter Collier, David Horowitz, *The Rockefellers: An American Dynasty*, σελ. 374-375)

Την προειδοποίηση του John σχετικά με την πληθυσμιακή έκρηξη συμμερίζονταν και άλλα μέλη και όργανα της οικογένειας Rockefeller. Η έκθεση του Ταμείου Αδελφών Rockefeller, *Οι Προοπτικές της Αμερικής*, προβλέπει εμφάνιση ακραίου εθνικισμού που θα προκύψει από «*την ανησυχία που θα προκαλέσει ένας ταχύτατα αυξανόμενος πληθυσμός*». Σε αυτό συνηγόρησε και ο David Rockefeller. «*Αν δεν κλείσουμε το χάσμα μεταξύ του πληθυσμού και της επάρκειας τροφίμων, κινδυνεύουμε να εξαπολύσουμε εναντίον αυτού του πλανήτη μία ανατροπή... ένα αγωνιώδες μένος, πιο εκρηκτικό και από την πληθυσμιακή έκρηξη.*» Αυτό θα είχε επίπτωση, φυσικά, και στην οικονομική ευημερία των αμερικανικών επιχειρήσεων... (*Why the Population Bomb Is a Rockefeller Baby*, σελ. 30-31)

Η εφαρμογή των προγραμμάτων ελέγχου του πληθυσμού στις υπό ανάπτυξη χώρες έδωσε έναυσμα για την απαγγελία κατηγοριών γενοκτονίας. (*Genocide*, www. africa2000.com και Mark, Louise Zwick, *Population Control: Ethnic Cleansing: Return of Nazi Eugenics, Houston Catholic Worker*, Ιούλιος-Αύγουστος 1999)

Η επιδίωξη των ακτιβιστών του ελέγχου του πληθυσμού, τουλάχιστον εκείνων που βρίσκονται μέσα στο Ίδρυμα, είναι η διατήρηση μιας παγκόσμιας φυλετικής ισορροπίας, η οποία ευνοεί τα πλούσια κράτη και εξασφαλίζει το ότι οι πόροι των υπό ανάπτυξη κρατών θα συνεχίσουν να αποτελούν αντικείμενο εκμετάλλευσης, με πολύ μικρό ανταγωνισμό εκ μέρους του ιθαγενούς πληθυσμού.

Εκτός από υπέρμαχος του ελέγχου του πληθυσμού, ο John ο Τρίτος ήταν και ενθουσιώδης «οικολόγος» – με τρόπο, όμως, που έδειχνε ότι οι ανησυχίες του είχαν μετατοπισθεί, από την απόκτηση

περιουσίας, στη διατήρησή της. Έχοντας εξασφαλίσει τη δική του ευημερία, ο John ήταν αποφασισμένος να την αρνηθεί στους άλλους, προειδοποιώντας ότι «*πρέπει να περικόψουμε τη μη αναγκαία και αλόγιστη κατανάλωση, αλλιώς το μέλλον του 'Διαστημόπλοιου Γη' θα είναι εξαιρετικά αμφίβολο*». Έπειτα, συνέχισε με εκκλήσεις για την εφαρμογή διαφόρων ειδών νομοθετικών οικολογικών ρυθμίσεων, διατάξεων και μέτρων επιβολής, καθώς και μέτρων για την εξοικονόμηση ενέργειας. (Rockefeller, *The Second American Revolution*, σελ. 66-68)

Μία από τις προσφιλείς ανησυχίες του στο *The Second American Revolution* ήταν η έλλειψη ισορροπίας μεταξύ των κυβερνητικών υποθέσεων και της φιλανθρωπίας. Ως λύση, ο John πρότεινε μία ουσιαστικά συντηρητική, μακροπρόθεσμη πολιτική αποκέντρωσης και ιδιωτικοποίησης πολλών κυβερνητικών λειτουργιών. Με τον όρο «ιδιωτικοποίηση», ο John εννοούσε «*μετατόπιση όσο το δυνατόν περισσότερων κυβερνητικών λειτουργιών και ευθυνών προς τον ιδιωτικό τομέα*» και οραματιζόταν να επιτύχει αυτό τον στόχο μέσω απελευθέρωσης και χαλάρωσης των διατάξεων κατά των τραστ. Για να ενθαρρύνει τη φιλανθρωπία ως κοινωνικό μέσο, λοιπόν, άσκησε πίεση για αλλαγές στη φορολογική νομοθεσία, έτσι ώστε να ευνοούνται τα Ιδρύματα. (Rockefeller, *The Second American Revolution*, σελ. 106-110, 117, 119-120, 125-130)

Ωστόσο, ο John D. Rockefeller ο Τρίτος παραμένει φιγούρα δευτερεύουσας σημασίας αναφορικά με τη Νέα Παγκόσμια Τάξη, παρά το γεγονός ότι οι περισσότερες συνταγές του έπαιξαν καταλυτικό ρόλο στη διάβρωση της εθνικής κυριαρχίας...

• Laurance S. Rockefeller (1910-2004)

Παρόμοιες επιδιώξεις είχε και ο τρίτος κατά σειρά αδελφός Rockefeller, ο Laurance. Σε όλες τις αναφορές της ΝΠΤ, όταν τύχει να αναφερθεί το όνομα του Laurance, εκ προοιμίου θεωρεί-

ται ότι συμμετέχει για τη δημιουργία μίας παγκόσμιας κυβέρνησης.

Εκείνος που διαφωνεί με αυτή τη γενική παραδοχή είναι ο ερευνητής UFO Michael Hesemann, ο οποίος, όταν ρωτήθηκε από τον Ισραηλινό ερευνητή ρεπόρτερ Barry Clamish για τις δοσοληψίες του με τον ενενηντάρη φιλάνθρωπο, δήλωσε: «*Ο Laurance είναι το μαύρο πρόβατο της οικογένειας. Γνωρίζω τα πάντα για τους Rockefeller και τη συνωμοσία τους για την παγκόσμια κυβέρνηση αλλά, σε διαβεβαιώνω, το ίδιο καλά τα γνωρίζει και ο Laurance και τα απορρίπτει.*» (Barry Chamish, *My Disappearance Explained*, Insight, 8 Ιουλίου 2001)

Ο Laurance σπούδασε φιλοσοφία στο πανεπιστήμιο Princeton, και η επαφή του με τις αρχές της λογικής τον έκανε να παρακάμψει τις περισσότερες από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις του. Μετά την αποβολή του από τη Νομική Σχολή του Χάρβαρντ, ο Laurance κατέλαβε τη θέση του αντιπροσώπου των Rockefeller στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης το 1943, όπου γρήγορα έδειξε το επιχειρηματικό του δαιμόνιο, αγοράζοντας μεγάλα πακέτα μετοχών αεροδιαστημικών εταιριών, στις οποίες περιλαμβανόταν και η McDonnell-Douglas. Όλες ευνοήθηκαν από τις δαπάνες εξοπλισμού του πολέμου και, αργότερα, του Ψυχρού Πολέμου. (Chernow, *Titan*, σελ. 658-659)

Στις 27 Σεπτεμβρίου 1991, όταν πήρε από τον Πρόεδρο George W. Bush το Χρυσό Μετάλλιο του Κογκρέσου για τη συνεισφορά του στη διαφύλαξη και προστασία της ιστορικής κληρονομιάς, ο Laurance δήλωσε ότι «*τίποτε δεν ήταν πιο σημαντικό από την ανάπτυξη του αισθήματος της οικολογικής διαφύλαξης στην Αμερική*». (Winks, Laurance S. Rockefeller)

Υπάρχουν ελάχιστα στοιχεία σχετικά με την κατεύθυνση των προσπαθειών του Laurance. Σε άρθρο του στο *Reader' s Digest*, αναπτύσσει τη θεωρία του σχετικά με έναν «απλούστερο τρόπο ζωής». Εκείνο που φαίνεται να είχε στο μυαλό του ήταν η συμμόρ-

φωση του λαού με μία νέα σειρά ιδεωδών, μία «οικολογική ηθική»:

«Τα τελευταία δώδεκα χρόνια υπήρξαν τα πιο τραυματικά και διασπαστικά της Ιστορίας μας. Δολοφονίες, ένας τραγικός πόλεμος, μία πολιτική και οικονομική αναστάτωση διαίρεσαν και αποκάρδιωσαν αυτή τη χώρα. Για να αντιμετωπίσει προβλήματα σαν κι αυτά, μία δημοκρατία χρειάζεται συντονισμό και κοινούς στόχους που θα φέρουν ενότητα και δέσμευση. Η οικολογική ηθική που αναδύεται και η αλλαγή στον τρόπο ζωής που τη συνοδεύει μπορεί να είναι αυτή η δύναμη.» (Laurance Rockefeller, The *Case for a Simpler Life-Style*, The Reader's Digest, Φεβρουάριος 1976, σελ. 61)

Ο Laurance κυνήγησε τον στόχο του και μέσω των φιλανθρωπικών έργων του. Αν και υπήρξε πρόεδρος του Ταμείου των Αδελφών Rockefeller και, κατά καιρούς, αναμείχθηκε σε μία σειρά άλλων οργανισμών όπως το CFR, ο ίδιος προτίμησε να ακολουθήσει τον δικό του φιλανθρωπικό δρόμο. Ίδρυσε πολλούς οργανισμούς, ξεκινώντας από τον Αμερικανικό Σύνδεσμο Οικολογικής Διαφύλαξης το 1958, και συνέχισε να ενισχύει οικονομικά διάφορες οργανώσεις, όπως το Κέντρο για την Ψυχολογική και Κοινωνική Αλλαγή, το Ινστιτούτο Ολοκληρωμένων Σπουδών της Καλιφόρνια, το Συμβούλιο Προστασίας Φυσικών Πόρων και το Κέντρο Επιστημών για το Δημόσιο Συμφέρον. Μερικοί από αυτούς είναι οργανισμοί καθαρά οικολογικοί, ενώ άλλοι ασχολούνται με περισσότερο εσωτεριστικά θέματα.

• Ο Laurance και τα UFO

Επιπλέον, ο Laurance ενόχλησε αρκετούς με την πολυσυζητημένη επιχορήγηση της έρευνας των UFO τη δεκαετία του '90, μέρος της οποίας συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Αξίζει να δούμε το φάσμα των οργανισμών και προγραμμάτων UFO που χρηματοδότησε, και τις φημολογούμενες επαφές του με την κυβέρνηση των ΗΠΑ (Η λίστα

που ακολουθεί προέρχεται από τα δημοσιεύματα *Rockefeller Greets Aliens! A Rich Guy's UFO Dream*, New York Observer, 8 Απριλίου 1996 - Peter Carlson, *Fertile Imaginations*, New York Times, 10 Αυγούστου 2002 και Paul Joseph Watson, *Counterfeit Foe - The Ultimate Hegelian Dialectic*, PropagandaMatrix.com):

- Τον Μάρτιο του 1993, ο Laurance, με τη βοήθεια ενός πρώην μυστικού πράκτορα του Ναυτικού, λέγεται ότι συναντήθηκε με τον επιστημονικό σύμβουλο του Bill Clinton, για να συζητήσουν το θέμα των UFO και να παρουσιάσουν μία μελέτη, με τίτλο *Matrix of UFO Belief*.
- Τον Αύγουστο του 1995, λέγεται ότι συζήτησε εκτενώς το θέμα των UFO με τον Πρόεδρο Clinton, στο ράντσο του στο Γουαϊόμινγκ.
- Στο διάστημα 1993 μέχρι 1995, ο Laurance έδωσε 500.000 δολάρια στο Κέντρο για την Ψυχολογική και Κοινωνική Αλλαγή, οργανισμό τον οποίο διηύθυνε ο δρ. John Mack, ψυχολόγος και απόφοιτος του Harvard, ο οποίος προκάλεσε τεράστιες αντιφατικές απόψεις, σχετικά με τον υπερθεματισμό της θεωρίας περί απαγωγών από εξωγήινους.
- Πλήρωσε τα έξοδα τουλάχιστον δύο συναντήσεων με το Starlight Group, μία οργάνωση της οποίας τα μέλη είναι πρώην αξιωματικοί των Μυστικών Υπηρεσιών και στρατιωτικοί, που συμμερίζονται το ενδιαφέρον του για τα UFO.
- Κάποτε ο Laurance χρηματοδότησε ένα σχέδιο επαφής με τους εξωγήινους, όχι με τη χρήση τηλεσκοπίων, αλλά με την αποστολή μηνυμάτων με δέσμες ισχυρών προβολέων αλογόνου.
- Ακόμα, οργάνωσε ένα συνέδριο UFO στο ράντσο του στο Γουαϊόμινγκ.
- Το 1995, έδωσε 30.000 δολάρια για ένα πρόγραμμα της BSW Foundation, δημιούργημα της Marie «Bootsie» Galbraith, συζύγου του τραπεζίτη Evan Galbraith, πρώην πρέσβη των ΗΠΑ στη Γαλ-

λία, για να ετοιμαστεί μία έκθεση πάνω στα πιο αξιόπιστα στοιχεία για την ύπαρξη UFO. Η έκθεση, με τον τίτλο *Άγνωστης Ταυτότητας Ιπτάμενα Αντικείμενα: Τα Καλύτερα Διαθέσιμα Αποδεικτικά Στοιχεία*, που είχε εκπονηθεί με τη βοήθεια των Κέντρου Σπουδών UFO, Ταμείου Έρευνας UFO και Αμοιβαίου Δικτύου UFO, απευθυνόταν μόνο σε επίλεκτους ηγέτες του κόσμου.

- Το 1999, ο Laurance έδωσε επιχορήγηση στο BLT Research Team, Inc. για μελέτη πάνω σε αγρογλυφικά. Το 2002, το BLT ανακοίνωσε πως είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πολλά από τα αγρογλυφικά δεν είχαν γίνει από ανθρώπινο χέρι, αλλά από μία μυστηριώδη δύναμη ενέργειας.

Ο λόγος που ο Laurance Rockefeller ενεπλάκη στο θέμα των UFO για μεγάλο διάστημα αποτέλεσε αίνιγμα για τους ερευνητές της ΝΠΤ. Μία προσφιλής εξήγηση, η οποία πιθανόν ξεκίνησε από τον William Cooper και το βιβλίο του *Behold A Pale Horse* (1991), είναι ότι οι δραστηριότητες του Laurance εξυπηρετούν ένα σκοτεινό σχέδιο, «*να παρουσιάσει μία 'επιδρομή εξωγήινων'... ως πρόσχημα για την εδραίωση της ΝΠΤ*».

• Η επόμενη γενιά

Οι πέντε γιοι και μία κόρη του Rockefeller νεότερου δημιούργησαν άλλη μια γενιά κάπου 23 γόνων, οι οποίοι αναφέρονται συχνά ως «τα ξαδέλφια». Η συνεισφορά τους στην παγκόσμια ιδεολογία είναι ελάχιστα γνωστή, όχι όμως και λιγότερο σημαντική.

Παγιδευμένα μέσα στην πολιτική αναταραχή του τέλους της δεκαετίας του '60 και των αρχών του '70, τα περισσότερα από τα παιδιά των αδελφών Rockefeller, ιδιαίτερα εκείνα του David, απέρριψαν την παράδοση της οικογένειάς τους (ακόμα και το όνομα) και ασπάστηκαν αριστερές τάσεις, συμπεριλαμβανομένης της αντίθεσης στον πόλεμο του Βιετνάμ και μίας μορφής Οικολογίας, που είχε πολύ πιο χαλαρούς δεσμούς με την πλουτοκρατική

μορφή της τελειότητας που είχαν διακηρύξει ο John ο Τρίτος και ο Laurance.

Από τότε, όμως, και όσο τα ξαδέλφια μεγάλωναν, οι ριζοσπαστικές ιδέες τους μετριάστηκαν και καταλάγιασαν. Μερικοί από αυτούς κατέλαβαν τις θέσεις τους στο φιλανθρωπικό δίκτυο των Rockefeller, ασπαζόμενοι, αφ' ενός, τις αρχικές απόψεις του πρεσβύτερου σχετικά με τη «θεματοφυλακή» και, αφ' ετέρου, τον ενθουσιασμό του νεότερου για ένα παγκόσμιο κράτος.

• **Peggy Dulany**

Η δεύτερη από τις τρεις κόρες του David Rockefeller, Peggy Dulany (Πέγκι Ντούλανι), πέρασε μία περίοδο επανάστασης στη δεκαετία του '70, εξαγριωμένη από τη φτώχεια της Λατινικής Αμερικής, για την οποία πίστευε ότι, κατά κάποιο τρόπο, ευθυνόταν ο πατέρας της. Μετά από μία περίοδο, κατά την οποία εργάστηκε σε φιλόπτωχους οργανισμούς στη Βραζιλία, ασχολήθηκε με παρόμοια προγράμματα στη Βοστόνη και τη Νέα Υόρκη. Από τη δεκαετία του '80, όμως, οι απόψεις της Dulany έγιναν εμφανώς μετριοπαθέστερες και έγινε μέλος σε πολλές από τις οργανώσεις, όπως το CFR, το Συμβούλιο Υπερπόντιας Ανάπτυξης και το Ίδρυμα Rockefeller. (Susan Adams, *The Reluctant Rockefeller*, Forbes, 3 Μαΐου 1999 σελ. 86)

Το 1986, η Dulany χρησιμοποίησε μέρος του μεριδίου της περιουσίας της για να ιδρύσει το Ινστιτούτο Συνέργιας, έναν οργανισμό που είχε σκοπό να βελτιώσει τη συνεργασία φιλανθρωπικών οργανώσεων, οι οποίες στόχευαν στη «*μείωση της φτώχειας και στην αύξηση της επένδυσης κεφαλαίων στην Αφρική, την Ασία και τη Λατινική Αμερική*». (www.synergos.org)

Ωστόσο, η εστίαση της Συνέργιας στην προώθηση του ρόλου της φιλανθρωπίας σ' αυτές τις περιοχές μοιάζει περισσότερο με προώθηση του ρόλου των μη-κρατικών παικτών σε μία παγκόσμια επι-

χείρηση – σαφή επιδίωξη και του David και του John του Τρίτου.

Τον Ιούνιο του 2003, η Dulany συμμετείχε στην Επιτροπή του ΟΗΕ για την Αστική Κοινωνία και τις θέσεις των Ηνωμένων Εθνών. Σκοπός αυτής της Επιτροπής ήταν *«να μελετήσει τις παλαιότερες και σύγχρονες πρακτικές, και να προτείνει βελτιώσεις για το μέλλον, ώστε οι σχέσεις της αστικής κοινωνίας με τα Ηνωμένα Έθνη να γίνουν πιο εποικοδομητικές»*. Ο όρος «Αστική Κοινωνία», σύμφωνα με το έντυπο που είχε ετοιμάσει ο πρόεδρος της Επιτροπής, πρώην Πρόεδρος της Βραζιλίας, Φερνάντο Ενρίκε Καρντόζο, *«περικλείει ένα ευρύ φάσμα μη-κρατικών παικτών, στους οποίους περιλαμβάνονται μέλη των Κοινοβουλίων, ο ιδιωτικός τομέας και μη-κρατικές οργανώσεις»*.

Μερικά κράτη-μέλη του ΟΗΕ είχαν εκφράσει ανησυχίες για την αυξανόμενη ανάμειξη των Μη Κυβερνητικών Οργανισμών (ΜΚΟ) σε τέτοιους τομείς. Ωστόσο, σκοπός της Επιτροπής δεν ήταν να εξαιρέσει τις ΜΚΟ από τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, αλλά να επισημοποιήσει και να κατοχυρώσει την παρουσία τους μέσα στο σύστημα του ΟΗΕ, δίνοντάς τους έναν μόνιμο ρόλο στη δημιουργία μιας αποτελεσματικής υποδομής παγκόσμιας διακυβέρνησης...

• David Rockfeller, ο νεότερος

Το μεγαλύτερο από τα παιδιά του David Rockefeller, ο David ο νεότερος, διαδέχθηκε τον πατέρα του καταλαμβάνοντας ανώτερες θέσεις σε μία σωρεία ιδρυμάτων και οργανισμών προγραμματισμού πολιτικής. Είναι θεματοφύλακας και πρώην Πρόεδρος του Ταμείου των Αδελφών Rockefeller και του Συμβουλίου Ασιατικού Πολιτισμού, επίτιμος θεματοφύλακας του Ινστιτούτου Μπρούκινγς, μέλος του CFR και πρώην Πρόεδρος του Ταμείου της οικογένειας Rockefeller.

Πολύ λίγα γνωρίζουμε για την ανάμειξη του David του νεότερου

στις παγκόσμιες υποθέσεις, εκτός από κάποιες μικροενδείξεις. Σε έναν λόγο που εκφώνησε για τη σχέση μεταξύ επιχειρήσεων και Τεχνών, παρατήρησε ότι: «*Το Ίντερνετ έχει εκπληρώσει την προφητεία ενός παγκόσμιου χωριού. Αμφιβάλλω εάν οι μεγάλες εταιρίες μπορούν να χειριστούν επιδέξια την ευθύνη τους για την οριοθέτηση και υποστήριξη των συγκεκριμένων κοινωνιών, στις οποίες επικεντρώνουν τις δραστηριότητές τους.*» Η απάντηση σε αυτό το δίλημμα, κατά τη γνώμη του, ήταν οι Τέχνες, γιατί αγκαλιάζουν συγχρόνως το συγκεκριμένο και το παγκόσμιο, και εκείνες μπορούν να μας βοηθήσουν να αδράξουμε αυτόν τον κόσμο, που είναι γεμάτος ένταση και τεχνολογία. (David Rockefeller, Jr. *Σκέψεις και Οράματα: Συμαχίες Επιχειρήσεων-Τεχνών*, www.bcainc.org/programs.asp?pg=5)

• **Steven Rockefeller**

«*Η μόνη μακροπρόθεσμη λύση στο πρόβλημα της τρομοκρατίας είναι να κτίσουμε μία παγκόσμια κουλτούρα ειρήνης*», έγραψε ο καθηγητής Steven (Στίβεν) Rockefeller, ένας από τους γιους του Nelson, στις 29 Σεπτεμβρίου 2001. (Steven C. Rockefeller, *Χτίζοντας μία Παγκόσμια Κουλτούρα Ειρήνης: Ο Καταστατικός Χάρτης της Γης*, Orion Online)

Οι συνταγές του Steven μάλλον δεν προκαλούν έκπληξη, αν μάλιστα λάβουμε υπ' όψιν και τον ρόλο που έπαιξε στη σύνταξη του *Καταστατικού Χάρτη της Γης*, ενός εγγράφου που δημοσιεύθηκε τον Μάρτιο του 2000. Σκοπός του *Χάρτη*, σύμφωνα με τον Steven, ο οποίος ήταν πρόεδρος της Επιτροπής, είναι «*η σαφής διατύπωση των ηθικών αρχών που πρέπει να περιβάλλουν όποια ιδρύματα παγκόσμιας διακυβέρνησης αποφασίσει να αναπτύξει η κοινωνία των ανθρώπων*». (Steven C. Rockefeller, *O Rockefeller Μιλάει Ανοικτά για τον Καταστατικό Χάρτη της Γης*, The New American, 4 Νοεμβρίου 2002) Φαίνεται ότι η πρωταρχική επιδίω-

ξη του Χάρτη είναι η παροχή γενικών οδηγιών σε αυτές τις δυνάμεις, ιδίως τις ΜΚΟ, οι οποίες λαμβάνουν μέρος σε μία σταθερή αποσάθρωση της εθνικής κυριαρχίας και υπονομεύουν τα υφιστάμενα δημοκρατικά συστήματα, μέσω της δημιουργίας πιο αποτελεσματικών διεθνών οργανισμών.

Η Πρωτοβουλία για τον *Καταστατικό Χάρτη της Γης* δεν είναι ένα εγχείρημα που στήθηκε από έναν ακαδημαϊκό, αλλά μία συντονισμένη προσπάθεια, στην οποία έλαβαν μέρος οι Maurice Strong, πρόεδρος του Συμβουλίου της Γης, και ο πρώην Πρόεδρος της Σοβιετικής Ένωσης, Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, πρόεδρος του Διεθνούς Πράσινου Σταυρού. Η πρωτοβουλία χρηματοδοτήθηκε από το Ταμείο των Αδελφών Rockefeller, κάποιες υπηρεσίες του ΟΗΕ και την κυβέρνηση της Ολλανδίας.

Το σημαντικότερο είναι ότι οι συγγραφείς του *Χάρτη* ελπίζουν ότι θα πάρει την επίσημη έγκριση της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ και, έτσι, θα πάρει τη μορφή νόμου μη αναγκαστικής εφαρμογής – κάτι σαν την Παγκόσμια Διακήρυξη Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που αποτελεί δήλωση προθέσεων και δεν έχει υποχρεωτική ισχύ. Ωστόσο, όπως σημειώνει ο Steven, «*στην ιστορία του διεθνούς δικαίου, οι νόμοι μη αναγκαστικής εφαρμογής, με την πάροδο του χρόνου, τείνουν να γίνουν υποχρεωτικής εφαρμογής*».

Συγχρόνως, φρόντισε να γραφτεί και μία συνθήκη *υποχρεωτικής* εφαρμογής, το *Σχέδιο Διεθνούς Συμβολαίου για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη*. (Steven C Rockefeller, *Εισαγωγή στο Κείμενο του Καταστατικού Χάρτη της Γης*, www.earthforum.org) Αυτό το έγγραφο πλησιάζει αρκετά τα οράματα για έναν καθαρότερο κόσμο που προκήρυσσαν ο John ο Τρίτος και ο Laurance. Σύμφωνα με τον Steven, μαζί με την έκκληση για μία «κουλτούρα ειρήνης», ο *Χάρτης* οραματίζεται και μία «*δίκαιη και βιώσιμη κοινωνικο-οικονομική τάξη, εξαλείφοντας τη φτώχεια, προωθώντας την οικολογική ακεραιότητα, την εξέλιξη της ανθρωπότητας με την*

πληρέστερη έννοια του όρου, με τρόπο όμως σύμφωνο με την άνθηση των οικολογικών συστημάτων της Γης».

Η «Νέα Αρχή» που προωθεί ο Χάρτης στον επίλογό του, απαιτεί η ανθρωπότητα στο σύνολό της *«να αλλάξει στην καρδιά και το μυαλό»* – ένα μήνυμα το οποίο τονίζεται και στον Πρόλογο, με μία έκκληση για την ομόφωνη αποδοχή *«ενός κοινού ηθικού οράματος, μιας παγκόσμιας ευθύνης»*. (Steven C Rockefeller, *Εισαγωγή στο Κείμενο του Καταστατικού Χάρτη της Γης*, www.earthforum.org)

Η υπέρτατη επιδίωξη αυτού του ουτοπικού εγγράφου είναι μία «Αρκαδία», ένας τέλειος κόσμος που θα επιτευχθεί όταν όλοι σκέφτονται με τον ίδιο τρόπο.

7. ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΤΩΝ ROCKEFELLER ΣΗΜΕΡΑ

Αν και η αφοσίωση της σύγχρονης γενιάς των Rockefeller στο μοντέλο της ΝΠΤ των Wilson-Fosdick φαίνεται μάλλον περιορισμένη, η περιουσία τους, υπό τη διεύθυνση μιας πληθώρας ιδρυμάτων και οργανισμών, εξασφαλίζει ότι η ιδεολογία εξακολουθεί να έχει υποστηρικτές, ακόμα και εκτός των μελών της οικογένειας. Επικεφαλής αυτής της προσπάθειας είναι το Ταμείο των Αδελφών Rockefeller, το Ίδρυμα Rockefeller και το, λιγότερο γνωστό, Ταμείο της Οικογένειας Rockefeller, καθώς και το Φιλανθρωπικό Καταπίστευμα του Laurance Rockefeller.

Το 1977, ο τότε πρόεδρος του Ταμείου, Abby M. O' Neil, τόνισε πως το Ταμείο είχε από καιρού δεσμευθεί για τη χρηματοδότηση μίας σειράς καίριων προγραμμάτων, μεταξύ των οποίων και «*η πρόκληση της παγκόσμιας ανεξαρτησίας και της ηγεσίας της Αμερικής*». Αυτά τα προγράμματα αναθεωρούνται κατά καιρούς και, το 1983, το Ταμείο των Αδελφών Rockefeller υιοθέτησε μία στρατηγική «*Ενιαίου Κόσμου, με μία σαφώς παγκόσμια προοπτική και έμφαση στη σύγκλιση των εθνικών και διεθνών πλαισίων*». (Steven C Rockefeller, *Εισαγωγή στο Κείμενο του Καταστατικού Χάρτη της Γης*)

Στη διάρκεια της δεκαετίας του '80, το πρόγραμμα «Ενιαίος Κόσμος» εστίαζε στη μείωση του πυρηνικού εξοπλισμού και στις διεθνείς σχέσεις, την ανάπτυξη, το εμπόριο και την Οικονομία. Μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, το Ταμείο αναθεώρησε τη στρατηγική του και, προκειμένου να διευκολύνει την ανάπτυξη νέων κατευθυντήριων γραμμών, ξεκίνησε το «Πρόγραμμα Παγκόσμιας Ασφάλειας».

Οι νέες κατευθυντήριες γραμμές του Ταμείου των Αδελφών Rockefeller για το «Πρόγραμμα Παγκόσμιας Ασφάλειας», που ανακοινώθηκαν το 1999, περιείχαν τη δέσμευση του Ταμείου «*να*

εδραιώσει στο εσωτερικό ισχυρές ομάδες υποστήριξης για μία διεθνή συνεργασία και να υποστηρίξει τις προσπάθειες κατανόησης, προσαρμογής και κατεύθυνσης της διαδικασίας αυξημένης οικονομικής ολοκλήρωσης...». (*Πρόγραμμα Παγκόσμιας Ασφάλειας: Εισαγωγή στις Κατευθυντήριες Γραμμές του Ταμείου των Αδελφών Rockefeller για την Νέα Παγκόσμια Ασφάλεια*, www.rbf.org)

Αν ρίξουμε μια ματιά στις επιχορηγήσεις του Προγράμματος Παγκόσμιας Ασφάλειας των ετών 1999 και 2000, βλέπουμε ότι το Ταμείο επιχορήγησε: το Διεθνές Forum για την Παγκοσμιοποίηση· χορήγησε 70.000 δολάρια στο Ίδρυμα One World, για να φέρει την ιστοσελίδα *oneworld.org* στις ΗΠΑ· έδωσε 500.000 δολάρια στο Ινστιτούτο Aspen για τον ρόλο του στο πρόγραμμα «Πρωτοβουλία Παγκόσμιας Ανεξαρτησίας»· 300.000 δολάρια στο CEIP για τη διαχείριση του «Προγράμματος Διαχείρισης Παγκοσμίων Θεμάτων»· 200.000 δολάρια στο South Centre στην Ελβετία, για να υποστηρίξει ΜΚΟ και κυβερνήσεις των αναπτυσσόμενων χωρών, σε θέματα εμπορίου και παγκόσμιας διακυβέρνησης. (*Ενιαίος Κόσμος: Χορηγίες για την Παγκόσμια Ασφάλεια*, www.rbf.org)

Στο ιδρυτικό Καταστατικό του Ιδρύματος Rockefeller του 1913, είναι γραμμένος ο σκοπός της «*συνεισφοράς στην ευημερία της ανθρωπότητας σε όλον τον κόσμο*». Κατά το μεγαλύτερο διάστημα της ύπαρξής του, αυτός ο σκοπός επιτεύχθηκε μέσω της ανάμειξης του Ιδρύματος κυρίως σε προγράμματα ιατρικά και εκπαιδευτικά ανά τον κόσμο. Το 1999, όμως, το Ίδρυμα Rockefeller ανακοίνωσε μία νέα παγκόσμια αποστολή παροχής βοήθειας «*σε φτωχούς λαούς που δεν έχουν πρόσβαση στα οφέλη της παγκοσμιοποίησης*».

Ωστόσο, πίσω από το «*να περιλάβουμε τους "φτωχούς λαούς" στη λήψη των αποφάσεων που μπορεί να επηρεάζουν τη ζωή τους*», κρύβεται η καταφανής παραδοχή ότι, εάν οι ζωές τους δεν έχουν ήδη επηρεαστεί από την παγκοσμιοποίηση, τότε θα επηρεαστούν σύντομα...

8. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η σημερινή γενιά των Rockefeller δείχνει να είναι απλά οι θεματοφύλακες μιας κληρονομιάς, την οποία συνεχίζει να υποστηρίζει το δίκτυο των φιλανθρωπικών ιδρυμάτων και των ομάδων προγραμματισμού πολιτικής των Rockefeller. Η μείωση της άμεσης επιρροής των Rockefeller, όμως, ούτε κατά διάνοια δεν σημαίνει και την κατάρρευση των απώτερων σχεδίων τους, καθώς υπάρχουν πολλοί νέοι εκατομμυριούχοι που έχουν τις ίδιες επιδιώξεις.

Ο τραπεζίτης George Soros, για παράδειγμα, εδώ και πολύ καιρό, ποζάρει ως υποστηρικτής μίας «ανοικτής παγκόσμιας κοινωνίας». Μιμούμενος την «τριμερή σκέψη» του David Rockefeller, ο Soros έκανε έκκληση για μια *«συμμαχία των "δημοκρατικών χωρών του κόσμου"»*, υπό την αιγίδα των ΗΠΑ σε συνεργασία με την Ε.Ε., για να κτίσουν μία «ανοικτή παγκόσμια κοινωνία», αναδιαρθρώνοντας τον ΟΗΕ και άλλους υπερεθνικούς οργανισμούς, συμπεριλαμβανομένου του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου. (George Soros, *Ανοικτή Κοινωνία: Αναμορφώνοντας τον Παγκόσμιο Καπιταλισμό*, σελ. 330-359)

Ο Ted Terner, ιδρυτής του CNN, είναι κι αυτός μέλος της «ομοσπονδίας» και έδειξε τις προθέσεις του το 1977, κάνοντας δωρεά ενός δισ. δολαρίων στον ΟΗΕ. Αν και η περιουσία του Terner έχει αρχίσει να φθίνει, υπάρχουν άλλοι που περιμένουν έξω από την πόρτα. Μεταξύ αυτών και οι Bill Gates και Warren Buffet, που είναι αποφασισμένοι να ξοδέψουν την περιουσία τους γι' αυτό τον σκοπό.

Το σχέδιο των Rockefeller και των συνεχιστών τους είναι συγκαλυμμένο, κι ας βρίσκεται σε κοινή θέα. Εάν όμως σηκώσουμε το πέπλο των αντιρρήσεων και της ελαφρότητας που σερβίρουν τα ΜΜΕ, δεν χρειάζεται να κοιτάξουμε μακριά για να το δούμε. Το θέμα είναι ότι εμείς απλά καθόμαστε και το βλέπουμε να ξετυλίγεται...

Λίγα λόγια για τον Συγγραφέα

Ο Will Banyan, διπλωματούχος Πληροφορικής του Πανεπιστημίου Hons, είναι συγγραφέας που ειδικεύεται στην πολιτική οικονομία της παγκοσμιοποίησης. Έχει εργαστεί για τοπικές και εθνικές κυβερνήσεις, όπως και για διεθνείς οργανισμούς, ενώ πρόσφατα διετέλεσε σύμβουλος ιδιωτικής εταιρίας σε παγκόσμια ζητήματα. Αυτή την περίοδο εργάζεται πάνω σε μια αναθεωρημένη ιστορία της ΝΠΤ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

• Peter Krass, Carnegie, John Wiley & Sons, 2002 • Gary Allen, The Rockefeller File, '76 Press, 1976 • David Icke, The Biggest Secret, Bridge of Love, 1999 • Thomas J. Knock, To End All Wars: Woodrow Wilson and the Quest for a New World Order, Princeton University Press, 1992 • Henry Kissinger, Diplomacy, Touchstone, 1994 • Arthur S. Link, *Wilson: The Road to the White House*, 1966 • Ross A. Kennedy, Woodrow Wilson, World War I, and an American Conception of National Security, Diplomatic History, Winter 2001 • Charles Seymour, The Intimate Papers of Colonel House, τ. 1, Ernest Benn Ltd, 1926 • Raymond D. Fosdick, Chronicle of a Generation, Harper and Brothers, 1958 • Raymond D. Fosdick, John D. Rockefeller, Jr., NY Harper Collins, 1956 • David Rockefeller, Memoirs, Random House, 2002 • Stewart Alsop, Nixon & Rockefeller: A Double Portrait, Doubleday, 1960 • Stephen Chapman, "Rocky as St Sebastian", The New Republic, February 10, 1979 • Robert Fitch, "Nelson Rockefeller: An Anti-Obituary", Monthly Review, Ιούνιος 1979 • Henry A. Kissinger, Nuclear Weapons and Foreign Policy, CFR/Harper & Brothers, 1957 • Joseph Persico, The Imperial Rockefeller: A Biography of Nelson A. Rockefeller, Simon & Schuster, 1982 • Peter Collier & David Horowitz, The Rockefeller: An American Dynasty, Holt Reinhart & Winston, 1976 • Blanche W. Cook, The Declassified Eisenhower: A Divided Legacy of Peace and Political Warfare, Penguin Books, 1981 • Ferdinand Lundberg, The Rich and the Super-Rich: A Study in the Power of Money Today, Lyle Stuard Inc., 1968 • Rockefeller Brothers Fund, Prospect for America, Doubleday, 1961 • Jordan A. Schwarz, Liberal: Adolf A. Berle and the Vision of an American Era, The Free Press, 1987 • Nelson A. Rockefeller, "Purpose and Policy", Foreign Affairs, April 1960 • Nelson A. Rockefeller, The Future of Federalism: The Godkin Lectures at Harvard University 1962, Harvard University Press, 1962 • Nelson A. Rockefeller, "Policy and the People", Foreign Affairs, January 1968 • Nelson A. Rockefeller, "The United Nations: A Balance Sheet", Vital Speeches of the Day, 15 October, 1968 • Nelson A. Rockefeller, "Our Foreign Policy: What Is It?, Vital Speeches

of the Day, April 15, 1964 • Nelson A. Rockefeller, "World Trade: The GATT Conference", Vital Speeches of the Day, 1 June, 1964 • Michael Turner, The Vice President As Policy Maker: Rockefeller in the Ford White House, Greenwood Press, 1982 • H. Kissinger, "International Law, World Order, and Human Progress", Department of State Bulletin, 8 Σεπτεμβρίου 1975 • H. Kissinger, "Building International Order", Department of State Bulletin,13 October, 1975 •H. Kissinger, "The Industrial Democracies and the Future", Department of State Bulletin, 1 December, 1975 • Richard Ullman, "Trilateralism: 'Partnership' For What?", Foreign Affairs, October, 1976 • David Rockefeller, Επιστολή στους New York Times, 25η Αυγούστου 1980 •Ellen Sorokin, "Trilateral Meeting to discuss terrorism", The Washington Times, 6 Απριλίου 2002 • Georges Berthoin, Shijuro Ogata, Conrad Black και Henry Kissinger, "Toasts to the Trilateral Commission Founder and Honorary Chairman, David Rockefeller", 1 Δεκεμβρίου 1998, www.trilateral.org • Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ, Kofi Annan, "Remarks at book signing by David Rockefeller", 17 Δεκεμβρίου 2002, www.un.org • Ron Chernow, Titan: The Life of John D. Rockefeller, Sr, Warner Books, 1998• Joseph T. Salerno, "Biography of Gottfried Haberler (1901-1995)", www.mises.org • "Jacob Viner, 1892-1970", http://cepa.newschool.edu/het/ • David Rockefeller, The Council at 75, Σεπτέμβριος 1997, στην ιστοσελίδα του CFR: www.cfr.org • Mike Peters, "The Bilderberg Group and the project of European unification", Lobster 32, Δεκέμβριος 1996 • James A. Bill, George Ball: Behind the Scenes in US Foreign Policy, Yale University Press, 1997 • Jon Ronson, Them: Adventures with Extremists, Picador, 2001 • Thomas R. Dye, Who's Running America?: The Carter Years, Prentice-Hall, 1976 • Larry Abraham, Call It Conspiracy, Double A Publications, 1985 • "David Rockefeller to the Rescue", NewsMax.com, 16 Οκτωβρίου 1998, www.newsmax.com • Tim Parks, "Mad at the Medicis", New York Review of Books, 1 Μαΐου 2003 • David Rockefeller, "Giving: America's Greatest National Resource", Κύριες Ομιλίες της Ημέρας, 15 Μαρτίου 1985 • David Rockefeller, "America After Downsizing", Κύριες Ομιλίες της Ημέρας, 12 Σεπτεμβρίου 1996 • Carla Hills, Zbigniew Brzezinski, Riordan Roett και David Rockefeller, Memoirs: The Rockefeller Family in International Affairs, Πανεπιστήμιο Johns Hopkins, 31 Οκτωβρίου 2002 • Συνέντευξη με τον David Rockefeller, Charlie Rose Show, 21 Οκτωβρίου 2002 • "A Wealth of Names", 10 Ιανουαρίου 2000, στην ιστοσελίδα www.Forbes.com • David Rockefeller, "America's Future: A Question of Strength and Will", The Atlantic Community Quarterly, Άνοιξη 1979 • David Rockefeller, "In Pursuit of a Consistent Foreign Policy: The Trilateral Commission", Κύριες Ομιλίες της Ημέρας, 15 Ιουνίου 1980 • Rockefeller, "America's Future" • Business Council for the United Nations Briefing, Χειμώνας 1995 • David Rockefeller, "Multinationals Under Siege", The Atlantic Community Quarterly, Άνοιξη 1975 • David Rockefeller, "International Financial Challenges", Κύριες Ομιλίες της Ημέρας, 15 Νοεμβρίου 1969 • Anthony Sampson, The Money Lenders, Viking Press, 1981 • David Rockefeller, "What Private Enterprise Means to Latin America, Εξωτερικές Σχέσεις, Απρίλιος 1966 • David Rockefeller, "The US Business Image in Latin America", Κύριες Ομιλίες

της Ημέρας, 15 Οκτωβρίου 1964 • David Rockefeller, "Give Clinton Fast Track, Or We'll Pay the Price", New York Times, 7 Νοεμβρίου 1997 • Robert Pastor, Toward a North American Community, Institute for International Economics, 2002 • Pastor, "Become a Resident of North America", Emory Report, 4 Φεβρουαρίου 2002 • David Rockefeller, "New Trends In The Financial Markets", Κύριες Ομιλίες της Ημέρας, 15 Φεβρουαρίου 1964 • "Η συνταγή Rockefeller για την Παγκόσμια Ανάπτυξη", Australian Financial Review, 23 Νοεμβρίου 1978 • Committee for Economic Development of Australia, ο David Rockefeller στην Australia, CEDA, 1979 • David Rockefeller, "The Chief Executive in the Year 2000", Κύριες Ομιλίες της Ημέρας, 1 Ιανουαρίου 1980 • Επιτροπή για την Παγκόσμια Διακυβέρνηση, Our Global Neighbourhood: The Report of the Commission on Global Governance, Oxford University Press, 1995 • Επιχειρηματικό Συμβούλιο Ενημέρωσης των Ηνωμένων Εθνών, Χειμώνας 1995 • David Rockefeller, "Γιατί χρειαζόμαστε το ΔΝΤ", Wall Street Journal, 1 Μάιου 1998 • David Rockefeller, "Looking for New Leadership", Newsweek, 1 Φεβρουαρίου 1999 • Buzz Hargrove, "Corporate Success, Social Failure, Corporate Credibility", Context Newsletter, 15 Μαρτίου 1998 • "Call for US Philanthropies To Address Global Problems", San Francisco Chronicle, 31 Οκτωβρίου 1989 • David Davenport, "The New Diplomacy", Policy Review, Δεκέμβριος 2002- Ιανουάριος 2003 • John R. Bolton, "Should We Take Global Governance Seriously?", Chicago Journal of International Law, Άνοιξη 2000 • Susan George, "Democracy at the Barricades", Le Monde Diplomatique, Αύγουστος 2001 • "Rockefeller: globalization has increased world poverty", TheNewsMexico.com, 3 Δεκεμβρίου 2001, www.thenewsmexico.com • Zbigniew Brzezinski, Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era, The Viking Press, 1970 • Zbigniew Brzezinski, "Half-Past Nixon", Foreign Policy, Καλοκαίρι 1971, • John B. Judis, "Twilight of the Gods", The Wilson Quarterly, Φθινόπωρο 1991 • Joan Hoff, Nixon Reconsidered, BasicBooks, 1994 • Roland Perry, The Programming of the President, Australian Large Print, 1990 • Robert Buzzanco, "What Happened to the New Left? Toward a Radical Reading of American Foreign Relations", Diplomatic History, Φθινόπωρο 1999 • Kirkpatrick Sale, Power Shift: The Rise of the Southern Rim and Its Challenge to the Eastern Establishment, Random House, 1975 • Zbigniew Brzezinski, "Japan's Global Engagement", Foreign Affairs, Ιανουάριος 1972 • Holly Sklar, Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management, South End Press, 1980 • Zbigniew Brezinski, "US Foreign Policy: The Search for Focus", Foreign Affairs, Ιούλιος 1973 • Henry Kissinger, Προπόσεις για τον ιδρυτή της τριμερούς Επιτροπής. Επί τη ευκαιρία της βραδιάς για την 25η επέτειο του τμήματος των ΗΠΑ, 1 Δεκεμβρίου 1998,www.trilateral.org • Godfrey Hodgson, "The Establishment", Foreign Policy, Άνοιξη 1973 • Henry Kissinger, Years of Renewal, Simon & Schuster, 1999 • Henry A. Kissinger, American Foreign Policy, Επαυξημένη Έκδοση, W.W.Norton & Company Inc, 1974 • Zbigniew Brzezinski, "The Trilateral Relationship", SAIS Review, Τ. 18, αριθμός 4, 1974 • J. Robert Schaetzel, "Some European Questions for Dr. Kissinger", Foreign Policy, Φθινόπωρο 1973 • David Rockefeller, "Trilateral '80", Trialogue, Χειμώνας 1980 •

Georges Berthoin, David Rockefeller, Takeshi Watanbe, The Trilateral Commission, Αναφορές της Ομάδας Εργασίας της Τριμερούς Επιτροπής: 9-14, Μια Συλλογή Αναφορών της Τριμερούς Επιτροπής Ολοκληρωμένη το 1976 και 1977, New York University Press, 1978 • Jeremy Novak, "The Trilateral Connection", The Atlantic Monthly, Ιούλιος 1977 • Kiichi Miyazawa, "To Meet the Challenge", Asian Survey, Ιούλιος 1980 • Gerard C. Smith, "The vital triangle", The World Today, Απρίλιος 1974 • Richard N. Cooper, Karl Kaiser, Mastaka Kosaka, Towards a Renovated International System, ΄Εγγραφο υπ αριθμόν 14 στις Αναφορές της Ομάδας Εργασίας της Τριμερούς: 9-14 • C. Fred Bergsten, Georges Berthoin και Kinhide Mushakoji, The Reform of International Institutions, ΄Εγγραφο υπ. αριθμόν 11 στις Αναφορές της Ομάδας Εργασίας της Τριμερούς: 9-14 • "Washington Consultations", Trialogue, Καλοκαίρι 1976 • Laurence H. Shoup, The Carter Presidency and Beyond: Power and Politics in the 1980s, Ramparts Press, 1980 • Jimmy Carter, The Presidential Campaign, T. 1, Μέρος A, US Government Printing Office, 1978 •The Daily Diary of President Jimmy Carter, 2 Φεβρουαρίου 1977 και 20 Απριλίου 1978 • Robert C. Wood, Whatever Possessed the President?: Academic Experts and Presidential Policy - 1960-1988, The University of Massachusetts Press, 1993 • Kenton Clymer, "Jimmy Carter, Human Rights and Cambodia", Diplomatic History, Απρίλιος 2003 • Samantha Power, "A Problem From Hell", America and the Age of Genocide, Flamingo, 2002 • "Remarks by the President at the Medals of Freedom Presentation", White House Press Release, Office of the Press Secretary, 15 Ιανουαρίου 1998 • Michael Beschloss, Strobe Talbott, At The Highest Levels, Warner Books, 1993 • David Korten, When Corporations Rule the World, Kumarian Press, 1995 • Strobe Talbott, "Post-Victory Blues", Foreign Affairs; Η Αμερική και ο Κόσμος 1991/92 • Joseph S. Nye Jr, Kurt Biedenkopf, Motoo Shina, Global Cooperation After The Cold War: A Reassessment of Trilateralism, ΄Εγγραφο υπ αριθμόν 41, Trilateral Commission, 1991 • Anthony Lake, "From Containment to Enlargement", Vital Speeches of the Day, 15 October 1993• James P. Tucker Jr., "Trilats Hold War Rally", American Free Press, 16 Απριλίου 2003 • John E. Harr, The Rockefeller Conscience: An American Family in Public and in Private, Peter J. Johnson, Charles Scribner's Sons, 1991 • Weissman, "Why the Population Bomb Is a Rockefeller Baby"• Raymond B. Fosdick, The Story of the Rockefeller Foundation, Odhams Press • "Genocide", www.africa2000.com • Mark and Louise Zwick, "Population Control: Ethnic Cleansing: Return of Nazi Eugenics, Houston Catholic Worker, Ιούλιος-Αύγουστος 1999 • David Icke, "Crop Circle Mystery Solved. Phew! What Would We Do Without The Rockefellers? Thanks, Colin", www.davidicke.com/icke/articles2/crop-circles.html• Barry Chamish, 'My Disappearance Explained', Insight, 8 Ιουλίου 2001 • Laurance Rockefeller, "The Case for a Simpler Life-Style", The Reader's Digest, Φεβρουάριος 1976 • Susan Adams, "The Reluctant Rockefeller", Forbes, 3 Μαΐου 1999 • Ινστιτούτο Συνέργιας, www.synergos.org • George Soros, Ανοικτή Κοινωνία: Αναμορφώνοντας τον Παγκόσμιο Καπιταλισμό, Little Brown & Co, 2000 • Janet Lowe, Ted Turner Speaks, John Wiley & Sons, 1999

Πίσω από τα αμύθητα πλούτη,
τις φιλανθρωπίες
και τις οικολογικές ανησυχίες
των Rockefeller,
υπάρχει ένα μυστικό σχέδιο
που διαμόρφωσε
τις διεθνείς εξελίξεις
του 20ού αιώνα,
επιβάλλοντας μεθοδικά
τη Νέα Παγκόσμια Τάξη.

ISBN 978-960-6765-10-0
9789606 765100